

Ліягона

Виступи з генеральної конференції

Покликані нові
сімдесятники та генеральне
президентство Товариства
молодих жінок

Оголошено про
два нові храми

© ДЖОЗЕФ БРІКІ. КОПІЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

Пошук Сілоама, художник Джозеф Брікі

Ставок Сілоам у Єрусалимі наповнюється водою з джерела, розташованого поза міським муром. Сілоам, як єдине джерело прісної води у цій місцевості, протягом довгого часу був символом Божого захисту і живильної сили. Як записано в Ісаїя 8:6–8, Ісаїя пророкував, що царство Ізраїля відкине Господа, щоб здобути прихильність двох царів. Так і сталося. Однак на відміну від людей, що жили за часів Ісаї, ця жінка прагне прісної води Сілоамської, а отже, символічно прагне невпинної Божої любові та захисту.

СУБОТНЯ РАНКОВА СЕСІЯ

- 4 Вітаємо вас на конференції!
Президент Томас С. Монсон
- 6 Ось що я знаю
Президент Бойд К. Пекер
- 9 Надійний фундамент
Єпископ Дін М. Девіс
- 12 Ми — дочки нашого
Небесного Батька
Елейн Ш. Дальтон
- 15 Спаситель прагне прощати
Старійшина Крейг А. Кардон
- 18 “Це є Моя робота і Моя слава”
Старійшина М. Рассел Баллард
- 22 “Прийдіть до Мене”
Президент Генрі Б. Айрінг

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 26 Підтримка церковних чинів
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 28 Звіт ревізійного відділу
Церкви за 2012 рік
Роберт В. Кантуелл
- 28 Статистичний звіт за 2012 рік
Брук П. Хейлз
- 29 Заради миру в домі
Старійшина Річард Г. Скотт
- 32 Особистий мир — нагорода
за праведність
Старійшина Квентін А. Кук
- 36 У Господній спосіб
Старійшина Стенлі Г. Елліс
- 39 Нести євангелію всьому світу
Старійшина Джон Б. Діксон
- 41 Ми віримо, що повинні
бути цнотливими
Старійшина Девід А. Беднар
- 45 Бути на хвилі
Старійшина Рассел М. Нельсон

СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА

- 48 Стійте міцно на святих місцях
Старійшина Роберт Д. Хейлз
- 52 Сила священства, яка в юнакові
Старійшина Тед Р. Каллістер
- 55 Ваш священний обов'язок служити
Девід А. Бек
- 58 Чотири звання
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 62 Відчувати єдність
Президент Генрі Б. Айрінг
- 66 Всі Божії сини, несіть народам звістку
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА РАНКОВА СЕСІЯ

- 70 Надія Божого світла
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 77 Це — диво
Старійшина Ніл Л. Андерсен
- 81 Слова, які ми промовляємо
Розмарі М. Уїксом
- 83 Шлюб: дивіться і навчайтеся
Старійшина А. Уїтні Клейтон
- 86 Послух закону — це свобода
Старійшина А. Том Перрі
- 89 Послух приносить благословення
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 93 “Вірую, Господи”
Старійшина Джеффри Р. Холланд
- 96 Послідовники Христа
Старійшина Даллін Х. Оукс
- 99 Батько і Син
*Старійшина Крістоффель
Голден мол.*
- 102 Дім: школа життя
Старійшина Енріке Р. Фалабелла
- 104 Бути прийнятими Господом
Старійшина Еріх В. Копічке
- 107 Чудові ранки
Старійшина Брюс Д. Портер
- 109 Випкуплення
*Старійшина Д. Тодд
Крістофферсон*
- 113 До нових зустрічей
Президент Томас С. Монсон

ГЕНЕРАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА МОЛОДИХ ЖІНОК

- 115 Ваші святі місця
Енн М. Дібб
- 118 Коли ви спасаєте дівчинку,
ви спасаєте кілька поколінь
Мері Н. Кук
- 121 Не сходьте!
Елейн Ш. Дальтон
- 125 Ваша дивовижна подорож додому
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 72 Генеральні авторитети Церкви
Ісуса Христа Святих Останніх Днів
- 130 Вони свідчили нам: Як зробити
конференцію частиною
нашого життя
- 132 Показчик історій, які прозвучали
у виступах на генеральній
конференції
- 133 Учення для нашого часу
- 133 Генеральні президентства
допоміжних організацій
- 134 Церковні новини

Скорочений виклад програми 183-ї щорічної генеральної конференції

СУБОТНЯ РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 6 КВІТНЯ 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф.
Вступна молитва: старійшина Ренделл К. Беннетт. Заключна молитва: Джин А. Стівенс. Музичний супровід: Хор Скинїї, диригенти—Мек Уїлберг і Райян Мерфі; за органом—Річард Елліот і Ендрю Унсворд: “Спокутар Ізраїля”, *Гімни*, с. 5; “In Hymns of Praise”, *Нутнс*, no. 75; “Істина в світі знов!”, *Гімни*, с. 160, ар. Уїлберга; “Треба труд вершить”, *Гімни*, с. 146; “Віра”, *Збірник дитячих пісень*, с. 50, ар. Елліота, невидано; “Я знаю й свідчу”, *Гімни*, с. 68, ар. Уїлберга, невидано.

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 6 КВІТНЯ 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: Рассел Т. Огґуторп.
Заключна молитва: старійшина Дж. Девн Корніш. Музичний супровід: Зведений хор студентів Університету Бригама Янга; диригенти—Рональд Стахелі і Розалінда Холл, за органом—Бонні Гудліфф: “Боже, як хочеться співать”, *Гімни*, с. 72, ар. Стахелі, вид. Джекменом; “Чи молився ти?”, *Гімни*, с. 71, ар. Джонсона, вид. Джонсоном; “Господь—наш Бог і Царі!”, *Гімни*, с. 27; “Дай святості більше”, *Гімни*, с. 66, ар. Стахелі, вид. Джекменом.

СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА, 6 КВІТНЯ 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф.
Вступна молитва: старійшина Рональд А. Разбанд. Заключна молитва: старійшина Ларрі М. Гібсон. Музичний супровід: Хор священства неодруженої молоді з Солт-Лейк-Сіті, штат Юта, диригент—Джастін Білс; за органом—Клей Крістіансен: “Arise, O God, and Shine”, *Нутнс*, no. 265, ар. Уїлберга, вид. Oxford; “Боже, до Тебе йду”, *Гімни*, с. 46, ар. Білса, невидано; “Гей, Ізраїлю, вставай”, *Гімни*, с. 158; “Ізраїль, старійшин збирай”, *Гімни*, с. 197, ар. Білса, невидано.

НЕДІЛЬНА РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 7 КВІТНЯ 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: старійшина Стівен Е. Сноу. Заключна молитва: старійшина О. Вінсент Хелек. Музичний супровід: Хор Скинїї, диригент—Мек Уїлберг; за органом—Ендрю Унсворд і Клей Крістіансен: “Хай віра вас веде у світ”, *Гімни*, с. 152; “Let Zion in Her Beauty Rise”, *Нутнс*, no. 41, ар. Кейсона, вид. Джекменом; “За Мною йдіть”, *Гімни*, с. 59, ар. Уїлберга, невидано; “Ти, Єгово, нас веде”, *Гімни*, с. 34; “В любові бажаєм жити”, *Збірник дитячих пісень*, с. 76, ар. Кардона, невидано; “Вперед, святі!”, *Гімни*, с. 17, ар. Уїлберга, невидано.

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 7 КВІТНЯ 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф.
Вступна молитва: Керол М. Стівенс.
Заключна молитва: старійшина Ларрі Й. Уїлсон. Музичний супровід: Хор Скинїї, диригенти—Мек Уїлберг і Райян Мерфі; за органом—Бонні Гудліфф і Лінда Маргеттс: “Діти Божі, йдіть до нас”, *Гімни*, с. 22, ар. Мерфі, невидано; “Розкажи про Ісуса мені”, *Збірник дитячих пісень*, с. 36, ар. Мерфі, невидано; “Радіймо всім серцем”, *Гімни*, с. 3; “Ти благослови нас, Боже”, *Гімни*, с. 87, ар. Уїлберга, невидано.

ГЕНЕРАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА МОЛОДИХ ЖІНОК, СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ, 30 БЕРЕЗНЯ 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: Елейн Ш. Дальтон. Вступна молитва: Елла Еджлі. Заключна молитва: Емілі Максвелл. Музичний супровід: Хор молодих жінок з колів Хайленду, Юта; диригент—Мерілі Уебб; за органом—Лінда Маргеттс: “Стоїть гора Сіон!”, *Гімни*, с. 4, з “Воскресни”, сопрано; “У святому місці тому”, Дефода, вид. Дефода; “Дай святості більше”, *Гімни*, с. 66, ар. Гоатса, невидано; “O Thou Rock of Our Salvation”, *Нутнс*, no. 258, ар. Кейсона, вид. Джекменом; “Let

Zion in Her Beauty Rise”, *Нутнс*, no. 41, ар. Уебба, невидано.

ДЕ ЗНАЙТИ ВИСТУПИ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Щоб знайти виступи з конференції в Інтернеті багатьма мовами, зайдіть на сайт conference.lds.org. Потім виберіть мову. Як правило, через два місяці після закінчення конференції аудіозаписи можна також отримати в розподільчих центрах.

ПОСЛАННЯ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО І ВІЗИТНОГО ВЧИТЕЛЮВАННЯ

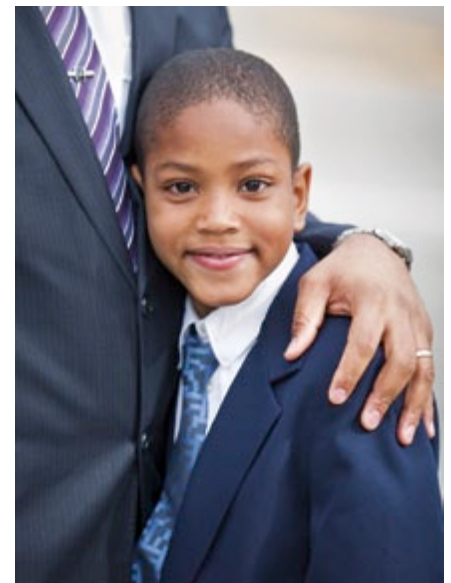
Будь ласка, для домашнього і візитного вчителювання виберіть звернення, яке найбільше відповідає потребам тих, кого ви відвідуєте.

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотографія Леслі Нільссона
Четверта сторінка обкладинки: Фотографія Леслі Нільссона

ФОТОГРАФІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Фотографії щодо генеральної конференції в Солт-Лейк-Сіті було зроблено Коді Беллом, Ренді Колліером, Уестоном Колтоном, Скоттом Девісом, Крейгом Дімондом, Ллойдом Еддріджом, Сарою Дженсон, Колліном Кінгом, Ешлі Ларсеном і Леслі Нільсоном; в Аризоні, США,—Мінді Сю Еванс; в Австралії—Колін Лігертвуд; в місті Бразилія, Бразилія,—Томе Сікуейра; в Со-бралі, Бразилія,—Франсиско Флавіо Діас Карнейро; в Каліфорнії, США,—Рондою Харріс; в Чилі—Оскар Шміттерном; в Данії—Енн-Марі Ліндберг; в Еквадорі—Джаммі Паділла Піном; в Сальвадорі—Хосе Пеной; в Нью-Йорке, США,—Марком Уейнбергом; в Шотландії,—Сільвією Мері Браун; і в ПАР—Джеремі Ракотомамонью.

**ТРАВЕНЬ 2013, ТОМ 16, НОМЕР 5
ЛІАГОНА 10785 192**

Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа
Святих Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Шейн М. Боуен, Бредлі Д. Фостер,
Крістоффель Голден молодший, Ентоні Д. Перкінз

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Раян Карр,
Ларен Портер Гонт

Помічник з видання: Мелісса Зентено

Редколегія: Сюзен Берретт, Девід Діксон, Девід А.
Едвардс, Метью Д. Фліттон, Мінді Рей Фрідман, Лорі
Фуллер, Гарретт Х. Гарфф, Дженіфер Грейс Джоунс,
Хікарі Лофтус, Майкл Р. Морріс, Річард М. Ромні, Пол
Ванденберге, Джулія Вудбері

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнулсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюс, Фей П. Ендрюс, С. Кімбол
Ботт, Томас Чайлд, Нейт Джинс, Керрі Ліні С. Геррін,
Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрен, Скотт М.
Муй, Бред Тер

Координатор з прав власності: Колліт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Кевін С. Бенкс, Конні Боуторп Брідж,
Джулі Бурдетт, Брайан В. Двіджі, Деніс Кірбі, Джинні Дж.
Нільсон, Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження:

Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру Церкви
або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
iahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуано, словенською,
суахілі, тагальською, тайтійською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2013 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна копіювати,
якщо інше не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації.
Із запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу
інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2013 Vol. 16 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Ukrainian,
(ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Post Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ПОКАЖЧИК ПРОМОВЦІВ

Айрінг, Генрі Б., 22, 62
Андерсен, Ніл А., 77
Баллард, М. Рассел, 18
Беднар, Девід А., 41
Бек, Девід А., 55
Голден, Крістоффель
молодший, 99
Дальтон, Елейн Ш.,
12, 121
Девіс, Дін М., 9
Дібб, Енн М., 115
Діксон, Джон Б., 39
Елліс, Стенлі Г., 36
Каллістер, Тед Р., 52
Кардон, Крейг А., 15
Клейтон, Л. Уїтні, 83
Копічка, Ерік В., 104
Крістофферсон, Д. Тодд,
109
Кук, Квентін Л., 32
Кук, Мері Н., 118
Монсон, Томас С., 4, 66,
89, 113
Нельсон, Рассел М., 45
Оукс, Даллін Х., 96
Пекер, Бойд К., 6
Перрі, А. Том, 86
Портер, Брюс А., 107
Скотт, Річард Г., 29
Уїксом, Розмарі М., 81
Ухтдорф, Дітер Ф., 26, 58,
70, 125
Фалабелла, Енріке Р., 102
Хейлз, Роберт Д., 48
Холланд, Джеффри Р., 93

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Бог Батько, 36, 99
Божественна сутність, 12,
18, 58
Вдячність, 113
Вивчення Писань, 9
Відродження, 45
Віра, 83, 93
Вірність, 83
Дім, 29, 102
Діти, 81, 102
Довіра, 52
Доземне існування, 125
Єдність, 62
Жертва, 104
Завіти, 104
Заповіді, 86, 89
Земне життя, 125
Зростання Церкви, 39
Зцілення, 58, 70
Істина, 89
Ісус Христос, 22, 29, 48, 70,
89, 96, 99, 107, 109
Керівництво, 52
Книга Мормона, 45
Лихо, 12, 70, 107, 118
Любов, 66, 83, 125
Мир, 29, 32
Місіонерська робота, 4, 39,
45, 62, 66, 77
Молитва, 9, 113
Молоді жінки, 12

Моральність, 6, 41, 121
Надія, 70, 107
Норми, 48
Одкровення, 52
Писання, 66, 102
Підготовка, 66
План спасіння, 41, 125
Повага, 83
Повернення до
активності, 55
Покаяння, 15, 41, 83, 109
Послух, 48, 86, 89
Причастя, 9
Пророки, 36
Прощення, 15
Свідчення, 18, 66, 93
Свобода волі, 86
Святий Дух, 6, 115
Священність, 115
Священство, 18, 52, 55, 62
Сімейна історія, 118
Сім'я, 6, 18, 29, 55, 83,
102, 118
Служіння, 22, 55, 58, 109
Слухання, 81
Смерть, 118
Смирнення, 83, 104
Спілкування, 81
Спокута, 12, 109, 121
Учнівство, 58
Храми, 4, 32, 121
Шлюб, 83, 102

Президент Томас С. Монсон

Вітаємо вас на конференції!

Я закликаю вас бути уважними і сприйнятливими до послань, які ми чуємо. Я молюся, щоб це нам вдалося.

Мої улюблені брати і сестри, мені дуже приємно вітати вас на 183-й річній генеральній конференції Церкви.

За шість місяців, що минули після нашої останньої зустрічі, у мене була нагода здійснити кілька поїздок і зустрітися з вами там, де ви живете. Після генеральної конференції, що відбулася в жовтні, я побував у Німеччині, де у мене був привілей зустрітися з членами нашої Церкви в кількох місцях тієї країни, а також Австрії.

У кінці жовтня я освятив храм в Калгарі, провінція Альберта, Канада, мене супроводжували старійшина М. Рассел Баллард з дружиною, старійшина Крейг С. Крістенсен з дружиною та старійшина Уільям Р. Уолкер з дружиною. У листопаді я переосвятив храм у Бойсі, штат Айдахо. У цій поїздки мене супроводжували і допомагали мені старійшина Девід А. Беднар з дружиною, старійшина Крейг С. Крістенсен з дружиною та старійшина Уільям Р. Уолкер з дружиною.

Культурні програми, що проводилися у зв'язку з освяченням цих храмів, були просто чудовими. Я особисто не був на культурній програмі в Калгарі, оскільки тоді був день народження сестри Монсон, їй виповнилося 85 років, і я відчув, що повинен бути з нею. І все ж ми з нею мали привілей подивитися цю культурну програму в нашій вітальні по замкнутій телевізійній системі, а вже потім, наступного ранку, я полетів у Калгарі на освячення. У Бойсі в культурній програмі взяло участь більше 9000 молоді з храмового округу. У цій програмі було задіяно настільки багато молодих людей, що членам їхніх сімей не вистачило місця, щоб подивитися на виставу, в якій вони брали участь.

Останнього місяця президент Дітер Ф. Ухтдорф, якого супроводжували його дружина, сестра Ухтдорф, та старійшина Джеффри Р. Холланд з дружиною та старійшина Швайцер з дружиною, відвідав Тегусігалпу, Гондурас, щоб освятити там новозбудований храм. Напередодні

освячення була проведена прекрасна молодіжна культурна програма.

Є й інші храми, про будівництво яких було оголошено і які знаходяться на різних етапах підготовчого процесу або будуються.

Цього ранку я маю привілей оголосити про будівництво ще двох храмів, які в наступні місяці й роки будуть збудовані в таких місцях: Сідер-Сіті, штат Юта, і Ріо-де-Жанейро, Бразилія. Брати і сестри, будівництво храмів не припиняється.

Як ви знаєте, на жовтневій генеральній конференції я оголосив про зміни стосовно віку, з якого молоді чоловіки і молоді жінки можуть служити місіонерами повного дня; тепер молоді чоловіки можуть служити з 18 років, а молоді жінки—з 19.

Реакція нашої молоді була чудовою й надихаючою. За станом на 4 квітня—два дні тому—у нас є 65634 місіонери повного дня, які служать на місії, і ще більше 20000

тих, хто отримав своє покликання, але ще не прибув у центри підготовки місіонерів, і ще більше 6000 осіб проходять співбесіди зі своїми єпископами та президентами колів. Оскільки збільшилась кількість місіонерів, у нас виникла необхідність створити 58 нових місій.

Щоб підтримати цю місіонерську силу і зважаючи на те, що наші місіонери походять із сімей з дуже скромним достатком, ми запрошуємо вас, якщо ви спроможні, робити

щедрі внески в Головний місіонерський фонд Церкви.

А тепер, брати і сестри, ми будемо сьогодні і завтра слухати натхненні послання. Ті, хто звертатимуться до нас, з молитвою прагнути дізнатися, що Господь хоче, аби ми почули в цей час.

Я закликаю вас бути уважними і сприйнятливими до послань, які ми почуємо. Я молюся, щоб це нам вдалося, в ім'я Ісуса Христа, Господа, амінь. ■

Президент Бойд К. Пекер
Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Ось що я знаю

З усього, що я прочитав, навчав і пізнав, найдорогоціннішою і найсвятішою істиною, якою я можу поділитися, є моє особливе свідчення про Спасителя Ісуса Христа.

У 1992 році, прослуживши дев'ять років помічником Дванадцятьох і 22 роки членом Кворуму дванадцятьох, я сягнув 68-річного віку. Я відчув натхнення почати писати те, що назвав "Незавершеним твором". Його перша частина звучить так:

*Минулої ночі я майже не спав,
Я втомлений був, бо весь день
працював.
І ось наяву, а не уві сні,
Глибока думка явилась мені.*

*І в ту темну ніч замислився я,
Якою була вона доля моя.
Всього шістдесят вісім років
тому
Я був молодим і не знав про
втому!*

*Зовсім не шкутильгав,
Болю в спині не знав.
Міг рядок прочитати
І на пам'ять сказати.*

*Працювати я міг безкінечні
години,
Майже не зупиняючись ні на
хвилину.*

*І те, чого зараз мені не здолати,
Тоді з легкістю міг я опанувати.*

*Якби я тільки міг ті роки
повернути,
Юнаком знову стати, про болі
забути.
Я б нізащо у світі на це не пішов,
Бо багато би втратив того, що
знайшов.*

*І я згоден, хай далі роки йдуть,
минають,
Я на юність чудову вік свій не
проміню.
Бо якщо би я міг юнаком знову
стати,
Тє, що я розумію, тоді би я втратив.*

Минуло десять років, і я вирішив додати ще кілька рядків до цього вірша:

*Десять років минуло, наче то
одна мить,
Моє тіло вже значно менше
болить.
Металевий суглоб—я вже не
шкутильгаю,
Знову рівно ходжу і проблеми
не знаю.*

*Метал міцно тримає шийні
хребці—
І не звести мене вже на манівці!
І ось так я тепер, без докорів
сумління,
Став одним з твердошиюго
покоління.*

*Моє тіло все більше і більше
старіє,
Про покращення я вже і зовсім
не мрію.
І єдине що з віком стає тільки
глибше,
Це забудькуватість, від неї не
ліпше.*

*Запитайте мене, чи я вас
пам'ятаю.
Так, авжеж, але ваше ім'я не
згадаю.
Тож якщо на ім'я вас назвати
не зможу,
Не журіться, вже зараз проба-
чення прошу.*

*Я пізнав те, чого, зовсім не хотів
вчитись,
І мені через це теж не варто
журитись.
Вік приніс мені скарб істин
дорогоцінних,
Від яких дух зростає, вічних,
нетлінних.*

*Що приносять і радість, і втіху,
й натхнення.
Моя люба дружина—вище
благословення.
Її більше за все у житті я кохаю,
Вона буде зі мною навіки, я знаю.*

*У всіх наших дітей вже є власні
родини,
Гарні шлюби, де батько і мати
єдині.
Їхні діти й онуки так швидко
зростають,*

*Непомітно і стрімко роки
пролітають.*

*Я не думаю зовсім свою думку
мінати,
Щодо того, щоб знов, молодим
мені стати.
Наша доля—старіти, бо разом
з роками
Знання істин приходить, воно
буде з нами.*

*Запитаєте ви, чи добре я знаю,
Що в майбутньому далі на мене
чекає?
Я йтиму вперед, не вповільню
я кроків.
Запитайте мене у вісімдесят
вісім років!*

І минулого року я додав ці рядки:

*Я просуваюсь до вершин, нові
долаю висі.
І, як ви бачите, мені вже вісімде-
сят вісім.
Колись раніше шкутильгав, по-
вільно йшов з ціпочком.
А зараз їжджу я, як пан, на
новому візочку.*

*Я засинаю знов і знов, та не
страшна могила,
Бо залишається в мені мого свя-
щенства сила.
І хоч фізично я слабкий, і це так
видно зовні,
Зате у мене є дари, великі і
духовні.*

*Весь світ об'їздив, друзі, я, здолав
мільйони миль.
Євангельську я звістку ніс у бурю
і у штиль.
Христа заради всюди йшов, як би
не було скрутно.
І зараз голос мій луна, але через
супутник.*

*Зі щирим серцем я кажу, що
Господа я знаю.
Я понад все Його люблю і проводу
шукаю.
До нас із глибини віків, доходить
Божє слово,
Пророки свідчать про Христа,
і свідчу я про Нього.*

*Я знаю, що він відчував у Гефси-
манському саду,
Це дуже важко осягнути, я слів
для цього не знайду.
Я знаю, Він зробив все це для всіх
і кожного, для нас.
Нема величнішого Друга, ніж Він,
Який усіх нас спас.*

*Я знаю, що Він прийде знов
У славі й сили Бога.
І я побачу Його знов,
Коли піду до Нього.*

*Схилю коліна перед Ним.
О, як Його Дух сяє!
І тихим шепотом скажу:
“Господь, мій Бог, я знаю”¹.*

І я дійсно знаю!

За вікнами нашого дому, що ви-
ходять у двір, розташовані невелич-
кий квітник і гайок біля маленького
струмка. Стіна нашого дому, що біля
квітника, густо вкрита англійським
плющем. Протягом багатьох років
у плющі гніздяться птахи—мекси-
канські чечевиці. Гнізда в плющі є
безпечним місцем, захищеним від
лисиць, енотів і котів, які ходять
поблизу.

Одного дня мешканців плюща
охопило велике сум'яття. Почулося
відчайдушне тривожне голосіння,
коли 8 або 10 чечевиць з навколи-
шніх дерев прилетіли, щоб приєд-
натися до цього сигналу тривоги.
Невдовзі я побачив винуватця
цього сум'яття. То був змії, який

наполовину сповз з плюща і висів
перед вікном так близько, що я зміг
витягти і викинути його звідти. У
середній частині тіла змія були дві
опуклості—чітка ознака його про-
вини в тому, що він щойно проковт-
нув двох пташенят з гнізда. За 50
років проживання у цьому домі ми
ніколи не бачили чогось подібного.
То була подія, свідком якої стаєш
раз на все життя—принаймні ми так
вважали.

Минуло кілька днів і знов сталося
сум'яття, цього разу серед плюща
над вольером нашого собаки. Ми
почули такі самі тривожні зойки і
побачили, як злетілися місцеві чече-
виці. Ми вже знали, що то за хижак.
Один з онуків заліз на дах вольєру і
витяг іншого змія, який все ще міцно
тримав пташку-матір, яку він схопив
у гнізді і вбив.

Я сказав собі: “Що відбувається?
Невже знов сталося вторгнення в
Еденський сад?”

Тоді я згадав про застереження
пророків. Ми не завжди будемо в
безпеці від впливу супротивника,
навіть у наших власних домівках.
Нам слід захищати своїх пташенят.

Ми живемо в дуже небезпечному
світі, який загрожує тому, що є
найбільш духовним. На сім'ю—
фундаментальну організацію в часі
та вічності—чиниться напад види-
мими і невидимими силами. Супро-
тивник поруч. Його мета—завдати
шкоди. Якщо він послабить або
знищить сім'ю, то матиме успіх.

Святі останніх днів визнають
надзвичайну важливість сім'ї і нама-
гаються жити так, щоб супротивник
не міг прокрастися в наші домівки.
Ми знайдемо безпеку і захист для
себе і наших дітей, шануючи укла-
дені нами завіти і виявляючи зви-
чайну послухність, яка вимагається
від послідовників Христа.

Ісая сказав: “І буде роботою істини мир, а працею правди—спокійність й безпека навіки”².

Цей мир також обіцяний в одкровеннях, у яких Господь проголошує: “Якщо ви будете готові, ви не злякаєтесь”³.

Досконалу силу священства було дано, щоб захищати домівку і її мешканців. Батько має повноваження і обов’язок навчати своїх дітей, благословляти їх, виконувати для них обряди євангелії і надавати всі інші види необхідного захисту священства. Він має виявляти любов і бути вірним матері та шанувати її, щоб їхні діти могли бачити цю любов.

Я пізнав, що віра є справжньою силою, а не лише проявом переконаності. Небагато що може бути могутнішим за віддані молитви праведної матері.

Навчайте себе і свої сім’ї про дар Святого Духа і Спокуту Ісуса Христа. Вам не доведеться виконувати величнійшої вічної роботи за ту, що відбувається у стінах вашого власного дому.

Ми знаємо, що ми духовні діти небесних батьків, що ми тут, на землі, щоб отримати наші смертні тіла і бути випробуваними. У нас, хто має смертні тіла, є сила над істотами, які їх не мають⁴. Ми вільні вибирати те, що забажаємо, і можемо приймати рішення і вибирати як нам діяти, але ми не вільні у виборі наслідків. Вони обов’язково настануть.

У Писаннях свободу волі називають “моральною свободою волі” і це означає, що ми можемо вибирати між добром і злом. Супротивник прагне спокусити нас зловживати нашою моральною свободою волі.

У Писаннях сказано, “щоб кожна людина могла діяти за вченням та принципом стосовно майбуття, згідно з моральним вибором, який Я дав їй, щоб кожна людина була відповідальна за свої власні гріхи в день суду”⁵.

Алма навчав, що “Господь не може дивитися на гріх навіть до найменшої міри допущення”⁶. Щоб розуміти це, нам слід відокремлювати гріх від грішника.

Наприклад, коли до Спасителя привели схоплену в перелюбі жінку, яка безперечно була винною, Він поклав цьому край, сказавши шість слів: “Іди собі, але більш не гріши!”⁷ Таким є дух Його священнослужіння.

Толерантність—це чеснота, але подібно до всіх інших чеснот, якщо її перебільшувати, вона обертається на порок. Нам слід бути обережними з “пасткою толерантності”, щоб не потрапити до неї. Вседозволеність, породжена слабкістю законів країни, які захищають толерантне ставлення до узаконених форм аморальності, не зменшує тяжкість духовних наслідків, до яких призведе порушення Божого закону цнотливості.

Усіх народжено з Світлом Христа—спрямовуючим впливом, завдяки якому кожна людина може відрізнити правильне від неправильного. Те, що ми робимо з цим світлом, і як реагуємо на ці спонукання жити праведно є складовою випробування, яким є смертне життя.

“Бо знайте, Дух Христа дано кожній людині, щоб вона відрізняла добро від зла; ось чому я показую вам, як саме судити; бо все, що запрошує творити добро і переконує вірити в Христа, послано силою і даром Христа; ось чому ви можете знати досконалим знанням, що це є від Бога”⁸.

Кожен з нас повинен бути готовим реагувати на натхнення і спонукання Святого Духа. У Господа є спосіб, як наповнювати наші думки ясним розумінням, щоб підказувати нам, скеровувати нас, навчати нас і попереджувати нас. Кожен син або дочка Бога можуть відразу знати те, що їм потрібно. Навчіться відчувати натхнення та отримувати одкровення і діяти відповідно до них.

З усього, що я прочитав, навчав і пізнав, найдорогоціннішою і найсвятеннішою істиною, якою я можу поділитися, є моє особливе свідчення про Ісуса Христа. Він живе. Я знаю, що Він живий. Я Його свідок. І про Нього я можу свідчити. Він наш Спаситель, наш Викупитель. У цьому я впевнений. Про це я свідчу, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Boyd K. Packer, “Unfinished Composition,” 2012.
2. Ісая 32:17.
3. Учення і Завіти 38:30.
4. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 212.
5. Учення і Завіти 101:78.
6. Алма 45:16.
7. Іван 8:11.
8. Мороній 7:16.

Єпископ Дін М. Девіс
Другий радник у Верховному єпископаті

Надійний фундамент

*Приймімо запрошення Спасителя прийти до Нього.
Будуймо наше життя на безпечному і надійному
фундаменті.*

Повертаючись з роботи на машині додому 17 жовтня 1989 року, я наближався до світлофора на перехресті вулиць Маркет-стріт і Біл-стріт у Сан-Франциско, Каліфорнія, на якому горіло червоне світло. У ту мить я відчув, як машина здригнулася, і подумав: “Напевно спустило колесо”. Машину продовжувало трусити і я помітив дуже близько до неї автобус і подумав: “Цей автобус вдарив мене!” Тоді машина задрижала все більше і більше, і я подумав: “Напевно пробиті всі чотири колеса!” Але колеса були цілими і автобус був ні до чого—то був потужний землетрус! Коли я зупинився на червоне світло, по бруківці Маркет-стріт, наче морські хвилі, котилися брижі. Земля продовжувала здригатися. Висока офісна будівля, що була поперед мене, хиталася із боку на бік, а зі старої будівлі, що була ліворуч, почала падати цегла.

Землетрус Лома-Пріта вразив територію Сан-Франциско Бей о 17:04 того дня і понад 12000 людей залишилися без даху над головою.

Цей землетрус спричинив значну шкоду на території Сан-Франциско Бей, що було найбільш помітно на нестабільному ґрунті Сан-Франциско

та Окленда. У Сан-Франциско округ Маріна “було побудовано на звалищі з ґрунтовою засипкою, яка складалася з суміші піску, багна, будівельного сміття ... та інших матеріалів, з високим вмістом ґрунтових вод. Частково засипка складалася з будівельного сміття, яке звалювали на території Сан-Франциско Бей після землетрусу в Сан-Франциско у 1906 році”¹.

У 1915 році на місці цього звалища були зведені житлові будинки.

Під час землетрусу в 1989 році, насичені водою пухкі багно, пісок та будівельне сміття перетворилися на рідиноподібну масу, і це спричинило руйнування будинків. Ці будинки не були зведені на надійному фундаменті.

Землетрус Лома-Пріта вплинув на життя багатьох людей, в тому числі й на моє. Обмірковуючи події того дня, я отримую у своєму розумі та серці підтвердження того, що щоб успішно встояти під час бур, землетрусів та негараздів життя, ми повинні будувати на надійному фундаменті.

Нефійський пророк Геламан з безпомилковою ясністю наголосив на важливості будувати наше життя на надійному фундаменті, а саме на фундаменті Ісуса Христа: “І ось, сини мої, пам’ятайте, пам’ятайте, що на камені нашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент; так, щоб коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, так, свої стріли у вихорі, так, коли весь його град і його могутня буря вдарить по вас, воно не матиме сили над вами, щоб втягнути вас до безодні нещастя і нескінченного горя, завдяки каменеві, на якому ви збудувалися, який є надійним фундаментом, фундаментом, що на ньому якщо люди будують, вони не можуть упасти” (Геламан 5:12).

Під час будівництва сучасних храмів ретельна увага приділяється дизайну, обладнанню та використанню будівельних матеріалів. На ділянці, де буде зведений храм, здійснюються докладні дослідження ґрунту та геології. Беруться до уваги дані досліджень вітрів, дощу та змін погоди в тій місцевості, щоб збудований храм міг не лише витримати бурі та звичайний

місцевий клімат, але був спроектований і розташований так, щоб встояти під час неочікуваних землетрусів, тайфунів, повеней та інших можливих стихійних лих. У багатьох храмах бетонні або сталеві палі забивають глибоко в землю, щоб закріпити фундамент храму.

Подібно до сучасних архітекторів та будівельників, наші люблячі і добрі Небесний Батько та Його Син підготували для нас плани, знаряддя та інші матеріали, якими ми можемо скористатися, щоб збудувати і спорудити своє життя надійно і непохитно. Планом є план спасіння, великий план щастя. План дає нам чітку картину і розуміння від початку до кінця та містить життєво важливі кроки, зокрема обряди, які необхідні кожній дитині Небесного Батька, щоб повернутися у Його присутність і навіки перебувати з Ним.

Віра, покаяння, хрищення, дар Святого Духа і терпіння до кінця є складовими “проектів” життя. Вони допомагають сформувати відповідні елементи будівельних конструкцій, які надійно закріплюють наші життя на фундаменті Спокути Христа. Вони формують і утворюють несучу конструкцію людського життя. Тоді,

подібно до того, як в планах храму наведені технічні умови, в яких містяться докладні інструкції щодо того, як розмішувати і поєднувати важливі складові, молитва, читання Писань, прийняття причастя та отримання необхідних обрядів священства стають “технічними умовами”, які допомагають поєднати і скріпити структуру життя.

Надзвичайно важливо дотримуватися точності у застосуванні цих технічних умов. Наприклад, під час готування бетону, необхідно застосовувати точну кількість піску, гравію, цементу і води, щоб досягти максимальної міцності. Неправильна кількість цих складових або відсутність якоїсь частини однієї з них призведуть до того, що бетон буде ламким і не зможе виконувати свою важливу функцію.

Подібним чином, якщо ми не дотримуємося належної точності у своєму житті—в наших особистих молитвах і бенкетуванні Писаннями, щотижневому зміцненні від прийняття причастя та часткої участі в обрядах священства, таких як храмові обряди—перед нами також постає загроза послаблення міцності нашої духовної структури.

Павло так сказав про це у посланні до Ефесян, і ми можемо застосувати ці слова про необхідність збалансованого та цілісного розвитку нашого характеру і душі: “На ньому вся будівля, улад побудована, росте в святий храм у Господі” (Ефесянам 2:21).

Молитва є одним з найфундаментальніших і найважливіших будівельних складових нашої віри і нашого характеру. Через молитву ми можемо висловлювати вдячність, любов і відданість Богу. Через молитву ми можемо підкорити свою волю Його волі і взамін отримати силу для приведення свого життя у гармонію з Його вченнями. Молитва—це той шлях, яким ми можемо йти у пошуках Його впливу у нашому житті, навіть одкровення.

Алма навчав: “Радься з Господом в усіх своїх діяннях, і Він направляє тебе на добре; авжеж, коли ти лягаєш вночі, лягай з Господом, щоб Він міг доглядати тебе у твоєму сні; і коли ти прокидаєшся вранці, нехай твоє серце буде сповнене подяки до Бога; і якщо ти будеш робити так, ти будеш піднесений в останній день” (Алма 37:37).

Для кожного з нас ділитися своїми думками, почуттями і бажаннями з Богом через щирі і сердечні молитви має стати настільки ж важливим і природним, як дихати і їсти.

Щоденне дослідження Писань також зміцнить нашу віру і характер. Подібно до того, як нам потрібна їжа, щоб жити наші фізичні тіла, наші душі і душі будуть сповнені та зміцнені бенкетуванням словами Христа, які містяться у писаннях пророків. Нефій навчав: “Бенкетуйте словами Христа; бо ось, слова Христа скажуть вам усе, що вам треба робити” (2 Нефій 32:3).

Хоча читання Писань—це добре, самого читання недостатньо для розуміння повноти масштабу і глибини вчень Спасителя. Дослідження, обмірковування і застосування слів Христа, наведених у Писаннях, принесуть мудрість і знання, що перевищують наше смертне розуміння. Це зміцнить нашу відданість і сповнить нас духовними силами, щоб ми чинили якнайкраще в усіх ситуаціях.

Однією з найважливіших справ, яку ми можемо робити, щоб зміцнити своє життя і залишатися надійно прикріпленими до фундаменту Спасителя, є гідне прийняття причастя кожного тижня. Обряд причастя є нагодою для кожного члена Церкви задалегідь обміркувати своє життя, подумати про те, що було і чого не було зроблено такого, в чому, можливо, є потреба покаятися, і після цього причаститися хлібом і водою, як священними символами на згадку про тіло і кров Ісуса Христа, як свідчення Його Спокути. Якщо ми причащаємося щиро і з покорою, ми оновлюємо вічні завіти, очищуємося та освячуємося, і отримуємо обіцяння, що Його Дух завжди буде з нами. Дух діє подібно до вапняного розчину, зварювального шва, тобто не лише освячує, але й також нагадує нам про все і свідчить знов і знов про Ісуса Христа. Гідне прийняття причастя зміцнює наш особистий зв'язок з каменем, на якому зведено фундамент, з самим Ісусом Христом.

Під час Свого священнослужіння Спаситель з любов'ю і ясністю навчав доктринам, принципам і необхідним діям, які збережуть наше життя і зміцнять наш характер. Завершуючи Проповідь на горі, Він сказав:

“Отже, кожного, хто чує ці висловлювання Мої і виконує їх, Я порівняю

його з мудрим чоловіком, який побудував дім свій на камені—

І дощ падав, і розлилися ріки, і подули вітри, і вдарили по домові цьому; і він не впав, бо його було закладено на камені.

І кожного, хто чує ці Мої висловлювання і не виконує їх, буде порівняно з нерозумним чоловіком, який побудував свій дім на піску—

І дощ падав, і розлилися ріки, і подули вітри, і вдарили по домові цьому; і він упав, і великим було падіння його” (3 Нефій 14:24–27; див. також Матвій 7:24–27).

Брати і сестри, жоден з нас свідомо не будує свої доми, робочі місця або священні доми поклоніння на піску чи будівельному смітті або без належних планів і матеріалів. Приймемо запрошення Спасителя прийти до Нього. Будуймо наші життя на безпечному і надійному фундаменті.

Я смиренно свідчу, що зводячи своє життя на фундаменті Ісуса Христа і Його Спокути і ретельно дотримуючись Його планів, призначених, щоб принести нам щастя, зокрема щоденної молитви, щоденного вивчення Писань і щотижневого прийняття причастя, ми зміцнімося, ми відчуємо справжнє особисте зростання і дедалі глибше навернення, ми станемо краще підготовленими, щоб успішно встояти під час бур і негараздів життя, ми відчуємо обіцяні радість і щастя, і ми будемо мати впевненість в тому, що наші життя побудовані на надійному фундаменті—фундаменті, який ніколи не підведе. У священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. “1989 Loma Prieta Earthquake,” wikipedia.org/wiki/1989_Loma_Prieta_earthquake.

Елейн Ш. Дальтон

Щойно звільнена генеральний президент
Товариства молодих жінок

Ми—дочки нашого Небесного Батька

Кожна з нас як дочка Бога є унікальною, у кожній різні обставини і різний життєвий досвід. І все ж наша частина роботи має значення—тому що маємо значення ми.

Кожного тижня молоді жінки по всьому світу повторюють девіз Товариства молодих жінок. Незалежно від мови, кожного разу, коли я чую ці слова: “Ми—дочки нашого Небесного Батька, Який любить нас, а ми любимо Його”¹, Дух підтверджує моїй душі, що вони істинні. Це не лише підтвердження нашої сутності—ким ми є—але також визнання того, чий ми є. Ми—дочки піднесеної істоти!

У кожній країні і на кожному континенті я зустрічала впевнених, розумних молодих жінок, сповнених світла, облагороджених напруженою роботою і випробуваннями, які мають чисту і просту віру. Вони—непорочні. Вони дотримуються завітів і стоять “свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях”². Вони знають, ким вони є, і що вони мають надзвичайно важливу роль у розбудові царства Бога.

Коли я вчилася в коледжі, то була у складі Міжнародного танцювального ансамблю УБЯ. Одного літа наша група мала унікальний

привілей об’їхати місії в Європі. Те літо для мене було важким, тому що за кілька місяців до поїздки неочікувано помер мій батько. Коли ми були в Шотландії, я почувалася надзвичайно самотньою і пригніченою. Того вечора ми танцювали в будинку зборів, і потім після концерту

пішли в дім місії, який знаходився по сусідству. По дорозі туди я побачила камінь, який лежав на красивій клумбі біля воріт. На ньому я прочитала слова: “Ким би не був ти, добре виконуй частину свою”. В цей момент ті слова глибоко проникли в моє серце і я відчула сили небес, які наблизилися, щоб передати мені послання. Я зрозуміла, що люблячий Небесний Батько знав мене. Я відчула, що не була самотня. Я стояла в тому садку зі сльозами на очах. “Ким би не був ти, добре виконуй частину свою”. Це просте речення відновило моє бачення того, що Небесний Батько знав мене і мав план для мого життя, і Дух, який я відчувала, допоміг мені зрозуміти, що моя частина роботи має значення.

Пізніше я дізналася, що одного разу це висловлювання надихнуло пророка Девіда О. Мак-Кея, коли він служив молодим місіонером у Шотландії. Він побачив його на камені одного з будинків у складний період свого життя і своєї місії, і ці слова підняли його дух. Через багато

Сідней, Австралія

років, коли будинок мали знести, він домовився про придбання цього каменя і поставив його в садку поруч з домом місії³.

Кожна з нас як дочка Бога є унікальною, у кожній різні обставини і різний життєвий досвід. І все ж наша частина роботи має значення—тому що маємо значення *ми*. Наш щоденний внесок у виховання, навчання і піклування про інших може здаватися чимось надто буденним, неважливим, важким, а іноді й принижуючим, але якщо ми пам'ятаємо перший рядок девізу Товариства молодих жінок—“Ми—дочки нашого Небесного Батька, Який любить нас”—це повністю змінить наші стосунки і наше ставлення.

Нещодавно пішла з життя моя дивовижна матір. Їй було 92 роки. Вона залишила це земне існування так, як і прожила його—непомітно [для світу]. Її життя було не таким, як вона сподівалася. Її чоловік, мій батько, помер у віці 45 років, залишивши її з трьома дітьми—зі мною і двома моїми братами. Протягом 47 років вона прожила вдовою. Вона утримувала нашу сім'ю тим, що вдень викладала в школі, а вечорами давала уроки гри на фортепіано. Вона доглядала свого літнього батька, мого дідуся, який жив неподалік. Вона попідкувалася про те, щоб кожен із нас отримав вищу освіту. Вона навіть наполягала, щоб ми робили для цього свій внесок. І вона ніколи не скаржилася. Вона дотримувалася своїх заповітів і завдяки цьому прикликала сили небес, щоб благословляти наш дім і бачити чудеса. Вона покладалася на силу молитви, на священство і обіцяння заповітів. Вона була відданою у своєму служінні Господу. Її непохитна відданість зробила міцними нас, її дітей. Вона часто повторювала вірш з

Писань: “Я, Господь, зв'язаний Своїм обіцанням, коли ви робите те, що Я кажу; але коли ви не робите те, що Я кажу, ви не маєте обіцання”⁴. Вона знала, що це так, і це було її девізом. Вона розуміла, що означає дотримуватися заповітів. Її ніколи не було вшановано світом. Вона цього не хотіла. Вона розуміла, ким вона була і чиею вона була—дочкою Бога. Про нашу матір дійсно може бути сказано, що вона добре виконала свою частину.

Дорогі жінки і матері, Президент Гордон Б. Хінклі колись сказав:

“Ми ніколи не повинні втратити бачення сили жінок. ... Це матері, які безпосередньо впливають на життя своїх дітей. ... Це матері, які виховують їх і скеровують на шляхи Господа. Їхній вплив має найбільше значення. ...

Вони є творцями життя. Вони є вихователями дітей. Вони є вчителями молодих жінок. Вони є нашими незамінними супутницями. Вони є нашими колегами у розбудові Божого царства. Якою ж величною є їхня роль, яким дивовижним є їхній внесок!”⁵

То ж як матері і батькові прищепити свій дочці облагороджуючу і вічну істину, що вона є дочкою

Бога? Як ми можемо допомогти їй вийти зі світу і ступити в царство Бога?

У світі, де занепадає моральна чутливість, молодим жінкам потрібні жінки і чоловіки, які б “стояли свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях”. Ніколи раніше це не було настільки важливим, як зараз. Молодим жінкам потрібні матері і наставниці, які є взірцями добродісних жіночих якостей. Матері, ваші стосунки з дочками мають першочергове значення, як і ваш приклад. Те, як ви любите її батька, як ви ставитеся до його священства і його божественної ролі, буде відображено, можливо, навіть з більшою силою, у ставленні і поведінці вашої доньки.

Що це за частина роботи, яку ми всі повинні “добре виконувати”? У Проголошенні про сім'ю ясно сказано:

“За божественним задумом, батько має головувати над своєю сім'єю в любові й праведності; він відповідає за забезпечення своєї сім'ї всім необхідним та її захист. Мати в першу чергу відповідальна за виховання їхніх дітей.

Як рівноправні партнери, матері і батьки зобов'язані допомагати один одному у виконанні цих священних обов'язків. ...

Ми попереджаємо, що особи, які порушують завіти цнотливості, які жорстоко поведуться зі своїм подружжям або з дітьми, або не виконують своїх сімейних обов'язків, одного дня будуть відповідати за це перед Богом⁶.

У період занепаду суспільства в часи Мормона він горював через те, що жінки були позбавлені того, що було найдорожчим і найціннішим за все—їхньої цнотливості і невинності⁷.

Я знову закликаю до повернення до цнотливості. Цнотливість—це сила і влада дочок Бога. Яким став би світ, якби цнотливість—образ мислення і поведінки, що ґрунтується на високих нормах моралі⁸—була відновлена в нашому суспільстві як найбільша цінність? Якби стало менше аморальності, порнографії та жорстокого поводження, чи стало б менше розбитих шлюбів, розбитих життів і розбитих сердець? Чи стали б ЗМІ облагороджувати і підносити замість того, щоб принижувати і применшувати дорогоцінних дочок Бога? Якби все людство

справді зрозуміло важливість цього твердження: “Ми—дочки нашого Небесного Батька”, яким тоді було б ставлення до жінок?

У дні, коли будівництво Конференц-центру наближалось до завершення, я ввійшла у цю священну споруду, на рівні балконів, у захисній касці і захисних окулярах, готова пилюсити килимове покриття, яке допомагав вкладати мій чоловік. Там, де зараз стоїть трибуна, проходила машина, яка забидала сміття, тож пилу в цій споруді було дуже багато. Коли він весь осів, то вкрив новий килим. Моя частина була в тому, щоб пилюсити. Тож я пилюсила, і пилюсила, і пилюсила. Через три дні мій маленький пилюсик згорів!

За день до першої генеральної конференції в цій прекрасній споруді, мій чоловік покликав мене підійти до нього. Він збирався встановити останній шматок килимового покриття—під цією історичною трибуною.

Він запитав: “Який вірш написати на звороті килима?”

І я відповіла: “Мосія 18:9: “Бути свідк[ом] Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях”.

У надзвичайно складному світі я бачу, що саме це і роблять молоді

жінки та решта жінок цієї Церкви. Вони несуть добро. Вони є прикладом, вони цнотливі, розумні і працьовиті. Вони змінюють світ, тому що вони самі *інші*. Вони добре виконують свою частину.

Коли я тоді пилюсила цей килим—намагаючись добре виконати свою невеличку частину—я й не здогадувалася, що одного дня стоятиму за цією трибуною і мої ноги торкатимуться цього килима.

Сьогодні як дочка Бога я стою як свідок того, що Він живе. Ісус є Христос. Він—наш Викупитель. Завдяки Його нескінченній спокуючій жертві одного дня я повернуся жити з Ним—випробувана, чиста і запечатана у вічну сім'ю. Я завжди прославлятиму Його за привілей бути жінкою, дружиною і матір'ю. Я свідчу, що нас веде пророк Бога, Президент Томас С. Монсон, і я вдячна за праведних чоловіків, чия влада священства благословила моє життя. І я завжди буду вдячна за силу, яку отримую завдяки всеспроможній силі нескінченної Спокути Спасителя, коли продовжую намагатися “добре виконувати частину свою”. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Товариство молодих жінок: Особистий розвиток*, (брошура, 2009), с. 3.
2. Мосія 18:9.
3. Див. Matthew O. Richardson, “‘What E'er Thou Art, Act Well Thy Part’: John Allan's Albany Crescent Stone”, *Journal of Mormon History*, vol. 33 (Fall 2007), 31–61; Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), 45.
4. Учення і Завіти 82:10.
5. Гордон Б. Хінклі, “Standing Strong and Immovable”, *Worldwide Leadership Training Meeting*, Jan. 10, 2004, 21.
6. “Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
7. Див. Мороній 9:9.
8. Див. *Товариство молодих жінок: Особистий розвиток*, с. 70.

Старійшина Крейг А. Кардон
Сімдесятник

Спаситель прагне прощати

Господь любить нас і хоче, щоб ми зрозуміли, як сильно Він прагне прощати.

Під час земного служіння нашого Спасителя багато хто слідували за Ним, у тому числі книжники і фарисеї “зо всіх сіл Галілеї, ... Юдеї та з Єрусалиму”¹. Прикутого до ліжка, паралізованого чоловіка, який прагнув зіслитися, принесли до великого зібрання, але через неможливість піднести його до Спасителя, його друзі підняли його на дах будинку, де був Спаситель, і спустили його додола. Побачивши такий вияв віри, маючи на думці велику мету, ще невідому Його слухачам, Спаситель проголосив: “Чоловіче, прощаються тобі гріхи твої!”²

Мабуть ці слова здивували того чоловіка, і хоча в Писаннях нічого не говориться про його реакцію, можливо він подумав, чи дійсно Спаситель розумів, чому він тут?

Спаситель знав, що багато людей йшли за Ним, завдяки Його могутнім чудесам. Він вже перетворив воду на вино³, вигнав нечистих духів⁴ і зіслав сина царедворця⁵, прокаженого⁶, Петрову тещу⁷ і багатьох інших⁸.

Але у випадку з цим паралізованим чоловіком Господь вирішив навести доказ як учням, так і невіруючим в Його особливу роль

Спасителя світу. Почувши слова Спасителя, книжники і фарисеї почали міркувати між собою, нетямуче говорячи про блюзнірство, дійшовши висновку, що тільки Бог може прощати гріх. Зрозумівши їхні думки, Спаситель звернувся до них, кажучи:

“Що міркуєте ви в серцях ваших?

Що легше: сказати: “Прощаються тобі гріхи твої”, чи сказати: “Уставай та й ходи?”⁹

Не очікуючи на їхню відповідь, Спаситель продовжив: “Але щоб ви знали, що Син Людський має владу *на землі* прощати гріхи, [і тоді Він повернувся до паралізованого чоловіка] кажу Я тобі: Уставай, візьми ложе своє, та й іди у свій дім!”¹⁰. Той так і зробив!

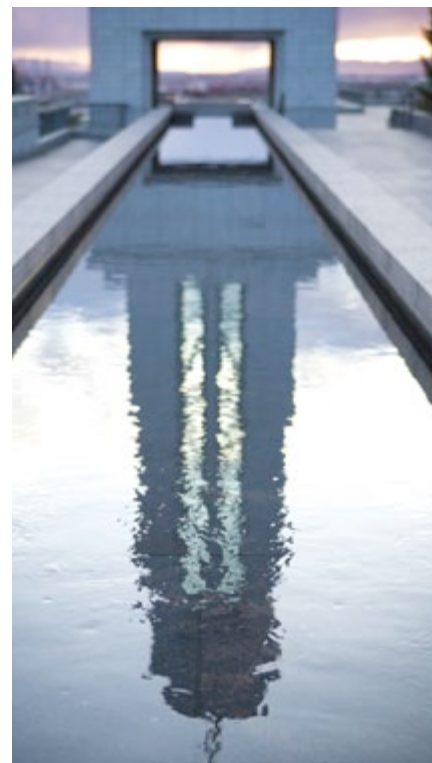
Завдяки дивовижному фізичному зілленню, Спаситель підтвердив усім нам цю нескінченно могутнішу духовну істину: Син Людський прощає гріхи!

Хоча цю істину охоче сприймають всі віруючі, невід’ємна від неї супутня істина сприймається не так легко: Спаситель прощає гріхи “на землі”, а не тільки під час Останнього суду. Він не виправдовує нас в наших гріхах¹¹. Він не прощає нас,

коли ми повертаємося до наших минулих гріхів¹². Але коли ми каємося і живемо за Його євангелією, Він прощає нас¹³.

У цьому прощенні ми бачимо, як гармонійно і милостиво застосовується сила Спокути, яка надає можливості й викупляє. Якщо ми виявляємо віру в Господа Ісуса Христа, уможливаюча сила Його Спокути *зміцнює* нас в годину нужди¹⁴, а Його викупна сила *освячує* нас, коли ми “ски[даємо] з себе оболонку тілесної людини”¹⁵. Це приносить надію всім, а особливо тим, хто відчуває, що рецидиви людської слабкості непідвладні прагненню Спасителя допомогти нам і спасти нас.

Надаючи Спасителю можливість просвітлити наше розуміння¹⁶, якось Петро спитав, скільки разів він повинен прощати свого брата, і потім спитав: “Чи до семи раз?”

Безперечно, цього буде більше ніж достатньо. Однак відповідь Спасителя широко відчинила двері до *Його* милостивого серця: “Не кажу тобі—до семи раз, але аж до сорока раз по семи!”¹⁷

Господь любить нас і хоче, щоб ми зрозуміли, як сильно Він прагне прощати. У більш як 20 випадках в Ученні і Завітах Господь казав тим, до кого звертався: “Твої гріхи прощаються тобі” або вживав подібні слова¹⁸. Приблизно в половині з цих випадків слова Господа призналися конкретно Пророку Джозефу Сміту, іноді звернені тільки до нього, а інколи до нього та інших з ним людей¹⁹. Перше з цих звернень було записане у 1830 році, останнє—у 1843. Отже, протягом багатьох років Господь неодноразово казав Джозефу: “Твої гріхи прощаються тобі”.

І хоча Джозеф не “вчиняв якісь тяжкі або злісні гріхи”²⁰, нам буде корисно пам’ятати, що за лише кількома винятками, Господні “[сорок] раз по семи” не обмежують прощення залежно від тяжкості гріха.

Звертаючись до старійшин, які зібралися в Кертленді, Господь сказав: “Я волю, щоб ви подолали світ; *отже*, Я матиму співчуття до вас”²¹. Господь знає нашу слабкість і вічні наслідки впливу “світу” на недосконалих чоловіків і жінок²². Слово *отже* у цьому вірші—це *Його* запевнення, що лише завдяки силі *Його* співчуття ми зрештою можемо “подола[ти] світ”. Як же проявляється це співчуття? Тим самим старійшинам в Кертленді Він сказав: “Я простив вам ваші гріхи”²³. *Спаситель прагне прощати*.

Жодна людина не повинна вважати, що це прощення приходить без покаяння. Насправді, Господь проголосив: “Я, Господь, прощаю

гріхи тим, хто сповідує свої гріхи переді Мною і просить прощення”, а потім із застереженням уточнює: “хто не згрішив на смерть”²⁴. Хоча Господь “не мож[е] дивитися на гріх з найменшою мірою допущення”²⁵, Він розрізняє відносну тяжкість деяких гріхів. Він застерігає, що не буде прощення проти “блудності[a] на Святого Духа”²⁶. Він заявляє про тяжкість гріха вбивства²⁷ і наголошує на серйозності такого гріха як перелюб²⁸. Він повідомляє, що отримати *Його* прощення буде важче, якщо тяжкий гріх сексуального характеру повторюється²⁹. І Він сказав, що “той, хто грішить проти більшого світла, отримає більше за судження”³⁰. І все ж, у Своїй милості Він дозволяє нам покращуватися поступово, і не вимагає негайної досконалості. Навіть потопаючи в гріхах, яких припускаєшся через слабкість смертного життя, щоразу як ми каятимемося і прагнутимемо *Його* прощення, Він прощатиме нас знову і знову³¹.

Через це, всі ми, включаючи тих, хто намагається подолати згубну поведінку, як-от: залежність від якихось речовин або перегляд порнографії чи щось подібне, можуть пізнати, що Господь визнає наші праведні зусилля і з любов’ю простить, коли процес покаяння буде завершено—“до сорока раз по семи”. Але це не означає, що людина може *свідомо* повернутися

до гріха, не зазнавши покарання³².

Господь завжди цікавиться нашим серцем³³, і логічно обґрунтовані хибні вірування не виправдовують гріха³⁴. У цьому розподілі Господь застеріг одного зі Своїх слуг проти такого обґрунтування, заявивши: “Нехай [він] соромиться Ніколаїтської зграї і всіх її таємних мерзот”³⁵. Ніколаїтами були члени давньої релігійної секти, які заявляли, що мали дозвіл чинити сексуальний гріх завдяки благодаті Господа³⁶. Це неприємно Господу³⁷. *Його* співчуття й благодать не виправдовують нас, коли “[наші] серця не задоволені ... [і ми] не підкоряє[мо]ся істині, але має[мо] задоволення в неправедності”³⁸. Після всього, що ми можемо зробити³⁹, *Його* співчуття й благодать є скоріше засобами, за допомогою яких, “по деяким часі”⁴⁰, ми подолаємо світ через уможливаючу силу Спокути. Якщо смиренно прагнути цього дорогоцінного дару, “слабке ста[є] сильним для [нас]”⁴¹, і завдяки *Його* силі ми отримуємо можливість зробити те, що ми ніколи не могли б зробити самотужки.

Господь дивиться на світло, яке ми отримали⁴², на бажання нашого серця⁴³ і на наші вчинки⁴⁴, і коли ми каємося і прагнемо *Його* прощення, Він прощає. Аналізуючи своє власне життя, життя рідних нам людей і наших знайомих, ми маємо бути однаково готовими прощати і себе, і інших⁴⁵.

У Путівнику *Проповідуйте Мою євангелію* говориться про те, що погану поведінку подолати не легко, а провідникам священства і членам Церкви сказано, що вони не повинні “бути шоковані або розчаровані”, якщо зацікавленим або новим членам Церкви важко подолати такі проблеми. Нам

швидше радять “показувати свою впевненість в особі і не засуджувати її, ... [ставлячись] до цього як до тимчасового і зрозумілого кроку назад”⁴⁶. Чи не зробили б ми цього для наших власних дітей або членів сім’ї, яким важко подолати подібні проблеми, через те, що вони тимчасово зійшли зі шляху праведності? Безсумнівно, вони заслуговують на врівноваженість з нашого боку, наші терпіння і любов—і, так, на наше прощення.

Під час генеральної конференції лише минулого жовтня Президент Монсон радив:

“Нам потрібно пам’ятати, що люди можуть мінятися. Вони можуть позбавлятися поганих звичок. Вони можуть каятися в гріхах....

... Ми можемо допомогти їм подолати їхні недоліки. Ми повинні розвивати в собі здібність бачити людей *не* такими, якими вони є зараз, а такими, якими вони можуть стати”⁴⁷.

На одній з перших конференцій Церкви, подібної до цієї, Господь сказав її членам:

“Істинно Я кажу вам, ви чисті, але не всі....

Бо *вся плоть* розтлінна переді Мною....

... Бо істинно, дехто з вас винен переді Мною, *але Я буду милостивим до вашої слабкості*”⁴⁸.

Його послання залишається тим самим і сьогодні.

Наш Небесний Батько знає, з чим ми стикаємося, що всі ми знову й знову грішимо і “позбавлені Божої слави”⁴⁹. Він послав Свого Сина, Який “знає слабкості людини і як допомогти тим, кого спокушають”⁵⁰. Його Син навчає нас: “мол[ити]ся завжди, щоб [нам] *не увійти у спокусу*”⁵¹. Нам сказано “вола[ти] до [Бога] за *милостью*:

бо Він владний спасати”⁵². Спаситель наказує нам покаятися⁵³ і прощати⁵⁴. І хоча каятися нелегко, якщо ми намагатимемося всім своїм серцем жити за Його євангелією, Він обіцяє нам: “Істинно Я кажу вам, незважаючи на [ваші] гріхи, *Мою утробу сповнено співчуттям до [вас]*. Я не вижену [вас] геть безповоротно; *і в день гніву Я пам’ятатиму про милість*”⁵⁵. Спаситель прагне прощати.

Кожного тижня Мормонський хор шкіни починає свою натхненну трансляцію з надихаючих слів знайомого гімну Уільяма В. Фелпса “Заспіваймо гімни знов”. І не завжди ми пам’ятаємо про втішливі слова четвертого вірша:

*Кличе Він, благає всіх:
Ви прийдіть до Божих ніг,
До Мене йдіть...,
Всі покайтеся й живіть,
Він гріхи усі простить*⁵⁶.

Я запрошує вас пам’ятати слова Господа і вирити їм та виявляти віру в Нього в покаяння⁵⁷. Він любить

вас. Він прагне прощати. Я свідчу про це у священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Лука 5:17; див. також Марк 2:2.
2. Лука 5:20; див. також Матвій 9:2; Марк 2:5.
3. Див. Іван 2:1–11.
4. Див. Марк 1:21–28; Лука 4:33–37.
5. Див. Іван 4:46–54.
6. Див. Матвій 8:1–4; Марк 1:40–45; Лука 5:12–15.
7. Див. Матвій 8:14–15; Марк 1:29–31; Лука 4:38–39.
8. Див. Матвій 8:16–17; Марк 1:32–34; Лука 4:40–41.
9. Лука 5:22–23; див. також Матвій 9:3–5; Марк 2:6–9.
10. Лука 5:24; курсив додано; див. також Матвій 9:6–7; Марк 2:10–12.
11. Див. 1 Коринтянам 6:9–10; Алма 11:34, 37; Геламан 5:10–11.
12. Див. 2 Петра 2:20; Яків 2:10; Учення і Завіти 82:7.
13. Див. Ісаї 1:18; Єремія 31:34; Лука 7:36–50; Енош 1:5; Алма 24:10; Мороній 6:8; Учення і Завіти 1:32; 58:42–43.
14. Див. Яків 4:7; Алма 14:26; Мороній 10:7.
15. Мосія 3:19; див. також 2 Нефій 10:24–25.
16. Див. Алма 32:28, 34.
17. Матвій 18:21–22; курсив додано; див. також Лука 17:1–4.
18. Див. Учення і Завіти 20:5–7; 25:3; 29:3; 31:5; 36:1; 50:36; 60:6–7; 61:2; 62:3; 64:1–4, 5–7, 15–17; 75:6–8; 82:1; 84:60–61; 90:1, 6; 108:1; 110:5; 112:3; 124:74–76, 78; 132:50.
19. Див. Учення і Завіти 20:5–7; 29:3; 60:6–7;

- 61:2; 62:3; 64:5–7; 84:60–61; 90:1; 110:5; 132:50.
20. Джозеф Сміт—Історія 1:28.
21. Учення і Завіти 64:2; курсив додано.
22. Див. 1 Нефій 20:9–11; Учення і Завіти 24:2; 50:41; 63:47; 108:1–8.
23. Учення і Завіти 64:3.
24. Учення і Завіти 64:7.
25. Учення і Завіти 1:31; див. також вірші 32–33; Алма 45:16.
26. Учення і Завіти 132:27; див. також Матвій 12:31; Лука 12:10.
27. Див. Вихід 20:13; Мосія 13:21; Учення і Завіти 132:19; Мойсей 5:31–36.
28. Див. Алма 39:5; Учення і Завіти 42:24–26.
29. Див. Учення і Завіти 42:22–26, 75–78, 80–82; 63:13–17; 76:103.
30. Учення і Завіти 82:3; див. також Іван 15:22.
31. Див. Мороній 6:8.
32. Див. Мосія 15:26.
33. Див. 1 Самуїла 16:7; Псалми 24:3–4; Приповіді 23:7; Матвій 15:18–20; Марк 7:20–23; Євреям 3:12; 3 Нефій 12:19; Учення і Завіти 59:8; 64:34.
34. Див. Учення і Завіти 20:29–30; 121:37.
35. Учення і Завіти 117:11.
36. Див. Bible Dictionary, “Nicolaitans”.
37. Див. Об’явлення 2:6, 15.
38. Учення і Завіти 56:15.
39. Див. 2 Нефій 25:23; Учення і Завіти 138:4.
40. Мойсей 7:21.
41. Етер 12:27.
42. Див. Іван 15:22; Учення і Завіти 1:33; 82:3.
43. Див. Алма 41:5–6; 3 Нефій 9:20; Учення і Завіти 137:9.
44. Див. 1 Нефій 15:33; Алма 41:3–4; Учення і Завіти 137:9.
45. Див. Матвій 6:14–15; Учення і Завіти 64:8–10; 98:39–48.
46. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2005), с. 203.
47. Томас С. Монсон, “Бачити інших такими, якими вони можуть стати”, *Ліягона*, лист. 2012, сс. 68, 69; курсив додано.
48. Учення і Завіти 38:10–11, 14; курсив додано.
49. Римлянам 3:23.
50. Учення і Завіти 62:1; див. також Алма 7:12.
51. Учення і Завіти 61:39; курсив додано.
52. Алма 34:18; курсив додано; див. також 2 Нефій 31:19; Алма 7:14.
53. Див. Гелама 13:11; Учення і Завіти 19:4, 13–21.
54. Див. Учення і Завіти 64:8–10.
55. Учення і Завіти 101:9; курсив додано; див. також Учення і Завіти 82:1–7.
56. “Заспіваймо гімни знов”, *Гімни*, №. 79.
57. Див. Алма 34:15–17.

Старійшина М. Рассел Баллард
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

“Це є Моя робота і Моя слава”

Бог вільно дав Свою силу тим, хто приймає й шанує Його священство, що веде до отримання обіцяних благословень безсмертя і вічного життя.

Президент Пекер, ми з нетерпінням чекаємо на продовження цієї чудової поеми на ваше 98-річчя. Які чудові настанови він дав нам!

Кілька тижнів тому холодної, темної зимової ночі ми з моєю дружиною, Барборою, з трепетом дивились в небо. Мільйони зірок здавалися незвичайно яскравими й прекрасними. Тоді я відкрив Дорогоцінну Перлину і знову з подивом прочитав слова, які Господь Бог сказав Мойсею: “І світи без числа створив Я; і Я також створив їх для Моеї власної мети; і Сином Я створив їх, Який є Моїм Єдинонародженням” (Мойсей 1:33).

В наші дні телескоп для дослідження глибокого космосу—Хаббл, довів існування величі, яку бачив Мойсей. Вчені з обсерваторії Хаббл кажуть, що галактика Чумацького шляху, лише крихітною часткою якої є наша земля й сонце, за при-
близними підрахунками є лише однією з більш як 200 мільярдів подібних галактик. Мені важко уявити, неможливо досягти розумом,

наскільки великими і наскільки безкраїми є Божі творіння.

Брати і сестри, сила, якою небеса й земля були і є створеними,—це священство. Ті з нас, хто є членами Церкви, знає, що джерелом цієї сили священства є Бог Всемогутній і Його Син, Ісус Христос. Священство є не тільки тією силою, якою були створені небеса і земля, але й силою, якою Спаситель користувався під час Свого земного служіння, щоб чинити чудеса, благословляти і зцілювати хворих, повертати до життя померлих і, як Єдинонароджений від нашого Батька, зносити нестерпну біль Гефсиманії і на Голгофі—таким чином милостиво виконуючи закони справедливості, забезпечуючи нескінченну Спокуту та долаючи фізичну смерть через Воскресіння.

Саме ключі повноваження цього священства і пов’язану з ними владу передав Він Петру, Якову та Івану і Його іншим апостолам, щоб благословляти інших і зв’язувати на небесах те, що зв’язано на землі.

Сила священства—це священний і дуже важливий дар Бога. Вона

відрізняється від повноваження священства, яке є дозволом діяти в ім'я Бога. Повноваження або висвячення надається через рукопокладання. Сила священства приходить лише тоді, коли ті, хто використовує її, гідні її і діють відповідно до волі Бога. Як сказав Президент Спенсер В. Кімбол: "Господь дав усім нам, як носіям священства, частину Свого повноваження, але скористатися небесними силами ми можемо тільки завдяки нашій особистій праведності" ("Boys Need Heroes Close By", *Ensign*, May 1976, 45).

У славетні дні Відновлення і повернення Церкви Ісуса Христа у світ в наш час, Іван Христитель, Петро, Яків та Іван, Мойсей, Іліас та Іляя прийшли на землю і через Пророка Джозефа Сміта відновили всі ключі і повноваження священства для роботи Бога в ці останні дні.

Саме цими ключами, цим повноваженням і цією владою організовано сьогодні Церкву Ісуса Христа,

на чолі якої стоїть Христос, скеровуючи Свого живого пророка, Томаса С. Монсона, за підтримки належно покликаних і висвячених апостолів.

У великому плані нашого Небесного Батька, який укріплено священством, чоловіки мають унікальну відповідальність служити у священстві, але самі вони не є священством. Чоловіки й жінки мають різні, але однаково важливі ролі. Саме так, як жінка не може зачати дитину без чоловіка, так і чоловік без жінки не може повною мірою користуватися владою священства, щоб створити вічну сім'ю. Іншими словами, у вічності і сила створювати життя, і сила священства будуть належати і чоловіку, і дружині. І як подружжя, чоловік і жінка мають прагнути наслідувати нашого Небесного Батька. Прагнучи благословень священства у своєму житті і для своєї сім'ї, вони мають зосереджуватися на християнських чеснотах: любові, смиренні й терпінні.

Нам важливо зрозуміти, що Небесний Батько забезпечив шлях до отримання благословень священства, і до зміцнення його силою для всіх Своїх синів і дочок. В основі Божого плану для Його духовних дітей лежить Його власне проголошення: "Це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини" (Мойсей 1:39).

В одкровенні, даному Пророку Джозефу Сміту у 81 розділі Учення і Завітів, Господь пояснює, що сила священства має використовуватися, щоб допомагати слабким, піднімати руки, що опустилися, і зміцнювати ослаблі коліна (вірш 5).

"І виконуючи це, ти чинитимеш найвище благо своїм ближнім і сприятимеш славі Того, Хто є твоїм Господом" (УЗ 81:4).

Обмірковуючи те, як допомагати слабким, піднімати руки, що опустилися і зміцнювати ослаблі коліна, я пригадую милу семирічну дівчинку, яка показала своєму дідусю

маленький кущик томату, який вона почала вирощувати з насіння за шкільним проектом другого класу.

Вона пояснила, що з одного крихітного зернятка підніметься рослина. І якщо за нею доглядати, вона принесе багато помідорів, в кожному з яких буде багато насіння.

Вона сказала: “І якщо всі ті насіннячка посадити й виростити більше помідорів, а потім посадити насіння вже тих помідорів, то через кілька сезонів ти матимеш мільйони помідорів”.

“І все це,—сказала вона з подивом,—з одного маленького зернятка”.

Але потім вона додала: “Я ледве не згубила мою рослинку. Я залишила її в темній кімнаті і забула поливати. Коли я згадала про неї, вона вже вся поникла і виглядала неживою. Я заплакала, подумавши про всі ті мільйони помідорів, які ніколи не виростуть”.

Їй дуже кортіло розповісти своєму дідуся про “чудо”, яке сталося.

Вона пояснила: “Мама сказала, що, можливо, рослинка не загинула. Можливо все, що їй було потрібно, щоб повернутися до життя, це трохи води й світла.

І вона була права. Я трохи полила рослинку і поставила її на вікно на світло. І здогадайся, що сталося?—спитала вона.—Вона повернулася до життя і тепер з неї виростуть мільйони помідорів!”

Її маленький кущик томату, в якому був такий великий потенціал, але який ослаб і поник через ненавмисну неувагу, було зміцнено й відновлено завдяки простому лікуванню водою й світлом, здійсненому дбайливими руками маленької люблячої дівчинки.

Брати і сестри, будучи, у буквальному сенсі, духовними дітьми нашого люблячого Небесного Батька, ми маємо безмежний, божественний потенціал. Але, якщо ми не будемо уважними, то можемо стати подібними до пониклого куща томату. Ми можемо віддалитися від істинного вчення і євангелії Христа і стати духовно спраглими й пониклими, віддалившись від божественного світла і живої води вічної любові й сили священства Спасителя.

Ті, хто має священство і нехтує тим, щоб завжди шанувати його, служачи нашим сім'ям та іншим людям, будуть подібні до тих, хто не *отримує* благословень, які властиві силі

священства, і безперечно поникнуть духовно, позбавивши себе важливих духовних речовин, світла і сили Бога у своєму житті, що дуже схоже на знехтуваний і пониклий куш томату, який мав такий великий потенціал.

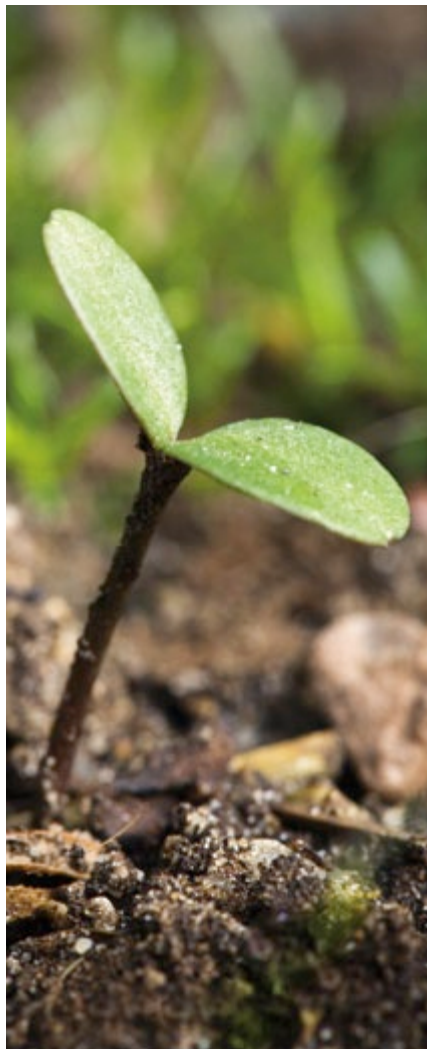
Та сама влада священства, завдяки якій створювалися світи, галактики і всесвіт, може і повинна бути частиною нашого життя, щоб підтримувати, зміцнювати і благословляти наші сім'ї, наших друзів і наших ближніх—іншими словами робити те, що робив би Спаситель, якби служив серед нас сьогодні.

А головна мета цієї сили священства—благословляти, освячувати і очищувати нас, щоб ми могли жити разом із нашими сім'ями в присутності небесних батьків, зв'язані запечатуванням священства, беручи участь у дивовижній роботі Бога та Ісуса Христа у вічному поширенні *Їхнього* світла й слави.

Заради цієї мети, кілька місяців тому, я мав нагоду брати участь в підготовці відеопрезентації для Всесвітнього навчання провідництва, яка має назву: *Зміцнення сім'ї і Церкви через священство*.

Ця нова й повчальна презентація на DVD перекладена на 66 мов. В ній нас навчають про те, як сила священства може благословляти, оживляти й відновлювати наше життя, життя наших сімей і життя всіх членів Церкви.

В ній показано всім нам—чоловікам, жінкам, дітям; тим, хто у шлюбі, овдовілим і неодруженим; незалежно від наших обставин—як ми можемо долучитися до благословень священства. Презентація складається з кількох відеофрагментів, від 8 до 12 хвилин, в яких пояснюється про ключі, повноваження й силу священства, і те, як це зміцнює окремих людей, сім'ї й Церкву.

Один особливий епізод було знято у дуже маленькому домі піонерів прабабусі моєї мами, на ім'я Мері Філдінг Сміт. Вона була вдовою Гайрума, старшого брата Пророка Джозефа. Виховуючи дітей одна, завдяки своїй міцній вірі у священство, вона зверталася до цієї сили, щоб виховувати й благословляти своїх дітей в любові й світлі євангелії, і покладалася на неї. Сьогодні її нащадки з тисяч вірних провідників і членів Церкви вдячні їй за її віру, мужність і приклад.

Це нове навчання для провідників зараз доступне в Інтернеті на сайті LDS.org для всіх, хто бажає його побачити й засвоїти (www.tlds.org). Ви можете переглядати його на сайті LDS.org в режимі он-лайн або завантажити у свій комп'ютер, смартфон або цифровий планшет.

Перше Президентство попросило "президентства колів і єпископату присвятити одні або більше зборів ради колу або приходу для перегляду [всього] цього DVD. Ради колу і приходу мають обговорити, як застосовувати навчання, що записані на цьому DVD" (Лист від Першого Президентства, 29 січ. 2013 р.).

Його зміст надихатиме й спонукатиме членів Церкви, які збираються на кворумах священства, в Товаристві допомоги, в Недільній школі, в Товаристві молодих жінок, в Товаристві молодих чоловіків (особливо тих, хто готується до служіння на місії) і на зборах Початкового товариства, або під час спільних зібрань у п'яту неділю. Члени ради тоді зможуть заохочувати окремих осіб і батьків використовувати цю презентацію в їхніх сім'ях. Брати і сестри, це навчання провідництва призначене для кожного члена Церкви. Батьки, переглядайте,

діліться побаченим і обговорюйте зі своїми дітьми засвоєне і відчуте вами, та дозвольте їм подивитись і зробити те саме разом із вами, щоб ваші сім'ї могли бути зміцнені через священство.

Ісус сказав:

"Коли прагне хто з вас—нехай прийде до Мене та й п'є!" (Іван 7:37).

"А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне" (Іван 4:14).

"Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною ... матиме світло життя" (Іван 8:12).

Якщо хтось з вас відчуває, що ваша віра або ваше свідчення про план Небесного Батька є слабшими, ніж, як ви знаєте, вони мають бути, тоді зверніться до Спасителя з більшою силою. Нехай Його світло і Його жива вода зроблять для вас і для вашої сім'ї те, що зробили трохи води й світла, повертаючи ослаблий кушчик томату до життя.

Я почав з розповіді про подив і трепет перед творіннями Бога,

створеними силою священства. Мені, як, на мою думку, і більшості з вас, цікаво, чи можна колись повністю збагнути Божу силу навчати й благословляти нас. Яка вона чудова, велична й могутня!

Джозеф Сміт сказав: "Священство є безкінечним принципом, й існувало з Богом від вічності, й існуватиме до вічності без початку днів або кінця життя" (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 106).

Бог вільно дав Свою силу тим, хто приймає й шанує Його священство, що веде до отримання обіцяних благословень безсмертя і вічного життя.

Я свідчу, що робота Ісуса Христа виконується через священство. Це сила, якою наш Небесний Батько і Його Улюблений Син створили цю землю і запровадили великий план щастя заради нас. Я смиренно молюсь, щоб ми були мудрими і прагнули зміцнити своє власне життя, життя членів наших сімей і Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів через силу священства Бога. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник у Першому Президентстві

“Прийдіть до Мене”

І словом, і прикладом Христос показав нам, як наближатися до Нього.

Я вдячний за можливість бути з вами на цій конференції Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Це—Його Церква. Входячи в Його царство, ми беремо на себе Його ім'я. Він—Бог, Творець, і Він—досконалий. Ми—смертні, підвладні смерті й гріху. Однак з любові до нас і наших сімей Він запрошує нас наближатися до Нього. Ось Його слова: “Наближайтеся до Мене, і Я наближатимусь до вас; шукайте Мене старанно, і ви знайдете Мене; просіть, і ви отримаєте; стукайте, і вам буде відчинено”¹.

О цій Великодній порі ми отримуємо нагадування про те, чому ми любимо Його і про обіцяння, дане Його вірним учням, що вони стануть Його улюбленими друзями. Спаситель дав те обіцяння і пояснив, як Він приходить до нас, коли ми служимо. Один з прикладів цього міститься в одкровенні, даному Оліверу Каудері, коли він служив Господу з пророком Джозефом Смітом, перекладаючи Книгу Мормона: “Ось, ти є Олівер, і Я говорив з тобою через твої бажання; отже, зберігай як скарб ці слова в своєму серці. Будь вірним і старанним у виконанні заповідей Бога, і Я оточу тебе руками Моєї любові”².

Найчастіше я відчував радість наближення до Спасителя і Його наближення до мене завдяки простому послуху заповідям.

І ви мали цей досвід у своєму житті. Можливо, це було тоді, коли ви вирішили відвідувати причасні збори. Зі мною це сталося в один із Суботніх днів, коли я був ще зовсім юний. У ті часи ми причащалися під час вечірніх причасних зборів. Вже понад 65 років спогад про один з днів, коли я дотримався заповіді збиратися разом зі своєю сім'єю і святими, досі наближає мене до Спасителя.

Надворі було темно й холодно. Пам'ятаю відчуття світла і тепла у каплиці того вечора, де був разом з батьками. Ми приймали причастя, яке розносили носії Ааронового священства, укладаючи завіт з нашим Небесним Батьком завжди пам'ятати Його Сина і дотримуватися Його заповідей.

У кінці зборів ми заспівали гімн “Спасителю, залишся тут!”, в якому є слова: “Спасителю, залишся тут, вже вечір надворі”³.

Того вечора я відчув, що Спаситель мене любить і Він поруч. І я відчув втішення Святого Духа.

Я волів знову відчувати любов Спасителя і Його близькість,

які відчував у юності під час тих причасних зборів. Тож нещодавно я дотримувався ще однієї заповіді. Я досліджував Писання. Я знав, що з їхньою допомогою я зможу знову відчуті через Святого Духа те, що відчували учні воскреслого Господа, коли Він відгукнувся на їхнє запрошення зайти до їхнього дому й залишитися з ними.

Я читаю про третій день після Його Розп'яття і поховання. Вірні жінки та інші люди переконалися, що камінь відвалено від гробниці і побачили, що Його тіла там не було. З любові до Нього вони прийшли намастити Його тіло.

Там були два ангели, які запитали, чому вони налякалися, і сказали:

“Чого ви шукаєте Живого між мертвими?”

Нема Його тут, бо воскрес! Пригадайте собі, як Він вам говорив, коли ще перебував у Галілеї.

Він казав: “Сину Людському треба бути виданому до рук грішних людей і розп'ятому бути, і воскреснути третього дня”⁴.

У Євангелії від Марка додано ще одну настанову одного з ангелів: “Але йдіть, скажіть учням Його та Петрові: Він іде в Галілею попереду вас,—там Його ви побачите, як Він вам говорив”⁵.

Апостоли і учні зібралися в Єрусалимі. Мабуть, як і ми на їхньому місці, вони були налякані й не знали, коли розмовляли між собою, що для них означають Його смерть і розповіді про воскресіння.

Двоє учнів ішли того вечора дорогою з Єрусалима в Еммаус. На дорозі з'явився воскреслий Христос і пішов разом з ними. Воскреслий Господь прийшов до них.

Євангелія від Луки допомагає нам приєднатися до їхньої подорожі:

“І ото, як вони розмовляли, і

розпитували один одного, підійшов Сам Ісус,—і пішов разом із ними.

Очі ж їхні були стримані, щоб Його не пізнали.

І спитався Він їх: “Що за речі такі, що про них між собою в дорозі міркуєте, і чого ви сумні?”

І озвався один, йому ймення Клеопа, та й промовив до Нього: “Ти хіба тут у Єрусалимі єдиний заходжий, що не знає, що сталося в нім цими днями?”⁶

Вони розповіли Йому, що сумують через смерть Ісуса, хоча вони вірили, що Він буде Викупителем Ізраїля.

Мабуть голос воскреслого Господа звучав з особливим почуттям, коли Він говорив з цими двома сповненими горя і смутку учнями:

“Тоді Він їм сказав: “О, безумні й запеклого серця, щоб повірити всьому, про що сповіщали Пророки!

Чи ж Христові не це перетерпіти треба було, і ввійти в Свою славу?”

І Він почав від Мойсея, і від Пророків усіх, і вияснив їм зо всього Писання, що про Нього було”⁷.

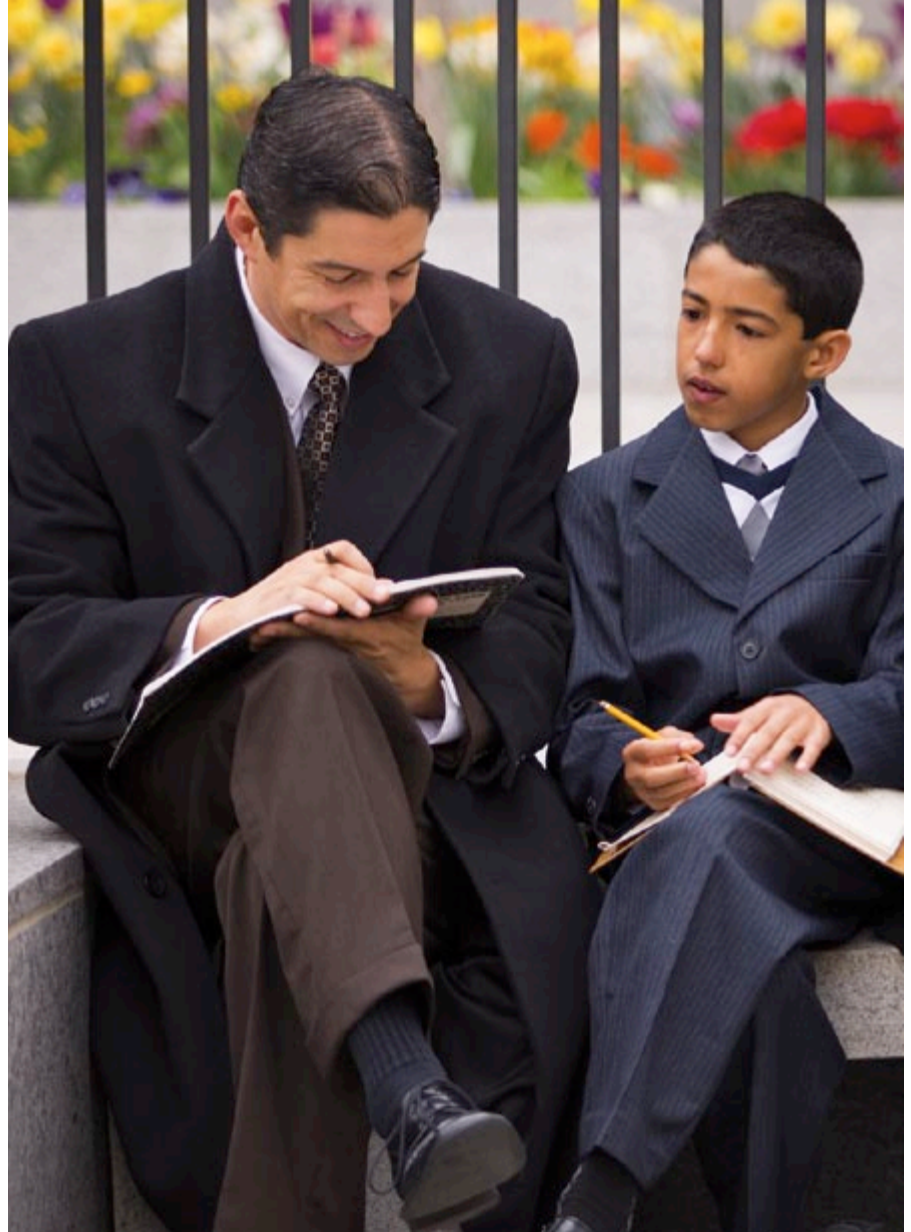
Потім настав момент, який зігриває моє серце з того часу, як я був ще хлопчиком:

“І наблизились вони до села, куди йшли. А Він удавав, ніби хоче йти далі.

Вони не пускали Його й намовляли: “Зостанься з нами, бо вже вечоріє, і кінчається день”⁸.

Спаситель прийняв запрошення того вечора зайти у дім Своїх учнів поблизу села Еммаус.

Він сів з ними до столу. Він узяв хліб, поблагословив його, розламав та й дав їм. Їхні очі відкрилися, і вони впізнали Його. Потім Він став для них невидимий. Лука описав для нас почуття тих благословених учнів: “І говорили вони один одному: “Чи не палало нам серце обом, коли

промовляв Він до нас по дорозі, і коли вияснив нам Писання?”⁹

Відразу ж ті два учні поспішили назад у Єрусалим, щоб розповісти одинадцятьом апостолам, що з ними сталося. І тоді Спаситель знову з’явився.

Він нагадав пророцтва про Свою місію: викупити гріхи дітей Його Батька і розірвати пута смерті.

“І сказав Він до них: “Так написано є, і так потрібно було постраждати Христові, і воскреснути з мертвих дня третього,

І щоб у Ймення Його проповідувалось покаяння, і прощення гріхів між народів усіх, від Єрусалиму почавши.

А ви свідки того”¹⁰.

Спасителеві слова зараз є

істинними для нас так само, як і колись для Його учнів. Ми є свідками цього. І славетне доручення, яке ми прийняли під час хрищення у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів, чітко пояснив нам пророк Алма багато століть тому біля вод Мормона:

“І сталося, що він сказав їм: Дивіться, ось води Мормона (бо так вони називалися) і ось, оскільки ви жадаєте прийти до кошари Бога і називатися Його народом, і бажаєте нести тягарі один одного, так щоб вони були легшими;

Так, і бажаєте сумувати з тими, хто сумує; так, і співчувати тим, хто потребує співчуття, і бути свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях, де ви можете бути, аж до

збилися з пуття, незважаючи на жертви своїх батьків заради Господа. Як і ви, вони робили все, що могли, навіть з допомогою інших люблячих і вірних людей.

Алма і святі молилися за його сина і синів царя Мосії, і явився ангел. Ваші молитви і молитви тих, хто виявляє віру, спрямують Господніх служителів, які допоможуть членам вашої сім'ї. Вони допоможуть їм обрати шлях назад до Бога, навіть коли Сатана і його послідовники, мета яких знищувати сім'ї в цьому житті і у вічності, атакуватимуть їх.

Ви пам'ятаєте слова ангела, звернені до Алми молодшого і синів Мосії, коли ті були бунтівними: "І ще ангел сказав: Знайте, Господь почув молитви Свого народу, а також молитви Свого слуги, Алми, твого батька; бо він молився з великою вірою за тебе, щоб ти міг бути приведений до пізнання істини; отже, з цією метою прийшов я переконати тебе в силі й владі Бога, щоб на молитви Його слуг відповідалося за їхньою вірою"¹⁴.

Я не можу обіцяти вам, хто молиться і служить Господу, що ви матимете всі благословення, які тільки забажаєте, для себе і своєї сім'ї. Але я можу обіцяти вам, що Спаситель наблизиться до вас і благословить вас і вашу сім'ю тим, що є найкращим. Вас втішатиме Його любов і ви відчуєте Його ближче, коли запропонуєте свої руки для служіння іншим. Перев'язуючи рани тих, хто в нужді, і пропонуючи очищення Його Спокути тим, хто сумує через гріх, ви відчуєте, як вас підтримує сила Господа. Його руки простягнуті разом з вашими, щоб допомагати і благословляти дітей нашого Небесного Батька.

Нам приготоване славетне повернення додому. Тоді ми побачимо

самої смерті, щоб ви могли бути викупленими Богом і причислені до тих, хто в першому воскресінні, щоб ви могли мати вічне життя—

Тож я кажу вам, якщо це є бажанням ваших сердець, то що ви маєте проти того, щоб бути хрищеними в ім'я Господа, як свідчення того перед Ним, що ви увійшли в завіт з Ним, що ви будете служити Йому і виконувати Його заповіді, щоб Він міг пролити Свій Дух більш рясно на вас?

І ось, коли люди почули ці слова, вони заплескали в долоні свої від радості і вигукнули: Це є бажання наших сердець"¹¹.

Ми увійшли в завіт не лише допомагати тим, хто в нужді, але й бути свідками Спасителя, поки живемо.

Ми зможемо успішно це робити лише тоді, коли будемо відчувати любов до Спасителя і Його любов до нас. Якщо ми вірні даним нами обіцанням, ми будемо відчувати любов до Нього. Вона зростатиме, бо ми будемо відчувати Його силу і те, що Він наближається до нас, коли ми служимо Йому.

Президент Томас С. Монсон часто нагадує нам про обіцання, дане Господом Своїм вірним учням: "І кожний, хто приймає вас, там і Я буду також, бо Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших

серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас"¹².

Є ще один спосіб того, як ми з вами можемо відчувати Його ближче. Коли ми віддано служимо Йому, Він наближається до тих, кого ми любимо в наших сім'ях. Кожного разу, коли мене покликали на Господне служіння і для цього необхідно було переїхати або залишати сім'ю, я бачив, що Господь благословляв мою дружину і моїх дітей. Він готував люблячих служителів і ситуації, щоб наблизити їх до Себе.

Ви відчували подібні благословення у своєму житті. У багатьох з вас є рідні, які зійшли зі шляху, що веде до вічного життя. Ви не знаєте, що ще можна зробити, щоб повернути їх. Ви можете розраховувати, що Господь наблизиться до них, якщо ви будете служити Йому з вірою.

Ви пам'ятаєте Господнє обіцання Джозефу Сміту і Сідні Рігдону, коли вони були далеко від своїх сімей, виконуючи Його роботу: "Мої друзі Сідні та Джозеф, з вашими сім'ями все добре; вони в Моїх руках, і Я чинитиму з ними, як Мені здається кращим; бо в Мені вся сила"¹³.

Подібно до Алми і царя Мосії, є серед вас, вірних служителів, такі, що служать Господу так довго і так добре, однак мають дітей, які

Лос-Анджелес, штат Каліфорнія, США

виповнення обіцяння Господа, якого ми полюбили. Саме Він ласкаво запрошує нас до вічного життя з Ним і нашим Небесним Батьком. Ісус Христос описав це таким чином:

“Прагни розпочати й зміцнювати Мій Сіон. Виконуй Мої заповіді в усьому.

І, якщо ти виконуватимеш Мої заповіді і витерпиш до кінця, ти матимеш вічне життя—дар, найвеличніший з усіх дарів Бога”¹⁵.

“Бо ті, хто живуть, успадкують землю, а ті, хто вмирають, відпочинуть від усіх своїх трудів, і їхні діяння підуть слідом за ними; і вони отримають вінець в оселях Мого Батька, які Я приготував для них”¹⁶.

Я свідчу, що ми через Духа можемо прийняти запрошення Небесного Батька: “Це Мій Улюблений Син, слухай Його!”¹⁷

І словом, і прикладом Христос показав нам, як наблизитися до Нього. Кожна дитина Небесного Батька, яка вирішила увійти через

ворота хрищення до Його Церкви, матиме нагоду в цьому житті навчатися Його євангелії і почути від Його покликаних служителів Його запрошення: “Прийдіть до Мене”¹⁸.

Кожен Його завітний служитель у Його царстві на землі й у духовному світі отримає Його настанову, коли благословлятиме інших і служитиме від Його імені. І вони відчують Його любов і знайдуть радість від того, що наближаються до Нього.

Я є свідком Воскресіння Господнього так само певно, якби я був того вечора з двома учнями в домі по дорозі до Еммауса. Я знаю, що Він живий так само певно, як і Джозеф Сміт, коли бачив Батька і Сина в гаю у світлі сяючого ранку в Пальмірі.

Це істинна Церква Ісуса Христа. Лише у ключах священства, які має Президент Томас С. Монсон, є сила, якою ми можемо запечататися з нашими сім'ями, аби вічно жити з нашим Небесним Батьком і Господом

Ісусом Христом. У Судний день ми будемо стояти перед Спасителем лицем до лиця. Цей час буде радісним для тих, хто наблизився до Нього в служінні Йому в цьому житті. Як радісно буде почути слова: “Таразд, рабе добрий і вірний!”¹⁹ Я свідчу як свідок воскреслого Спасителя і нашого Викупителя в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 88:63.
2. Учення і Завіти 6:20.
3. “Спасителю, залишся тут!”, *Гімни*, № 60.
4. Лука 24:5–7.
5. Марк 16:7.
6. Лука 24:15–18.
7. Лука 24:25–27.
8. Лука 24:28–29.
9. Лука 24:32.
10. Лука 24:46–48.
11. Мосія 18:8–11.
12. Учення і Завіти 84:88.
13. Учення і Завіти 100:1.
14. Мосія 27:14.
15. Учення і Завіти 14:6–7.
16. Учення і Завіти 59:2.
17. Джозеф Сміт—Історія 1:17.
18. Матвій 11:28.
19. Матвій 25:21.

Представлено президентом Дітером Ф. Ухтдорфом
Другим радником в першому Президентстві

Підтримка церковних чинів

Запропоновано, щоб ми підтримали Томаса Спенсера Монсона як пророка, провидця і одкровителя і Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів; Генрі Бенніона Айрінга як першого радника в Першому Президентстві і Дітера Фрідріха Ухтдорфа як другого радника в Першому Президентстві.

Хто підтримує, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є, можуть виявити це.

Запропоновано, щоб ми підтримали Бойда Кеннета Пекера як президента Кворуму Дванадцятих

Апостолів і членів цього кворуму: Бойда К. Пекера, Л. Тома Перрі, Рассела М. Нельсона, Далліна Х. Оукса, М. Рассела Балларда, Річарда Г. Скотта, Роберта Д. Хейлза, Джеффри Р. Холланда, Девіда А. Беднара, Квентіна А. Кука, Д. Тодда Крістофферсона і Ніла Л. Андерсена.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть також вказати.

Запропоновано, щоб ми підтримали радників у Першому Президентстві і Дванадцятих апостолів як пророків, провидців і одкровителів.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є, виявіть таким же чином.

Старійшину Уолтера Ф. Гонсалеса було звільнено як члена президентства кворумів сімдесятичників.

Ті, хто бажають приєднатися до нас у вияві вдячності, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали старійшину Уліссеса Соареса як члена президентства сімдесятичників.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є.

Запропоновано, щоб ми звільнили наступних територіальних сімдесятичників, починаючи з 1 травня 2013 року: Рубена В. Аліода, Серхіо М. Анья, Нолана Д. Арчібальда, Карлоса Л. Асторга, Гектора Авіла, М. Ентоні Бернса, Девіда Кабрера, Мілтона Камарго, Роберта Е. Чемберса, Віктора Ка Кенга Чена, Куо Чіанг Сранга, Нельсона Д. Кордова, Гері Л. Кріттендена, Едварда Дубе, Меттью Дж. Айрінга, Сіоне М. Фіненганофо, Альфредо Л. Гессаті, Джеймса Г. Гібсона, Ховенсіо А. Гуансона, Маріо Е. Гуерра, Луїса С. Ернандеса, Ермана І. Еррера, Хав'єра Ібанеса, Пауло Х. Ітіноса, Дугласа У. Джессопа, Стівена С. Керра, Джоні Л. Коха, Файстіна Лопеса, Річарда К. Мелчіна, Фрібоді А. Менса, Бенсона Е. Місалуха, Абелардо Моралеса, У. Т. Девіда Мюррея, К. Бретта Наттресса, С. Гіффорда Нільсена, Сатоши Нішихара, Майкла Д. Пікерда, Уільяма Ф. Рейнольдса, Майкла А. Робертса, Фернандо А. Р. Да Роха, Манфреда Шютце, Терренса С. Сміта, Рубена Л. Спатеїла, Джошуа Субандрійо, Френка В. Трайтла, Мігеля Р. Валдеса,

Арнулфо Валенсуело, Сарлоса А. С. Вілланово, Терренса М. Вінсона, Луїса Вейдмана і Річарда С. Замбрано.

Ті, хто приєднуються до нас у вияві вдячності за їхнє чудове служіння, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми звільнили голосуванням зі щирою подякою за служіння сестер Елейн Ш. Дальтон, Мері Н. Кук і Енн М. Дібб як генеральне президентство Товариства молодих жінок.

Ми так само звільняємо всіх членів генерального правління Товариства молодих жінок.

Усі, хто бажають приєднатися до нас у вислові подяки цим сестрам за їхнє чудове служіння і відданість, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали як нових членів Першого кворуму сімдесятників: Едварда Дубе, Гіффорда Нілсена, Арнульфо Валенсуелу і як нових членів Другого кворуму сімдесятників: Тімоті Дж. Дайчеса, Ренді Д. Фанка, Кевіна С. Гамільтона, Адріана Очоа, Теренса М. Вінсона.

Усі, хто підтримує, виявіть це.

Хто проти, може також це виявити.

Через його покликання як члена Другого кворуму сімдесятників, ми також звільняємо брата Едріана

Очоа як другого радника у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків.

Ті, хто бажають висловити подяку голосуванням, можуть виявити це.

Запропоновано, щоб ми підтримали наступних нових територіальних сімдесятників: Рубена Акоста, Фредеріко Акінбо, Омара А. Альвареса, Серхіо Антунеса, Алана С. Батта, Гранта С. Баннета, Фернандо Е. Калдерона, Уілсона Б. Калдерона, Х. Мансело Кардуса, Йоке Санга (Фредді) Чана, Крістофера Чарльза, Валері Кардона, Пола Р. Коварда, М. Т. Бена Девіса, Массімо Де Фео, Меріона Б. Де Антуано, Франсиско Дж. Руїс де Мендоса, Роберта А. Драйдена, Роберта Д. Дудфілда, Деніела Ф. Даннігана, Джеффрі Д. Еріксона, Е. Хавьера Еспіноса, Меліула М. Фата, Сема М. Галвеса, Клода Р. Гамметта, Мервіна С. Гідді, Хоао Р. Грехла, Девіда П. Хомера, Деніела У. Джонса, Джона А. Корантенга, Стівена О. Лейнга, Акселя Х. Леймера, Густаво Лопеса, Хосе Е. Маравілла, Альфредо Мірона, Уго Монтойя, Хоакіма Дж. Морейра, Катсуюкі Отахара, Хосе С. Пінеда, Гері С. Прайса, Мігеля А. Рейса, Гері Б. Сабіна, Альфредо Л. Саласа, Нецахуалкойота Салінаса, Д. Закарі Сміта, Майкла А. Сутворда, Г. Лоуренса

Спекмана, Верна П. Станфілла, Уільяма Х. Стоддарда, Стівена Е. Томпсона, Джорджа Дж. Тобіаса, Айсейка К. Тукуафу, Джекса А. Ван Рінена, Рауля Е. Віссенсіо, Рауля С. Вілануева, Алана Р. Уолкера, Кіта П. Уолкера і Хої Сенга Леонарда Ву.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є.

Запропоновано, щоб ми підтримали Бонні Лі Грін Оскарсон як генерального президента Товариства молодих жінок, та Керол Луїз Фолі Мак-Конкі як першого радника і Евелін Ніл Фут Мерріотт як другого радника.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть виявити це.

Запропоновано, щоб ми підтримали інших генеральних авторитетів, територіальних сімдесятників і генеральні президентства допоміжних організацій, які зараз служать.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть виявити це.

Дякую вам, брати і сестри, за вашу підтримку голосуванням, вашу віру, відданість і молитви.

Ми запрошуємо новопокликаних генеральних авторитетів і генеральне президентство Товариства молодих жінок зайняти свої місця на сцені. ■

Звіт ревізійного відділу Церкви за 2012 рік

Представлено Робертом В. Кантуеллом
Головним директором Ревізійного відділу Церкви

*Першому Президентству Церкви Ісуса Христа
Святих Останніх Днів*

Дорогі брати! Як установлено одкровенням у 120 розділі Учення і Завітів Рада з розподілення десятини схвалює витрати церковних коштів. Ця рада складається з Першого Президентства, Кворуму Дванадцятиох Апостолів та Верховного єпископату. Ця рада затверджує бюджети для церковних відділів, управління і церковних підрозділів. Церковні відділи витрачали кошти згідно з затвердженими бюджетами і у відповідності з політикою і правилами, які є в Церкві.

Ця рада затверджує бюджети для церковних відділів, управління і церковних підрозділів. Церковні відділи витрачали кошти згідно з затвердженими бюджетами і у відповідності з політикою і правилами, які є в Церкві.

Ревізійний відділ Церкви має доступ до всіх записів і систем

необхідний, щоб оцінювати адекватність контролю надходжень і витрат коштів, а також контроль захисту церковних фондів. Ревізійний відділ Церкви функціонує незалежно від усіх інших відділів і служб Церкви, його штат складається з дипломованих ревізорів, дипломованих внутрішніх бухгалтерів-ревізорів, дипломованих ревізорів інформаційних систем та інших підготовлених професіоналів.

Базуючись на виконаних перевірках, ревізійний відділ Церкви вважає, що всі фінансові операції, одержання надходжень, витрати коштів і церковних фондів у 2012 році записувалися і здійснювалися відповідно до затверджених бюджетів і церковної політики і правил.

Надано з повагою,
Ревізійний відділ Церкви
Роберт В. Кантуелл
Головний директор ■

Статистичний звіт за 2012 рік

Представлено Бруком П. Хейлзом
Секретарем Першого Президентства

Щоб проінформувати членів Церкви, Перше Президентство подає цей статистичний звіт стосовно зростання і стану Церкви на 31 грудня 2012 року:

Церковні підрозділи

Кількість колів.....	3005
Кількість місій.....	347
Кількість округів.....	591
Кількість приходів і філій.....	29014

Кількість членів Церкви

Загальна кількість.....	14782473
Приріст дітей, на яких заведено запис Церкви у 2012 році.....	122273
Кількість навернених, охрищених у 2012 році.....	272330

Місіонери

Кількість місіонерів повного дня.....	58990
Кількість місіонерів церковного служіння.....	22961

Храми

Кількість храмів, освячених протягом 2012 року (Канзас-Сіті, Міссурі; Манаус, Бразилія; Бригам-Сіті, Юта і Калгарі, Альберта).....	4
Кількість храмів, переосвячених протягом 2012 року (Буенос-Айрес, Аргентина, і Бойсі, Айдахо).....	2
Кількість діючих храмів.....	140

Старійшина Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Заради миру в домі

Одне з найвеличніших благословень, яке ми можемо запропонувати світу—це сила зосередженої на Христі домівки, в якій навчають євангелії, дотримуються завітів і де панує любов.

Багато голосів зі світу, в якому ми живемо, кажуть нам, що ми маємо жити у шаленому темпі. Завжди є справи, які слід виконати й завершити. Втім кожен з нас глибоко всередині відчуває потребу у місці притулку, де панують мир і спокій, місці, де ми можемо відновитися, відпочити й набратися сил, щоб підготуватися до майбутніх труднощів.

Ідеальне місце для створення такого миру—це стіни наших власних домівок, де ми зробили все можливе, щоб вона була зосереджена на Господі Ісусі Христі.

В одних домівках є батько—гідний носій священства, який, разом із вірною, відданою матір'ю, праведно керують сім'єю. Багато домівок мають інший склад. Незалежно від ваших обставин ви можете зосереджувати свою домівку і своє життя на Господі Ісусі Христі, бо Він є джерелом істинного миру в цьому житті.

Переконайтеся, що кожне ваше рішення стосовно, як мирського, так і духовного, зумовлене тим, що Спаситель хотів би, аби ви зробили. Коли Він посідає центральне місце у вашій домівці, там перебуває мир і спокій. Домівку наповнює дух

впевненості і його відчувають всі, хто живе там.

Виконання цієї поради лежить не лише на одних батьках, хоча вони й займають провідну роль. Діти також можуть відповідати за посилення зусиль для зосередження домівки на Христі. Важливо, щоб батьки навчали дітей розпізнавати те, як їхні зусилля впливають на кожного, хто живе в домі. Діти, яких навчають відчувати відповідальність за їхні вчинки, праведні чи ні, стають гідними довіри громадянами у царстві Божім.

Я переконаний, що ви можете визначити фундаментальні принципи, завдяки яким ваша домівка буде зосереджена на Спасителі. Якщо за порадою пророків мати щоденну особисту й сімейну молитву, щоденно вивчати Писання особисто й сім'єю і щотижня організовувати домашній сімейний вечір, то це слугуватиме вкрай важливими неслими балками в конструкції зосередженої на Христі домівки. Якщо не виконувати цього на регулярній основі, буде важко здобути бажаний і дуже потрібний мир і притулок від світу.

Дослухайтеся до пророчих вчень, яких Христос хотів би, аби

Сідней, Австралія

ви дотримувалися. Не будуйте своє майбутнє щастя, шукаючи легших шляхів, а натомість дотримуйтеся надійних принципів євангелії. Пам'ятайте: мале веде до великого. На вигляд незначні проступки або нехтування можуть привести до великих проблем. Більш важливо те, що прості, сталі, хороші звички ведуть до життя рясно наповненого благословеннями.

Ви, діти в Початковому товаристві, ви, молоді чоловіки і молоді жінки, які навчаються за програмами для молоді, і ви, вірні місіонери, хто служить зараз, багато чого виконуєте ефективніше, ніж міг це робити я у вашому віці. У доземному житті ви довели, що є доблесними, слухняними й чистими. Там ви старанно працювали, щоб розвинути таланти і здібності, аби приготуватися увійти у смертне життя мужньо, гідно, з честю й успішно.

Не так давно ви прийшли у смертне життя, маючи такі чудові здібності й безмежні можливості. Однак існує справжня небезпека у середовищі, яке оточує вас. Ваш величній потенціал і здібність можуть бути обмеженими або знищеними, якщо ви осквернятимете себе навколишнім брудом, що іде від диявола. Однак Сатана не іде ні в яке порівняння зі Спасителем. Долю Сатани вирішено. Він знає, що програв, але хоче потягти за собою якомога більше людей. Він намагатиметься знищити ваші хороші якості й здібності, користуючись вашими слабкостями. Стійте на боці Господа і ви завжди перемагатимете.

Ви живете у світі, де технології розвиваються з вражаючою швидкістю. Багатьом людям мого покоління важко встигати за можливостями. Залежно від мети використання технологій, їх розвиток може бути і благословенням, і перешкодою. Технології, якщо їх розуміти і використовувати у праведних цілях, мають бути не загрозою, а допомогою в духовному спілкуванні.

Наприклад, багато у кого з нас є особисті електронні пристрої, які можна носити в кишені. Ми рідко залишаємо їх вдома; ми можемо використовувати їх багато разів протягом дня. На жаль, ці пристрої можуть бути джерелом бруду і змарнованого часу. Але, якщо використовувати їх правильно, ці технології можуть бути знаряддям захисту від усього найгіршого в суспільстві.

Хто міг уявити лише кілька років тому, що всі Головні труди Церкви і послання з генеральних конференцій, які проголошувалися протягом багатьох років, влізуть у вашу кишеню? Та, якщо лише тримати їх у кишені, це не захистить вас. Але, якщо вивчати їх, розмірковувати над

ними і слухати їх під час спокійних моментів щодня, це допоможе вам краще відчувати Духа.

Будьте мудрими у тому, як ви використовуєте технології. Позначайте важливі уривки з Писань на своєму приладі і часто переглядайте їх. Якщо ви, молоді люди, будете переглядати по віршу з Писань з такою ж частотою, з якою дехто з вас надсилає текстові повідомлення, невдовзі ви зможете завчити напам'ять сотні віршів з Писань. Ці вірші стануть могутнім джерелом натхнення й скерування через Святого Духа в часи нужди.

Намагаючись зосередити наші домівки на Спасителі, дуже важливо робити все можливе, щоб запросити в наше життя Святого Духа, Чий вплив лагідно скеровує нас. Слухняно діючи за Його спонуваннями, ми змінюємося навіть ще більше.

Ви відчуєте більший мир, коли об'єднаєте свої зусилля бути слухняними, зі служінням тим, хто навколо

вас. Так багато людей, наділених тим, що вони вважають незначними талантами, смиренно й щедро використовують ці таланти, щоб благословляти життя оточуючих. Егоїзм—це корінь великого зла. Протиотруту від цього зла явлено в житті нашого Спасителя. Він показує нам, як зосередити своє життя назовні, у безкорисливому служінні іншим людям.

Я засвоїв істину, з якою мав справу у своєму житті настільки часто, що для мене вона стала абсолютним законом. Вона визначає шлях, через який слухняність і служіння пов'язані з силою Бога. Коли ми дотримуємося заповідей Господа і безкорисливо служимо Його дітям, то природно з'являється сила Бога—сила зробити більше, ніж ми можемо зробити самотужки. Наше розуміння, наші таланти, наші здібності збільшуються, оскільки ми здобуваємо силу й міць від Господа. Його сила є основною складовою у створенні домівки, сповненої миру.

Коли ваша домівка зосереджена на Спасителі, вона природно стане притулком не лише для вашої сім'ї, але й для друзів, які живуть у більш важких умовах. Їх притягатиме спокій, який вони відчуватимуть у вас вдома. Запрошуйте цих друзів до вашої домівки. Вони зростатимуть у цьому середовищі, зосередженому на Христі. Створюйте товариські стосунки з друзями ваших дітей. Будьте гідним прикладом для них.

Одне з найвеличніших благословень, яке ми можемо запропонувати світу—це сила зосередженої на Христі домівки, в якій навчають евангелії, дотримуються завітів і де панує любов.

Багато років тому, після поїздки по одній місії, моя дружина Дженін розповіла мені про одного

Нью-Йорк, штат Нью-Йорк, США

старійшину, якого вона зустріла. Дженін спитала його про його сім'ю. Вона здивувалась, коли він відповів, що у нього немає сім'ї. Він також розповів їй, що після пологів, мати віддала його на виховання державі. Його дитинство пройшло в переїздах з одного сімейного притулку до іншого. Будучи підлітком, він був благословенний тим, що знайшов євангелію. Члени люблячого рідного приходу допомогли йому отримати нагоду служити на місії.

Пізніше Дженін спитала дружину президента місії про цього гарного старійшину. Вона дізналась, що за кілька місяців до того цей старійшина кілька днів перебував у домі президента місії через хворобу. За тієї нагоди він приєднався до них на домашньому сімейному вечорі. Перед поверненням до виконання місіонерських обов'язків, він запитав президента місії, чи міг би він побути в домі президента місії 2–3 дні наприкінці своєї місії. Він хотів поспостерігати, як живе сім'я, зосереджена на Христі. Він волів створити свою сім'ю на зразок їхньої.

Робіть усе можливе, щоб створити саме таку домівку. Підтримуйте тих, хто живе у важких умовах. Будьте справжнім другом. Така міцна дружба схожа на

асфальт, яким заповнюють вибоїни життя і який робить подорож більш гладенькою і приємнішою. Її не можна використовувати як ресурс для здобуття особистої вигоди, а як скарб, який слід цінувати і яким потрібно ділитися. Запрошуйте до себе інших людей, яким потрібне зміцнення через такий досвід.

На останок я звернусь до тих, чий член сім'ї, якого вони люблять, робить неправильний вибір. Це може бути випробуванням нашого терпіння й стійкості. Ми маємо довіряти Господу і Його розкладу в тому, що на наші молитви й зусилля з порятунку прийде позитивна відповідь. Ми робимо все можливе, щоб служити, благословляти і смиренно визнавати волю Бога в усьому. Ми виявляємо віру і пам'ятаємо, що є речі, які потрібно залишити на розсуд Господа. Він запрошує нас покласти наші тягарі до Його ніг. Маючи віру, ми можемо знати, що цього заблудалого члена сім'ї, якого ми любимо, не залишено наодинці, і люблячий Спаситель нагадає за ним.

Знаходьте в інших людях хороше, а не погане. Іноді щось погане потребує належної уваги для очищення, але це завжди має відбуватися з огляду на достоїнства людини.

Якщо ви відчуваєте, що існує лише слабка надія, насправді вона є не слабкою, а масивною сполучною ланкою, подібною до рятувального поясу, який зміцнює і підіймає вас. Вона втішить вас, щоб ви не мали страху. Намагайтеся жити гідно і покладайте свою довіру на Господа.

Нам не потрібно переживати, якщо ми не можемо одночасно виконувати все, що Господь порадив нам робити. Він сказав, що для всього є свій час і пора. У відповідь на наші щирі молитви про скерування, Він направлятиме нас до того, на чому потрібно зосередитися на кожному етапі нашого життя. Ми можемо навчатися, зростати і ставати подібними до Нього, послідовно роблячи крок за кроком.

Я свідчу, що живучи в слухняності, міцно вкоренившись в євангелію Ісуса Христа, ми здобудемо велику впевненість у тому, що наші домівки будуть сповнені миром і будуть притулком для нас. Все ще існуватиме багато випробувань або душевного болю, але навіть серед злиднів ми можемо насолоджуватися внутрішнім миром і бути справді щасливими. Я свідчу, що Спокута Ісуса Христа є джерелом великого миру. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Квентін Л. Кук
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Особистий мир— нагорода за праведність

*Навіть маючи життєві випробування, завдяки
Спокуті Спасителя і Його благодаті, праведні
отримають особистий мир у нагороду.*

Нещодавні події привели мене до роздумів щодо вчення про мир і особливо про роль Ісуса Христа в тому, аби допомогти кожному з нас отримати тривалий особистий мир.

Дві події, які сталися протягом останніх кількох місяців, глибоко зворушили мене. Перша: я був промовцем на похоронах Емілі Паркер, дорогоцінної шестирічної дівчинки, яка втратила своє життя разом з іншими 25 людьми, серед яких 19 маленьких дітей, під час трагічної стрілянини в місті Ньютон, шт. Коннектикут. Я тужив за нею разом із її сім'єю і виявив, що багато людей втратили мир. Та я побачив, що її батьки, Роберт і Алісса Паркери, були сповнені сил і віри.

Друга: я зустрівся з тисячами вірних членів Церкви на Березі Слонової Кості в місті Абіджан¹. Ця французькомовна західноафриканська країна пережила економічні труднощі, військовий переворот і

дві недавні громадянські війни, що завершилися у 2011 році. І все ж я відчував особливий мир в їхній присутності.

Часто трапляються події, які позбавляють нас миру і через які збільшується наше почуття уразливості.

Хто може забути зловісні атаки 11 вересня 2001 року в різних місцях США? Такі події нагадують нам наскільки швидко можуть бути знищені наші відчуття миру й безпеки.

Наш найстарший син і його дружина, які очікували народження свого першого сина, мешкали в трьох кварталах від Всесвітнього торгового центра в місті Нью-Йорк, коли перший літак врізався в Північну башту. Вони піднялися на дах свого багатоквартирного будинку і були шоковані, коли побачили те, що здалося їм якимось жахливим нещасним випадком. Тоді вони стали свідками того, як другий літак розбився об Південну башту. Вони відразу ж зрозуміли, що то був не

нещасний випадок, і подумали, що нижній Манхеттен було атаковано. Коли Південна башта обвалилась, їхній багатоквартирний будинок було вкрито хмарою пилу, який осів у нижньому Манхеттені.

Спантичені тим, що вони побачили, і стурбовані можливими подальшими атаками, вони попрямували до безпечнішого місця, а потім до Манхеттенського церковного будинку колу в Лінкольн-центрі. Прибувши туди, вони побачили, що десятки інших членів Церкви в нижньому Манхеттені, прийняли таке ж рішення зібратися в центрі колу. Вони передзвонили нам, щоб сказати, де вони знаходяться. Я заспокоївся, що вони були в безпеці, але не здивувався тому, куди вони пішли. В сучасному одкровенні нас навчають, що коли Сіону створено для захисту і “для притулку від бурі і від гніву, коли його буде пролито незмішаним на всю землю”².

Близько тижня вони не могли повернутися в свою квартиру і були спустошені через загибель невинних душ, але невідомих збитків вони не зазнали.

Коли я обмірковував ці події, мене вразила доктринальна різниця між загальним або мирським поняттям миру і особистим відчуттям миру³.

При народженні Спасителя сила велика небесного війська прославляла Бога і проголосила: “Слава Богу на висоті, і на землі *мир*, у людях добра воля”⁴.

Однак було зазначено, що, на жаль, навіть у цей важливий для вічності час після народження Сина Божого, цар Ірод вчинив вбивство невинних немовлят у Віфлеємі⁵.

Свобода волі є важливою у плані щастя. Завдяки їй існують любов, жертвування, особисте зростання

і досвід, необхідні для нашого вічного розвитку. Завдяки свободі волі також існують всі види болю й страждань, яких ми зазнаємо у смертному житті, навіть коли вони виникають через щось, чого ми не розуміємо, і через нищівний, злий вибір інших людей. Сама Війна на Небесах велась за нашу моральну свободу волі і є важливою для розуміння земного служіння Спасителя.

Як сказано у 10 розділі євангелії від Матвія, Спаситель настановив Дванадцятьох і підтвердив, що Його місія не в тому, щоб встановити абсолютний мир у всьому світі під час цього смертного життя. Апостолам було сказано залишити мир на достойних домівках, які вони відвідували, але їх було застережено, що вони будуть між вовками, «і за Ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений»⁶. Важливе проголошення зроблене у 34 вірші: «Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести»⁷. Очевидно, що на землі не було абсолютного миру під час земного служіння Христа. Немає його й зараз.

У вступних словах Господа до Учення і Заповітів викладено кілька дуже важливих принципів. Стосовно тих, хто не кається, то Його Дух (Дух Христа), даний кожній людині, яка приходить у світ⁸, «не завжди буде перемагатися в людині»⁹. Також «мир буде забрано з землі»¹⁰. Пророки проголосили, що мир справді було забрано з землі¹¹. Люцифера ще не зв'язано і він користується владою у своїх володіннях¹².

Хороші люди повсюди мали й завжди матимуть праведне прагнення миру у світі. Ми ніколи не повинні відмовлятися від досягнення цієї мети. Однак Президент Джозеф Ф. Сміт навчав: «той дух

миру й любові ... ніколи не прийде в світ, доки людство не сприйме Божу істину й Боже послання ... , визнавши Його божественну силу й повноваження»¹³.

Ми щиро сподіваємося, що у всьому світі буде мир, і молимося про це, але того миру, який обіцяно в нагороду за праведність, ми досягаємо індивідуально і сім'ями. Цей мир є обіцяним даром місії Спасителя і спокутної жертви.

Цей принцип стисло описано в Ученні і Завітах: «Але знайте, що той, хто чинить діяння праведності, отримає свою винагороду, саме мир у цьому світі і вічне життя у тому світі, що прийде»¹⁴.

Президент Джон Тейлор навчав, що мир не лише є бажаним, але «це дар Божий»¹⁵.

Мир, який я маю на увазі, це не просто тимчасовий спокій. Це тривале й глибоке щастя і духовне задоволення¹⁶.

Президент Гебер Дж. Грант описав мир Спасителя такими словами: «Його мир полегшить наше страждання, зцілить розбиті серця, розвіє злобу, вселить у груди любов до

ближніх, що сповнить наші душі спокоєм і почуттям щастя»¹⁷. Під час моїх зустрічей з батьками Емілі Паркер, я бачив, що мир Спасителя полегшив їхні страждання і допомагає зцілити їхні розбиті серця. Важливо те, що відразу після стрілянини, брат Паркер простив злочинця. Як сказав Президент Грант, мир Спасителя може «розвіяти нашу злобу». Суд належить Господу.

Під час громадянської війни у своїй країні святі з Берега Слонової Кості знайшли мир, зосередившись на житті за євангелією Ісуса Христа, особливу увагу приділивши сімейній історії і храмовій роботі за своїх предків¹⁸.

Всі ми прагнемо миру. Мир—це не тільки безпека або відсутність війни, насильства, конфліктів та суперечок. Мир приходить від знання, що Спаситель знає, хто ми, і знає, що ми маємо віру в Нього, любимо Його і дотримуємося Його заповідей навіть і особливо серед нищівних випробувань і трагедій життя. Відповідь Господа пророку Джозефу Сміту у в'язниці Ліберті приносить вітху в серце:

“Мій сину, мир душі твоїй; твоя скрута і твої страждання будуть лише на короткий час;

І тоді, якщо ти витерпиш це достойно, Бог піднесе тебе на висоту”¹⁹.

Пам’ятайте, Бог не є Богом безладу, але миру²⁰. Для тих, хто відкидає Бога, немає миру. Всі ми брали участь в нарадах на небесах, завдяки яким ми маємо моральну свободу волі, розуміючи, що через її порушення матимуть місце страждання смертного життя і навіть невимовні трагедії. Ми розуміли, що через це ми можемо гніватися, бентежитися, стати беззахисними й уразливими. Але ми також знали, що Спокута Спасителя подолає й компенсує всю несправедливість смертного життя і принесе нам мир. У старійшини Меріона Д. Хенкса на стіні в рамочці висіла цитата Уго Бетті: “Вірити в Бога—це знати, що всі Його правила будуть справедливими, і що в житті будуть чудові сюрпризи”²¹.

Які є джерела миру? Багато хто шукає миру у мирський спосіб, який ніколи не був і не буде успішним. Мир не можна знайти, здобувши велике багатство, силу або видатне

становище²². Мир не знайдеш у гонитві за задоволеннями, розвагами чи дозволяям. Жодна з цих речей, навіть у великій кількості, не може створити тривалого щастя або миру.

У словах улюбленого гімну Емми Лоу Тейн постають доречні запитання: “Як відшукать мені вітиху і спокій? Де той блаженний мир—вічний, глибокий?”²³ Відповідь—у Спасителя, Який є Джерелом і Творцем миру. Він—“Князь миру”²⁴.

Як нам залишатися поряд зі Спасителем? Упокоритись перед Богом, завжди молитись, каятись у гріхах, увійти у води хрищення зі скрушеним серцем і упокореним духом, стати істинними учнями Ісуса Христа—це чудові приклади праведності, яка винагороджується тривалим миром²⁵. Коли цар Веніамин проголосив своє хвилююче послання стосовно Спокути Христа, безліч людей впали на землю. “Дух Господа зійшов на них, і вони сповнилися радості, одержавши прощення своїх гріхів і маючи *спокій у свідомості*, через надзвичайну віру, що їм вони мали в Ісуса Христа”²⁶. Покаяння і праведне життя дозволяють мати *спокій у свідомості*, який є важливим для задоволення²⁷. Якщо

мали місце тяжкі гріхи, для здобуття миру потрібна сповідь²⁸. Можливо ніщо не можна порівняти з миром, який приходить до виснаженої гріхом душі, яка перекладає свої тягари на Господа, і заявляє право на благословення Спокути. Як сказано в іншому чудовому церковному гімні: “Тягар гріхів, ярмо турбот до ніг Його складу”²⁹.

Моє серце радіє, коли я усвідомлюю, що в наші дні десятки тисяч молодих чоловіків, молодих жінок і літніх місіонерів прийняли покликання бути посланцями нашого Господа і Спасителя, Ісуса Христа. Вони несуть відновлену євангелію миру у світ, від людини до людини, від сім’ї до сім’ї—здійснюючи роботу праведності, нести цей мир дітям Небесного Батька.

Церква—це притулок, в якому послідовники Христа здобувають мир. Деякі молоді люди у світі кажуть, що ведуть духовний спосіб життя, але їм не потрібна релігія. Духовність—це хороший перший крок. Однак саме в Церкві нам пропонують дружні стосунки, нас навчають і насичують добрим словом Бога. Але ще важливіше те, що в Церкві є влада священства, яка передбачає священні обряди й завіти, що зв’язують сім’ї разом і готують кожного з нас до повернення до Бога Батька та Ісуса Христа в цілестіальне царство. Ці обряди приносять мир, бо через них укладаються завіти з Господом.

Храми—це ті місця, де виконується багато цих священних обрядів і вони також є джерелом мирного притулку від світу. Ті люди, які приходять на храмові ділянки або беруть участь у днях відкритих дверей храмів, також відчують цей мир. Однією подією, яку я дуже добре пам’ятаю, були дні відкритих дверей і освячення храму в Сува,

Фіджі. В країні відбувся політичний переворот і він вилився в те, що повстанці спалювали й грабували ділову частину міста Сува, захопивши будинки парламенту і тримаючи членів законодавчого органу в заручниках. Країна перебувала у воєнному стані. Військові з Фіджі дали Церкві дозвіл на обмежене зібрання людей для дня відкритих дверей і на зібрання дуже невеликої групи людей для освячення храму. Загал членів Церкви не запрошували з огляду на їхню безпеку. То було єдине освячення храму, з часу освячення першого храму в Наву, яке відбувалося за дуже важких обставин.

Одна запрошена на дні відкритих дверей храму особа була чудовою індуською жінкою, індійського походження і членом парламенту, яку спочатку взяли в заручниці, але відпустили через те, що вона була жінкою.

У цілестіальній кімнаті, де не було метушні світу, вона розплакалась, висловлюючи почуття миру,

які охопили її. Вона відчувала Святого Духа, Який втішав і свідчив про священну природу храму.

Спаситель є джерелом істинного миру. Навіть маючи життєві випробування, завдяки Спокуті Спасителя і Його благодаті, праведні отримують особистий мир у нагороду. Святкуючи Пасху в оточенні близьких, Спаситель пообіцяв Своїм апостолам, що їх буде благословенно Утішителем, Який є Святим Духом, а потім промовив ці важливі слова: “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ”³⁰. Тоді, лише перед Своєю Заступницькою молитвою, Він сказав: “Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі,—але будьте відважні: Я світ переміг!”³¹

Елайза Р. Сноу прекрасно описала цей принцип:

*Серце моє завжди молись!
Слався навіки, Боже мій!
Хай хвилі зла лютують скрізь—
Каже Христос: “Я спокій твій”*³².

Я свідчу про це в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. У неділю, 10 лютого 2013 року, в місті Абіджан проводилися дві конференції; було 9693 присутніх—619 з яких ще не були членами Церкви. Загальна кількість членів Церкви на Березі Слонової Кості складає приблизно 19000.
2. Учення і Завіти 115:6.
3. Слово *мир* має різні значення. У класичній грецькій мові миром називали припинення, призупинення або відсутність військових дій між ворогуючими силами. Єврейською це слово має більше значень і іноді є лише формою вітання. Мир також є “станом життя, який людина здобуває лише на умовах і положеннях, встановлених Богом” (Howard W. Hunter, in Conference Report, Oct. 1966, 14–17).
4. Лука 2:14; курсив додано.
5. Див. Матвій 2:16; див. також Ross Douthat, “The Loss of the Innocents”, *New York Times*, Dec. 16, 2012, 12.
6. Матвій 10:16, 22.
7. Матвій 10:34.
8. Див. Учення і Завіти 84:46.
9. Учення і Завіти 1:33.
10. Учення і Завіти 1:35.
11. Президент Вудрафф проголосив про це у 1894 році і ще раз у 1896 році. Див. *The Discourses of Wilford Woodruff*, ed. G. Homer Durham (1946), 251–52; див. також Marion G. Romney, in Conference Report, Apr. 1967, 79–82.
12. Див. Joseph Fielding Smith, *The Predicted Judgments*, Brigham Young University Speeches of the Year (Mar. 21, 1967), 5–6. Однак старійшина Ніл А. Максвел сказав: “Хоча мир і було забрано з землі ... [і] все перебуває в сум'ятті, ми можемо мати внутрішній мир” (“Behold, the Enemy Is Combined”, *Ensign*, May 1993, 79).
13. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* (1999), с. 398.
14. Учення і Завіти 59:23.
15. *Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор* (2002), с. 151.
16. Від давніх греків до наших днів ці слова—*щастя* і *задоволення*—аналізували, розбирали й досліджували не лише щодо їх значення, але й щодо скерування, яке вони надають в нашому житті. Див. David Malouf, *The Happy Life: The Search for Contentment in the Modern World* (2011). Див. також огляд книги містера Малуфа в R. Jay Magill, “How to Live Well”, *Wall Street Journal*, Jan. 26–27, 2013, C6.
17. *Учення Президентів Церкви: Гебер Дж. Грант* (2002), с. 233.

Копенгаген, Данія

18. “Три з п’яти колів Берегу Слонової Кості значаться серед найкращих 25 колів у Церкві за відсотком дорослих людей, які подають імена своїх рідних для виконання храмових обрядів”, а Кот-д’Івуарський кіл Кокоді стоїть першим у цьому списку (С. Terry Warner and Susan Warner, “Apostle Visits Ivory Coast, Is ‘Impressed with Exceptional Spirit’”, *Church News*, Mar. 3, 2013, 4, 14). Враховуючи те, що там пройшла громадянська війна, а найближчий храм знаходиться на відстані 12 годинної подорожі автобусом до Аккри, Гана, це є дивовижним свідченням віри, яка в результаті приносить мир окремим людям і в сім’ї.
19. Учення і Завіти 121:7–8. Президент Гарольд Б. Лі навчав: “Отже, ми повинні бути очищеними; нас необхідно випробувати, щоб перевірити нашу міць і силу” (*Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі* [2001], с. 208).
20. Див. 1 Коринтянам 14:33.
21. In Marion D. Hanks, “A Loving, Communicating God”, *Ensign*, Nov. 1992, 63.
22. Див. Jeffrey R. Holland, *For Times of Trouble* (2012), 79. Старійшина Холланд навчає, що: “Справжня бідність може бути більш нищівною для людського духа, ніж будь-які інші умови, крім самого гріха”. Однак праведне використання коштів може збільшити відчуття миру.
23. “Як відшукать мені втіху і спокій?” *Гімни*, № 64.
24. Ісаїя 9:5.
25. Джон Грінліф Уїттьєр сказав про це просто: “Стеж за тим, як ти живеш. Не живи вдень так, щоб вночі мир твій було забрано” (“Conduct [From the Mahabharata]”, in *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* [1802], 484).
26. Мосія 4:3; курсив додано; див. також Marion G. Romney, in Conference Report, Apr. 1967, 79–82.
27. Свідомість—це моральний компас, який вказує нам на мир. Він активується за допомогою принаймні двох джерел: Світла Христа, славетного права, даного через народження нашим Небесним Батьком (див. Учення і Завіти 88:6–13; 93:2), і дару Святого Духа (див. Учення і Завіти 39:6).
28. “Щоб грішник відчув мир, необхідно два прощення: одне від належного чина влади Господньої Церкви, а друге від самого Господа. [Див. Мосія 26:29]”. (*Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* [2006], с. 44).
29. “Накази Господа”, *Гімни*, № 62.
30. Іван 14:26–27.
31. Іван 16:33.
32. “Хай на шляху все більше бід”, *Гімни*, № 57.

Старійшина Стенлі Г. Елліс
Сімдесятник

У Господній спосіб

Господній спосіб полягає у тому, щоб ми прислухалися до вчень наших провідників, розуміли правильні принципи і керували собою самі.

Сімдесятник

Я служу сімдесятником. Сімдесятники покликані бути посланниками—ділитися словом Господа як ми отримуємо Його від апостолів і пророків, а також від Духа; та бути особливими свідками імені Христа в проповідуванні євангелії в усьому світі, в розбудові Церкви і управлінні її справами (див. УЗ 107:25, 34).

Сільський хлопець

Я виріс на фермі поблизу Берлі, штат Айдахо—то ж я справжній “сільський хлопець з Айдахо”! І тому я навчився:

1. Працювати—якщо не посієш, то не пожнеш.
2. Працювати мудро—якщо поливати та удобрювати, то врожай буде кращим.
3. Важливості робити все вчасно—якщо садити зарано, заморозки можуть знищити врожай.
4. Робити те, що потрібно, або що має бути зроблено, незалежно від того, що хочеться, що є кращим або зручнішим—корову треба доїти, коли потрібно їй, а не коли захочеться вам.
5. Бути прямим—з худобою або технікою, бо у вас немає часу на

те, щоб “ходити коло та навколо” або перейматися тим, аби бути політично коректним. (До речі, служачи в Церкві, я часто запитував: “Ви хочете, щоб я говорив прямо чи красивими словами?” Як правило святі вибирали “прямо!” Сьогодні я теж буду прямим).

6. Зрештою, як сільський хлопець з Айдахо, я навчився триматися основ.

Не існує більш важливої основи для всіх нас і нашої доктрини, ніж істини з першого Уложення віри: “Ми віримо в Бога, Вічного Батька, і в Його Сина Ісуса Христа, і в Святого Духа” (Уложення віри 1:1).

Тож Він є *нашим* Небесним Батьком, Який знає нас, любить нас і хоче, аби ми повернулися до Нього. Ісус є *нашим* Спасителем і Викупителем, Який завдяки Спокуті приніс впевненість, що *ми* подолаємо смерть і житимемо знову, і зробив для *нас* можливим бути піднесеними і мати вічне життя. Святий Дух є *нашим* утішителем, одкровителем, учителем, свідком і наставником.

Задумайтеся над цим, брати і сестри—ми не духовні сироти! Ми не самотні.

Які переваги того, щоб мати батьків і не бути сиротою? Ми можемо вчитися від них, мати користь від їхнього досвіду, уникати пасток, про які вони нас попереджають, і мати краще розуміння завдяки їхньому баченню. Ми не будемо втрачені, збентежені, обмануті або неуспішні. Це набуває особливого значення, коли ми говоримо про нашого Небесного Батька, Який навчав нас і показав нам не лише можливий шлях, а *єдиний* вірний шлях.

У Бога Свій спосіб

Насправді у Бога є Свій спосіб жити¹, любити², допомагати³, молитися⁴, говорити⁵, спілкуватися одне з одним⁶, скеровувати⁷, одружуватися⁸, виховувати дітей⁹, пізнавати¹⁰, дізнаватися про істину¹¹, ділитися євангелією¹², з мудрістю вибирати, що ми їмо¹³, тощо.

Поряд з Писаннями є кілька прекрасних джерел, де можна дізнатися про Господній спосіб: довідник *Стійкі у вірі*, брошура *Заради зміцнення молоді* та інші вчення сучасних апостолів і пророків.

1. Наприклад, Господь навчав нас у Писаннях:

“Бо ваші думки—не Мої це думки, а дороги Мої—то не ваші дороги, говорить Господь.

Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої—за ваші думки” (Ісаїя 55:8–9).

2. Одним з пороків цих останніх днів є те, що “кожна людина йде своїм власним шляхом” (УЗ 1:16). У Приповістях нам дається застереження: “не будь мудрий у власних очах” та “на розум свій не покладайся” (див. Приповіді 3:7, 5).

3. Нас навчено: якщо ми робимо все у Господній спосіб, Він

Сідней, Австралія

зобов'язаний благословити нас і ми маємо право на Його обіцяння; а якщо не в Його спосіб, то ми не маємо обіцяння (див. УЗ 82:10).

4. Господь протиставив Свій спосіб з нашим способом, коли наставляв пророка Самуїла, якого було послано знайти нового царя: “Та Господь сказав Самуїлові: “Не дивись на обличчя його та на високість зросту його, бо Я відкинув його Собі! Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік-бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце” (1 Самуїлова 16:7).

5. Навіть у загальноприйнятому прагненні допомагати бідним і нужденним Господь підтримує нашу мету, але застерігає: “Але це необхідно зробити у Мій власний спосіб” (УЗ 104:16). Інакше, нашими зусиллями допомогти ми насправді можемо завдати їм шкоди. Господь навчав нас про потребу заохочувати до самозабезпечення. Навіть якщо ми в змозі допомогти, ми не повинні давати або робити те, що вони можуть і повинні заробити і зробити самі. Всюди, де це практикувалося, світ пожинає біди від таких подачок. Дійсно, Господь знає краще.

Розгляньмо кілька інших прикладів. Господь має власний спосіб виконувати місіонерську роботу. Він вміщений у Писаннях і в посібнику *Проповідуйте Мою євангелію* та застосовується за проводом Духа.

У Господа є Свій спосіб, або *єдиний вірний* спосіб, любити. Ті, хто від світу, кажуть, що найважливіше те, щоб дві людини любили одне одного. Наш Небесний Батько навчає, що, так, це важливо, але Він навчає нас більшому: що є дозволений спосіб і час для вияву такої любові.

Керувати собою

Джозефа Сміта було навчено шляхам Господа змолочу. Коли його запитали, як йому вдавалося керувати Церквою, він пояснив, що навчав правильних принципів, а члени Церкви керували собою¹⁴. Брати і сестри, наші сучасні апостоли і пророки все ще навчають нас правильним принципам. Запитання в тому, а чи використовуємо ми ці принципи, щоб керувати собою?

Один з принципів, якому нас часто навчають, такий: цвісти там, де нас посаджено. Однак іноді ми спокушаємося переселятися в якусь нову місцевість, думаючи, що наші діти матимуть більше друзів, а отже, і кращі програми для молоді.

Брати і сестри, чи дійсно ми думаємо, що вирішальним фактором у спасінні наших дітей є місцевість, у якій ми живемо? Апостоли і пророки часто навчали, що те, що відбувається в самій домівці, набагато важливіше, ніж те, з чим наші діти стикаються зовні. Як ми виховуємо наших дітей набагато важливіше, ніж те, де ми їх виховуємо.

Звичайно, є й інші фактори, які впливають на рішення, де жити, і, на щастя, Господь буде скеровувати

нас, якщо ми прагнемо Його підтвердження.

Інше питання в тому “Де ми потрібні?” Протягом 16 років я служив у президентстві північного колу в Х'юстоні, штат Техас. Багато хто приїздив до нашої місцевості за ті роки. Нам часто дзвонили й повідомляли, що хтось до нас переїжджає і запитували, який приход найкращий. Лише один раз за 16 років я отримав дзвінок із запитанням: “Якому приходу потрібна гарна сім'я? Де ми можемо допомогти?”

У перші роки існування Церкви Президент Бригам Янг та інші провідники покликали святих їхати в певні місцевості, щоб розбудовувати там Церкву. Іронія полягає в тому, що навіть зараз повсюди у нас є вірні члени Церкви, які готові йти, куди б їх не попросив пророк. Чи дійсно ми очікуємо, що Президент Монсон скаже окремо кожному з нас, 14-ти мільйонів, де потрібна наша сім'я? Господній спосіб полягає у тому, щоб ми прислухалися до вчень наших

провідників, розуміли правильні принципи і керували собою самі.

Особливо важливо

Зважаючи на все, що відбувається в Церкві сьогодні, й на те, що Господь прискорює Свою роботу в усіх напрямках, стає ще більш критично важливо, аби ми виконували все, що ми робимо, у Його спосіб!

Особливо в роботі спасіння ми пізнаємо, що “в дарі Свого Сина підготував Бог більш чудовий шлях” (Етер 12:11). Вчення Христа—“це ... шлях; і нема ніякого іншого шляху чи імені під небесами, якими людина може бути спасенною в царстві Бога” (2 Нефій 31:21).

Завершення

Коли ми бачимо, скільки людей у сьогоднішньому світі живуть у збентеженні, або гірше того, блукають забороненими шляхами і немилуче страждають через наслідки невірної вибору, це змушує мене бажати вигукнути, як Алма:

“О, якби я був ангелом і міг би мати бажання в моєму серці, щоб я міг піти і говорити сурмою Бога, таким голосом, щоб похитнути землю, і закликати до покаяття кожний народ!

Так, я проголошував би кожній душі ... план викуплення, що вони повинні покаятися і прийти до нашого Бога і Його шляхів, щоб не було більше смутку на всьому лиці землі” (Алма 29:1–2).

Я знову свідчу, що у Господа—єдиний вірний спосіб! Наш Небесний Батько знає нас, любить нас і бажає допомогти. Він знає найкраще, як треба допомогти. Ми—не духовні сироти!

Наш Спаситель Ісус Христос є “дорогою, і правдою, і життям” (див. Іван 14:6; див. також Алма 38:9). Його шлях, [або спосіб], ґрунтується на вічній істині і веде нас до “миру в цьому світі і вічного життя у тому світі, що прийде” (див. УЗ 59:23). Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. 2 Нефій 5:27; Мосія 4:27; Алма 7:23–25.
2. Див. Вихід 20:14; Повторення закону 6:5; Іван 13:34–35; Римлянам 1:24–32; 1 Солунянам 4:3; Алма 39:3–5.
3. Див. Мосія 4:21–27; Учення і Завіти 104:15–18.
4. Див. Матвій 6:5–13; 2 Нефій 32:8–9; 3 Нефій 18:21; Учення і Завіти 10:5.
5. Див. Приповіді 15:1; Колосянам 4:6; Якова 5:12; 3 Нефій 11:29–30.
6. Див. Учення і Завіти 64:10–11; 121:41–46.
7. Див. Матвій 25:14–30; Іван 10:1–14; Учення і Завіти 50:26; 107:99–100; 121:34–40.
8. Див. Буття 2:24; Кн. Якова 2:27; Учення і Завіти 42:22; 132:19.
9. Див. Мосія 4:14–15; Учення і Завіти 68:25–28.
10. Див. Учення і Завіти 43:8–9; 88:77–79, 118.
11. Див. Мороній 7:15–19; 10:3–5; Учення і Завіти 9:7–9.
12. Див. Учення і Завіти 33:8–10; 100:3–8.
13. Див. Учення і Завіти 89.
14. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 285.

Старійшина Джон Б. Діксон
Сімдесятник

Нести євангелію всьому світу

Церква невпинно заповнювала світ, просуваючись від країни до країни, від культури до культури, від народу до народу за розкладом Господа і у встановлений Ним час.

Служіння Спасителя у смертному тілі завершилося. Його страждання в Гефсиманії і на хресті закінчилися. З першого розділу Дій ми дізнаємося, що після Свого воскресіння Він служив 40 днів із “засвідченням” апостолами, та “про Божее Царство казав” (Дії 1:3).

Він сказав їм: “Ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі” (Дії 1:8).

Невдовзі після цього “Він утору возноситись став, а хмара забрала Його з-перед їхніх очей.

А коли вони пильно дивились на небо, як Він віддалявся, то два мужі у білій одежі ось стали при них,

та й сказали: “Талілейські мужі,— чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо!” (Дії 1:9–11).

Насправді, Спаситель знову прийде під час Свого Другого пришествя, а тим часом євангелія Ісуса Христа мала проповідуватися “аж до останнього краю землі”.

Від Матвія ми дізнаємося про особливий наказ апостолам нести євангелію всім народам:

“А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: “Дана Мені всяка влада на небі й на землі.

Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа” (Матвій 28:18–19).

В перші дні існування Церкви в середині часів євангелія проповідувалась тільки дому Ізраїля; потім Петро, старший апостол, отримав одкровення, що настав час нести євангелію не тільки Ізраїлю, але й іновірцям. 10 та 11 розділи Дій допомагають нам зрозуміти процес і зразок, за якими про це необхідне поширення Церкви серед більшої кількості Божих дітей стало відомо її головуючим чинам і всім членам Церкви.

На прикладі Корнілія, який був іновірцем, сотником і хорошим чоловіком, Господь допоміг Петру зрозуміти, що євангелію буде донесено іновірцям, ідея про що була новою і незвичною для святих того часу. Одкровення, яке внесло ці зміни у справи Церкви, прийшло до Петра,

старшого апостола. Нам відомо, що після цього євангелія швидко почала розповсюджуватися серед народів іновірців.

Прикладом зростання Церкви у той час було навернення Павла, який став великим апостолом, що проповідував іновірцям. По дорозі в Дамаск у нього було видіння, в якому він побачив світло і почув голос, він покаявся у своїх гріхах і був покликаний Богом (див. Дії 22:6–18), ставши згодом величним знаряддям у поширенні євангелії Ісуса Христа.

Тепер давайте перенесемося на 1800 років уперед до часів Відновлення євангелії або відновлення всього перед Другим пришествям. Я свідчу, що через Пророка Джозефа Сміта Церкву було відновлено і вона продовжує просуватися вперед під керівництвом Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Вони отримали такий самий наказ проповідувати євангелію світу, як і апостоли давнини.

З моменту організації Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів у 1830 році, Церква невпинно заповнювала світ, просуваючись від країни до країни, від культури до культури, від народу до народу за розкладом Господа і у встановлений Ним час.

У 1978 році, відповідно до встановленого зразку отримання одкровення через старшого апостола, Президента Спенсера В. Кімбола, прийшло одкровення, яке цього разу стосувалося поширення благословень священства серед усіх гідних чоловіків у усьому світі. Це означає, що в наші дні, всі діти Небесного Батька по всьому світу можуть отримати кожне благословення відновленої євангелії. Наскільки доречно це було для царства Божого на землі у дні наближення Другого пришествя Христа!

Щодо мене, то в той час мене щойно було покликано як президента місії, і ми з сестрою Діксон готувалися вирушити з сім'єю до Мексики, коли старійшина Річард Г. Скотт, тоді член кворуму сімдесятників, сказав мені про отримане пророком особливе одкровення. Пам'ятаю, як на очі мені виступили сльози, коли він розповів мені про те, що сталося. Мене сповнила невимовна радість, оскільки я знав, що це правильно, і що настав час, щоб кожен обряд, завіт і благословення євангелії стали доступними всьому людству.

Це сталося майже 35 років тому і тоді я й гадки не мав, що кілька років свого служіння проведу в якості сімдесятника в Західноафриканській території Церкви серед віруючих, відданих людей, чиї життя настільки сильно зміняться завдяки одкровенню про священство, даному в 1978 році. Ми з сестрою Діксон жили там протягом чотирьох років і то був чудовий

досвід, який змінив наше життя.

Як народ, західноафриканці вірять в Бога, абсолютно не соромляться говорити про свої вірування і ділитися ними з іншими людьми та мають надзвичайні здібності як провідники. Сотні їх приєднуються до Церкви і мало не кожен тиждень десь у Західноафриканській території утворюється пара приходів або філій, де, майже завжди, провідниками священства і допоміжних організацій є виключно африканці.

Як би я хотів, аби ви могли приєднатися до святих у храмі в Аба, Нігерія, або в Аккрі, Гана, де б ви відчули зобов'язання святих і познайомилися з президентствами храмів, які складаються виключно з африканців. Як би я хотів представити вас територіальним сімдесятникам з Африки, які зібралися з нами тут, у Конференц-центрі, сьогодні, і є юристами, професорами та комерційними директорами, або познайомити вас з провідниками

африканських колів і приходів та їхніми сім'ями.

Відвідування уроків недільної школи, допоміжних товариств або священства є священною подією, під час яких вчителі викладають за навчальним планом Церкви, і де великою мірою відчувається, що євангелію розуміють, їй навчають і її вивчають з Духом.

Євангелія в Африці поширюється серед щасливих людей, які зовсім не зважають на принади, що впливають на життя багатьох у Західній півкулі. Їх не цікавить безкінечне накопичування матеріального майна.

Про африканців кажуть, що "в них дуже мало того, що є не дуже значимим, і дуже багато того, що має велике значення". Їх мало цікавлять великі будинки і шикарні автомобілі, але вони мають велике прагнення пізнати свого Небесного Батька і Його Сина, Ісуса Христа, та утворити вічні сім'ї. Природним наслідком їхньої віри є те, що Господь підтримує їх всілякими способами.

Якщо знати їх так, як знаємо їх ми, буде не дивно, що вони відіграватимуть таку важливу роль у поширенні Церкви Ісуса Христа в останні дні. Коли Даниїл, пророк зі Старого Завіту, побачив у видінні, що царство Боже в останні дні “[котитиметься] аж до кінців землі, наче камінь, який відсічено від гори без рук, покотиться, доки він не наповнить усю землю” (УЗ 65:2), це наводить на думку про те, що наші чудові африканські брати і сестри відіграватимуть важливу роль у здійсненні цього пророцтва, і що одкровення, які уможливають це, приходитимуть за встановленням Господом зразком.

Я свідчу, що наш Небесний Батько любить всіх Своїх дітей, що Ісус є Христос, і що євангелія доступна всім, як живим, так і померлим. В священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Девід А. Беднар
З Кворуму Дванадцятих Апостолів

Ми віримо, що повинні бути цнотливими

Дотримання закону цнотливості збільшить наше щастя у смертному житті та уможливить наш розвиток у вічності.

У своєму посланні я розглядаю фундаментальне запитання, яке має велику духовну значущість: Чому закон цнотливості настільки важливий? Я молюся, щоб Святий Дух підтвердив істинність принципів, на яких я наголошую.

План щастя, підготовлений нашим Батьком

Вічну важливість цнотливості можна зрозуміти лише у всеохоплюючому контексті плану щастя, підготовленого нашим Небесним Батьком для Своїх дітей. “Усі люди—чоловіки й жінки—створені за образом Бога. Кожна людина є улюбленим духовним сином або улюбленою духовною дочкою небесних батьків і, ... має божественну природу і долю” (“Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129). Усі чоловіки й жінки жили з Богом, як Його духовні діти, до того, як прийти на землю в це смертне життя. За планом Небесного Батька Його духовні

сини і дочки можуть отримати фізичні тіла, набути досвіду смертного життя і просуватися до піднесення.

Важливість фізичного тіла

Завдяки нашому фізичному тілу, ми можемо набути значний, глибокий і важливий досвід, який просто не були в змозі отримати у своєму доземному житті. Таким чином, наші стосунки з іншими людьми, здатність розпізнавати істину і діяти відповідно до неї та дотримуватися принципів і обрядів євангелії Ісуса Христа підсилюються у нашому фізичному тілі. У школі смертного життя ми пізнаємо ніжність, любов, доброту, щастя, горе, розчарування, біль і навіть виклики фізичних обмежень у такий спосіб, що це готує нас до вічності. Просто кажучи, тут є уроки, які ми повинні засвоїти, і досвід, який нам потрібно набути, як сказано в Писаннях, “будучи у плоті” (1 Нефій 19:6; Алма 7:12–13).

Норма статевої моральності

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів має єдину, незмінну норму статевої моральності: інтимні стосунки є належними лише між чоловіком і жінкою в узах шлюбу, встановлених у Божому плані. Такі стосунки, це не лише цікавість, яка спонукає до досліджень, не лише пристрасть, яка має бути задоволена, чи спосіб відпочинку або розваги, до якого слід егоїстично вдаватися. Вони не є підкоренням, яке слід здійснити, чи дією, яку слід виконати. Скоріше вони є одними з найвищих проявів нашої божественної природи і потенціалу в смертному житті та шляхом зміцнення емоційних і духовних уз між чоловіком і дружиною. Ми благословенні моральною свободою вибору і наш вільний вибір визначається нашим божественним спадком, як дітей Бога, а не сексуальною поведінкою, сучасними поглядами чи світськими філософіями.

Тілесна людина

У деякій мірі тілесна людина, описана царем Веніямином, живе і добре себе почуває у кожному з нас (див. Мосія 3:19). Тілесні чоловік чи жінка не каються, і є плотськими та хтивими (див. Мосія 16:5; Алма 42:10; Мойсей 5:13), потураючими та надмірними і гордовитими та егоїстичними. Як навчав Президент Спенсер В. Кімбол: “Тілесна людина—це “земна людина”, яка дозволяє брутальним тваринним пристрастям взяти вгору над своїми духовними схильностями” (“Ocean Currents and Family Influences,” *Ensign*, Nov. 1974, 112).

На відміну від цього, “чоловік [або жінка] Христа” (див. (Геламан 3:29) є духовними і стримують усі пристрасті (див. Алма 38:12), є помірними і поміркованими, доброзичливими і

Сила породження

Після сотворіння землі, Адама було розміщено в Еденському саду. Однак, що важливіше, Бог сказав: “не добре, щоб бути чоловіку самотнім” (Мойсей 3:18; див. також Буття 2:18), і Єва стала Адамовою дружиною і поміччу. Унікальне поєднання духовних, фізичних і розумових здібностей та емоцій чоловіків і жінок було необхідним для здійснення плану щастя. “Однак в Господі ані чоловік без жінки, ані жінка без чоловіка” (1 Коринтянам 11:11). Чоловік і жінка призначені, щоб навчатися одне від одного, зміцнювати, благословляти, доповнювати і вдосконалювати одне одного.

Шлях, яким створюється земне життя, встановлено Богом. “Перша заповідь, яку Бог дав Адамові та Єві, стосувалася здатності бути батьками, яку вони мали, як чоловік і дружина” (*Ліягона*, лист. 2010, с. 129). Ця заповідь плодитися і розмножуватися і наповнювати землю залишається в силі й сьогодні. Таким чином, шлюб між чоловіком і жінкою є дозволеним каналом, крізь який доземні духи входять у смертне життя. Повне утримання від статевих стосунків до шлюбу і цілковита вірність в шлюбі захищає святість цього священного каналу.

Сила породження є духовно важливою. Зловживання цією силою шкодить цілям Батькового плану і нашого смертного життя. Наш Небесний Батько і Його Улюблений Син є творцями і довірили кожному з нас частинку Їхньої сили творити. Особливі настанови щодо належного користування здатністю створювати життя є невід’ємними складовими Батькового плану. Наше ставлення до цієї божественної сили і користування нею визначатиме у значному ступені наше щастя у смертному житті і нашу долю у вічності.

Старійшина Даллін Х. Оукс пояснив:

“Сила породжувати смертне життя є найславетнішою силою, яку Бог дав своїм дітям. Її використання було санкціоновано першою заповіддю, але іншу важливу заповідь було дано, щоб заборонити зловживання нею. Наголос, який ми робимо на законі цнотливості, пояснюється нашим розумінням мети наших сил породження у здійсненні Божого плану. ...

Поза узами шлюбу, усяке використання цієї сили породження у тій чи іншій мірі є гріховним приниженням і спотворенням цієї найбожественнішої якості чоловіків і жінок (“The Great Plan of Happiness,” *Ensign*, Nov. 1993, 74).

безкорисливими. Чоловіки і жінки Христа покладаються на слово Бога, не зосереджуються на собі та беруть на себе Його хрест (див. Матвій 16:24; Марк 8:34; Лука 9:23; УЗ 56:2) і просуваються вперед тісним і вузьким шляхом вірності, послуху і відданості Спасителю і Його євангелії.

Як сини і дочки Бога ми успадкували від Нього божественний потенціал. Але зараз ми живемо у занепадому світі. Самі елементи, з яких було створено наші тіла, за своєю природою є занепадими і такими, що завжди піддаються дії гріха, тління і смерті. Тому Падіння Адама і його духовні та земні наслідки найбільше впливають на нас безпосередньо через наші фізичні тіла. І все ж, ми є істотами з подвійною природою, бо наш дух, який є вічною частиною нас, перебуває у шкірі нашого фізичного тіла, яке підвладне Падінню. Ісус наголосив апостолу Петру: “Бадьорий-бо дух, але немічне тіло” (Матвій 26:41).

Достеменно природу випробування смертним життям можна підсумувати у наступному запитанні: Чи буду я реагувати на схильності тілесної людини, або ж підкорятимусь спонуканням Святого Духа і скину з себе оболонку тілесної людини і стану святим через Спокуту Христа Господа (див. Мосія 3:19)? В цьому полягає випробування. Кожний потяг, бажання, схильність та порив тілесної людини можуть бути подолані Спокутою Ісуса Христа і через неї. Ми знаходимось тут, на землі, щоб розвинути божественні якості і приборкати всі плотські пристрасті.

Намір супротивника

План Батька призначений, щоб дати скерування Його дітям, допомогти їм стати щасливими і безпечно

привести їх додому до Нього з воскреслими, піднесеними тілами. Небесний Батько бажає, щоб ми були разом у світлі та були сповнені надією. Всупереч цьому, Люцифер докладає зусиль, щоб збити з пуття синів і дочок Бога, зробити їх нещасливими і завадити їхньому вічному розвитку. Головна мета батька брехні в тому, щоб всі ми стали “так само нещасними, як [він] сам” (2 Нефій 2:27). Люцифер прагне, щоб ми були самотніми у темряві і без надії.

Сатана невідступно працює, щоб зруйнувати найбільш важливі складові плану Батька. Він не має тіла, і його вічний розвиток припинено. Подібно до того, як течію води по руслу ріки зупинено дамбою, так само вічний розвиток супротивника припинено, оскільки він не має фізичного тіла. Через свій бунт Люцифер відринув від себе всі благословення і досвід смертного життя, які уможлиwiająються завдяки тілу з плоті і кісток. Він не може отримати уроків, які призначені лише для духа, втіленого у плоть. Його обурює реальність буквального і всеохоплюючого воскресіння всього людства. Одним з глибоких духовних значень слова *проклятий*

описується його неспроможність продовжити розвиток і стати подібним до нашого Небесного Батька.

Оскільки фізичне тіло настільки важливе у Батьковому плані щастя і для нашого духовного розвитку, Люцифер прагне завадити нашому розвитку, спокушаючи нас використовувати наші тіла неналежним чином. Одна з вічних іроній вічності полягає в тому, що супротивник, який нещасливий, бо не має фізичного тіла, спокушає нас розділити з ним його нещастя, через неналежне використання наших тіл. Те саме зняряддя, якого він не має, таким чином стає головною мішенню для його спроб принадити нас до духовного знищення.

Порушення закону цнотливості—це тяжкий гріх і неправильне використання наших фізичних шкір. Для тих, хто знає і розуміє план спасіння, осквернення тіла є актом непокори (див. Мосія 2:36–37; УЗ 64:34–35) і запереченням нашої істинної природи, як синів і дочок Бога. Коли ми дивимось поза смертне життя і у вічність, легко побачити, що фальшиве напарництво, за яке ратує супротивник, є тимчасовим і пустим.

Благословення цнотливості

Алма радив своєму сину Шиблону “стримувати усі свої пристрасті, щоб сповнитися любові” (див. Алма 38:12). Важливо, що дисциплінування тілесної людини в кожному з нас, відкриває шлях до багатшої, глибшої і більш тривалої любові Бога і Його дітей. Любов зростає завдяки праведному стримуванню і згасає через імпульсивне потурання.

Президент Меріон Дж. Ромні проголосив:

“Я не можу уявити собі благословень, яких би так палко бажав, як ті, що обіцяні чистим і чеснотним. Ісус говорив про конкретні нагороди за різні чесноти, але залишив найвеличнішу, як на мене, для чистих серцем, “бо вони”, сказав він, “будуть бачити Бога” (Матвій 5:8). І не лише будуть бачити Господа, але й почуватимуться як вдома у його присутності.

Ось ... обіцяння Спасителя: “Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно; тоді зміцніє твоя впевненість у присутності Бога” (УЗ 121:45) (“Trust in the Lord,” *Ensign*, May 1979, 42).

Нам також обіцяно, що коли ми просуватимемося шляхом чесноти “Святий Дух буде [нашим] постійним супутником” (УЗ 121:46). Тож, життя за законом цнотливості прикликає деякі з найвеличніших благословень,

які чоловіки і жінки можуть отримати у смертному житті: належну духовну впевненість у присутності сім’ї, друзів, членів Церкви і, зрештою, Спасителя. Наше внутрішнє прагнення належати виповнюється у праведності, коли ми ходимо у світлі з надією.

Принцип покаяння

Декому з вас, хто отримує це послання, потрібно покаятися в сексуальних або інших гріхах. Спасителя часто називають Великим Цілителем, і цей титул має як символічне, так і буквальне значення. Усі ми відчували біль, пов’язаний з фізичною травмою або раною. Коли нам болить, ми, як правило, шукаємо допомоги і вдячні за ліки та засоби, які допомагають полегшити наші страждання. Уявіть собі гріх, як духовну рану, яка викликає вину або, як описував Алма своєму синові Коріантону, “муки сумління” (Алма 42:18). Вина для нашого духа є тим самим, що біль для нашого тіла,—попередженням про небезпеку і захистом від ще більшого пошкодження. Зі Спокути Спасителя тече цілющий бальзам втішення, який може зцілити наші духовні рани і усунути вину. Однак цей бальзам може бути застосований лише через принципи віри в Господа Ісуса Христа, покаяння і

постійного послуху. Результатами щирого покаяння є мир сумління, втіха і духовні зцілення та оновлення.

Ваш єпископ або президент філії є помічником духовного лікаря, уповноваженим допомагати вам покаятися і зцілитися. Однак, будь ласка, пам’ятайте, що ступінь і глибина вашого покаяння повинні відповідати природі та тяжкості ваших гріхів—особливо для святих останніх днів, які уклали священний завіт. Щоб цілковито і повністю загоїти значні духовні рани потрібне безперервне лікування і час.

Обіцяння і свідчення

Описане мною вчення здаватиметься архаїчним і старомодним багатьом людям у світі, який дедалі більше висміює святість породження і мінімізує цінність людського життя. Але Господня істина не змінюється від примх, популярності чи опитувань громадської думки. Я обіцяю, що дотримання закону цнотливості збільшить наше щастя у смертному житті та уможливить наш розвиток у вічності. Цнотливість і чеснота є зараз, завжди були і завжди будуть “найдорожчим і найціннішим за все” (Мороній 9:9). Про це я свідчу у священне ім’я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Рассел М. Нельсон
Кворум Дванадцятьох Апостолів

Бути на хвилі

Я дякую Богові за Його сина Ісуса Христа, за Відновлення і його владу створити величну хвилю істини і праведності по всій землі.

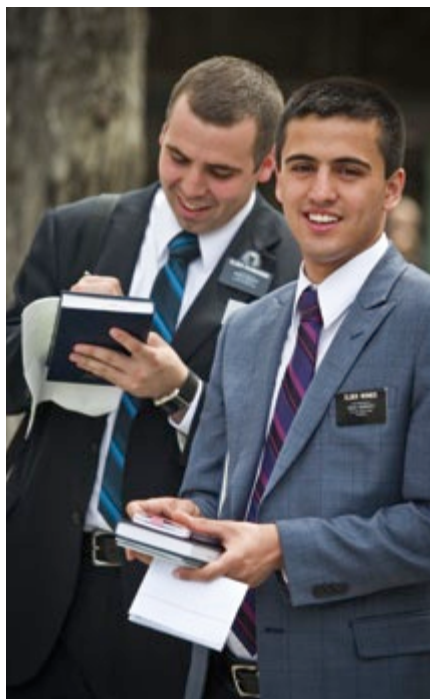
Дорогі брати і сестри! Я приєдную свій голос до голосу Президента Томаса С. Монсона та інших виступаючих, які висловлювали схвалення тим, хто відгукнувся на заклик пророка збільшити кількість гідних місіонерів. Зараз по всій землі поширюється небачена хвиля ентузіазму в здійсненні місіонерської роботи. З часу історичної заяви Президента Монсона в жовтні минулого року тисячі старійшин, сестер і подружніх пар вже було покликано і багато готуються до служіння¹. Зараз у нас виникає таке питання: “Що ви будете робити з усіма тими місіонерами?” Відповідь проста. Вони робитимуть те, що завжди робили місіонери. Вони проповідуватимуть євангелію! Вони благословлятимуть дітей Всемогутнього Бога!

Багато з вас, молоді чоловіки і молоді жінки, будуть на цій хвилі, намагаючись жити гідно місіонерського покликання. Ви бачите, що ця хвиля є хвилею істини і праведності. Ви бачите свою можливість бути на гребені цієї хвилі.

Ви, підлітки, скористайтеся своїм новим навчальним планом і навчайте одне одного доктрині Ісуса Христа. Зараз ваш час підготуватися

до того, щоб навчати інших про доброту Бога.

Молоді чоловіки і жінки! Ваша освіта є дуже важливою—і для нас, і для вас, і для Бога. Там, де це можливо, якщо ви хочете навчатися в коледжі чи університеті *після* місії, ми заохочуємо вас вступити до обраного вами навчального закладу *ще до* місії. Багато вищих навчальних закладів надають майбутнім місіонерам відстрочку терміном від 18 до 30 місяців. Це дасть вам, старійшини і сестри, змогу служити, не переймаючись тим, де ви почнете

свою подальшу освіту. Ми дуже вдячні керівникам навчальних закладів, що вони уможливили подібне планування!

Ви, батьки, вчителі та інші, потрапляєте на хвилю, коли готуєте підростаюче покоління бути гідними місіонерського служіння. Тим часом ваше вірцеве життя буде привертати увагу друзів і сусідів. Будьте готові дати відповідь тим, хто запитає, чому ви живете саме так. Будьте готові дати пояснення надії та радості, які вони у вас бачать². Коли виникнуть подібні запитання, ви можете відповісти таким чином: “Давайте запитаємо місіонерів! Вони можуть нам допомогти! І якщо ви хочете, я буду поруч, коли ми будемо розмовляти з місіонерами і вони навчатимуть вас”.

Ви, дорослі, потрапляєте на хвилю, допомагаючи майбутнім місіонерам готуватися духовно, фізично і фінансово. Збирати монетки до скарбнички стало для вас звичною справою. Ви, літні подружні пари, заплануйте день, коли зможете поїхати на місію. Ми будемо дуже вдячні за ваше служіння. А до того часу можливо дехто з вас може посилати свої долари на місію, роблячи внески до Головного місіонерського фонду, як про це знову сьогодні просив Президент Монсон³.

Усе більша кількість чудових чоловіків та їхніх чудових супутниць потрапляють на хвилю, коли їх покликають очолювати місії Церкви. На цьому служінні вони формуватимуть долю народжених і ненароджених поколінь. Президенти місій тримають ключі відповідальності за благополуччя, безпеку і успіх своїх місіонерів. Порадившись з президентами колів і округів у своїй місії, кожен президент місії призначає

місіонерів служити у конкретних колах, приходах і філіях.

Президенти колів і єпископи потрапляють на хвилю, коли все більше часу приділяють співбесідам з майбутніми місіонерами. Ці провідники священства тримають ключі відповідальності за місіонерську роботу у своїх підрозділах і надихають членів Церкви брати в ній участь.

Брати і сестри в кожній раді приходу починають потрапляти на хвилю. На тій раді є провідник місіонерської роботи в приході⁴. Я хочу звернутися конкретно до кожного з вас, провідники місіонерської роботи в приходах. Ви покликані вашим єпископом очолювати місіонерську роботу в приході. І дехто з вас є настільки успішними, що вам на допомогу покликають помічника. Разом з іншими у раді приходу ви визначаєте менш активних членів Церкви, сім'ї, де не всі є членами Церкви, та сусідів, які цікавляться Церквою. Ви регулярно зустрічаєтеся з призначеними місіонерами повного дня. Ви надаєте місіонерам поради і допомогу. Будь ласка, допоможіть, щоб кожного дня у них були заплановані змістовні зустрічі, зосереджені на навчанні. Це—ваш обов'язок. Ваша роль є дуже важливою, вирішальною для успіху

цієї роботи. Якщо ви підніметесь на хвилю з вірою й ентузіазмом, то це зроблять також інші. Як провідник місіонерської роботи в приході, ви є ланкою, що поєднує членів Церкви і місіонерів у цій священній роботі зі спасіння Божих дітей⁵.

Наші друзі, які ставлять запитання, та сусіди не нашої віри, також можуть потрапити на хвилю. Ми заохочуємо їх дотримуватися всього хорошого та істинного у їхньому житті. І ми пропонуємо їм отримати більше, особливо цю славетну істину, що завдяки Божому вічному планові сім'ї можуть бути разом навіки⁶.

Ця хвиля істини і праведності є чудовою! Вона *не* є рукотворною! Вона йде від Господа, Який сказав: “Я прискорю Мою роботу в належний час”⁷. Поштовх цій хвилі дало божественне проголошення, зроблене 193 роки тому. Воно складалося лише з шести слів: “Це Мій Улюблений Син, слухай Його!”⁸ Промовивши це, Всемогутній Бог представив Господу Ісусу Христу юного Джозефа Сміта. Ті шість слів започаткували Відновлення Його євангелії. Чому? Тому що наш живий Бог є люблячим Богом! Він хоче, аби Його діти знали Його та Ісуса Христа, Якого Він послав!⁹

І Він хоче, аби Його діти сягнули безсмертя і вічного життя!¹⁰

Керуючись цією славетною метою, наші місіонери навчають про Відновлення. Вони знають, що 2000 років тому Господь заснував Свою Церкву. Після Розп'яття і смерті Його апостолів люди змінили Церкву та її вчення. Потім, після поколінь духовної темряви, як це було пророковано пророками давнини¹¹, Небесний Батько та Ісус Христос відновили Церкву, її вчення і її повноваження священства. Завдяки тому Відновленню знання та основні обряди, необхідні для спасіння і піднесення, знову доступні всім людям¹². Зрештою, це піднесення дає можливість кожному з нас жити з нашими сім'ями в присутності Бога та Ісуса Христа навіки!

Я не можу спокійно говорити про Відновлення. Ця історична подія є просто надзвичайною! Вона—неймовірна! Від неї перехоплює дух! Хіба не чудовим є те, що це послання з небес надійшло, аби дати повноваження і силу цій роботі?

Наш Небесний Батько та Ісус Христос неодноразово являлися пророкові Джозефу Сміту¹³. Під їхнім скеруванням приходили й інші небесні посланці, кожен з особливою метою. Наприклад:

- Ангел Мороній розповів про Книгу Мормона¹⁴.
- Іван Христитель відновив Ааронове священство¹⁵.
- Петро, Яків та Іван відновили Мелхиседекове священство¹⁶.
- Мойсей передав ключі збирання Ізраїля¹⁷.
- Еліас вручив ключі знання про Авраама¹⁸.
- Ілля відновив ключі запечатувальної влади¹⁹.

Крім того, Відновлення поповнило ті знання, які мали святі у давнину. Господь надав нову книгу Писань. До Святої Біблії Він додав Книгу Мормона: ще одне свідчення про Ісуса Христа. Це запис пророцтв і священнослужіння воскреслого Господа людям стародавньої Америки. Вона пояснює великий Божий план щастя²⁰—план спасіння²¹. Книга Мормона повністю узгоджується з Біблією. Обидва священні літописи стверджують істинність євангелії Ісуса Христа і важливість Його Спокути²².

Відновлення є виповненням багатьох біблійних пророцтв. Наприклад, Ісая пророкував, що Господній дім буде встановлено на вершині гір²³. Вихід мормонських піонерів у гори західної частини Америки є важливою подією,

сповненої жертвності й віри. Ісая також передрік, що Бог вчинить “чудо й диво”²⁴. Зараз виповненням цього є священна робота зростаючої армії місіонерів.

Учення Старого Завіту про десятину також було відновлено²⁵. Внаслідок цього більше платників десятини отримують благословення завдяки своєму послуху. Згадування про Мелхиседека отримує пояснення в Писаннях Відновлення²⁶. Пророцтва про те, що кусок дерева Йосипа (Книга Мормона) і кусок дерева Юди (Біблія) стануть одним у Божій руці зараз здійснилися²⁷.

Відновлення також пояснює написане у Новому Завіті. Згадуване в ньому хрищення за померлих зараз краще розуміється²⁸. Обряди за наших померлих предків зараз

вікарно виконуються у 141 храмі по всьому світі! Немає жодного іншого способу запропонувати спасіння нашим предкам, які померли без знання євангелії!²⁹ Видіння Івана Одкровенителя про “іншого Ангола, що летів серед неба і мав благовістити вічну Євангелію мешканцям землі” передрекло місію ангела Моронія і Книги Мормона³⁰.

Центром, навколо якого зосереджується Відновлення, є Книга Мормона. Її було написано, збережено і передано під Господнім керівництвом. Її було перекладено “даром і силою Бога”³¹. Книга Учення і Завіти містить багато додаткових одкровень, даних пророкові Джозефу Сміту. Через нього ми отримали більше сторінок Писань, ніж від будь-якого іншого пророка. Мабуть, в один з моментів глибоких роздумів він сказав святому у Наву, шт. Іллінойс: “Я ніколи не казав вам, що я досконалий; але в одкровеннях, яких я навчав, немає помилок”³².

Разом, члени Церкви і місіонери, запрошують всіх людей дізнатися про Бога, Ісуса Христа і Його євангелію. Кожний, хто питає, має щиро бажати і гаряче молитися, аби отримати впевненість, що все це є істиною. Істину буде явлено силою Святого Духа³³.

Я дякую Богові за Його сина Ісуса Христа, за Відновлення і його владу створити величну хвилю істини і праведності по всій землі. Тож будьмо на хвилі і виконуймо Господню заповідь нести євангелію “кожному людові, і племені, і языку, і народові”³⁴. Я молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Томас С. Монсон, “Ми знову зібралися на конференцію”, *Ліягона*, лист. 2012, сс. 4–5.

Старійшина Роберт Д. Хейлз
З Кворуму Дванадцятих Апостолів

Стійте міцно на СВЯТИХ МІСЦЯХ

Виявляючи послух і ретельно дотримуючись вчення нашого Бога, ми стоїмо на святих місцях, бо Його вчення священне і не змінюватиметься.

Брати, яка честь бути разом з носіями царського священства Бога. Ми живемо в останні дні, у “тяжкі часи”¹. Як носії священства, ми маємо обов’язок міцно стояти зі щитом віри проти огнених стріл супротивника. Ми є візирями для світу і захищаємо Богом дані, невід’ємні права і свободи. Ми захищаємо наші домівки і наші сім’ї.

Коли я був у дев’ятому класі, я повернувся з моєї першої виїзної гри з університетською бейсбольною командою. Мій батько дізнався, що протягом тривалої подорожі додому я чув слова і бачив поведінку, які не відповідали нормам євангелії. Він був професійним художником, тож він сів і намалював зображення лицаря—воїна, здатного захищати замки і царства.

Коли він малював і читав з Писань, я вчився тому, як бути відданим носієм священства—захищати і обороняти Боже царство. Мене скеровували слова апостола Павла:

“Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір

дня злого, і, все виконавши, витримати.

Отже, *стійте*, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведности, і взувши ноги в готовість Євангелії миру.

А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого.

Візьміть і шолома спасіння, і меч духовного, який є Слово Боже”².

Брати, якщо ми віддані у священстві, цю зброю буде дано нам, як дар від Бога. Нам потрібна ця зброя!

Молоді чоловіки, ваші батьки і дідусі ніколи не стикалися зі спокусами, з якими ви регулярно стикаєтеся. Ви живете в останні дні. Якщо вашому батькові хотілося потрапити в халепу, він мав кудись піти, щоб її знайти. Зараз вже не так! Сьогодні спокуса знаходить вас! Будь ласка, пам’ятайте це! Сатана прагне полонити вас і “в дверях гріх підстерігає”³. Як ви будете опиратися його агресивній тактиці? Зодягніться в повну Божу зброю.

2. Див. 1 Петра 3:15.
3. Див. Томас С. Монсон, “Ми знову зібралися на конференцію”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 6.
4. Див. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 5.1.
5. Ми вдячні за святих, які щиро прагнуть до освячення. Вони намагаються більше освятитися. Вони прагнуть “найперше будувати царство Боже і встановлювати його праведність” (Путівник по Писаннях, ПДС, Матвій 6:33).
6. Див. “Може сім’я святих жити вічно”, *Гімни*, № 187, додаткове пояснення міститься в Ученні і Завітах 132:7, 19.
7. Учення і Завіти 88:73.
8. Джозеф Сміт—Історія 1:17.
9. Див. Іван 17:3.
10. Див. Мойсей 1:39.
11. Див. Матвій 17:11; Дії 3:20–21; Ефессянам 1:10; 2 Нефій 30:8; Учення і Завіти 132:40, 45.
12. Див. 3 Нефій 27:13–14, 21; Учення і Завіти 39:6; Уложення віри 1:4.
13. Див. Karl R. Anderson, *The Savior in Kirtland* (2012), 228–243.
14. Див. Учення і Завіти 27:5; див. також Джозеф Сміт—Історія 1:33–34.
15. Див. Учення і Завіти 13.
16. Див. Учення і Завіти 20:2–3; 27:12; 128:20; див. також Larry C. Porter, “Dating the Restoration of the Melchizedek Priesthood,” *Ensign*, June 1979, 4–10.
17. Див. Учення і Завіти 110:11.
18. Див. Учення і Завіти 110:12.
19. Див. Учення і Завіти 110:13–16.
20. Див. Алма 42, особливо вірш 8.
21. Див., наприклад, Алма 12:28–30.
22. Див., наприклад, 1 Коринтянам 15:22; Алма 34:9.
23. Див. Ісаїя 2:2.
24. Ісаїя 29:14.
25. Див. Буття 14:18–20; Малахія 3:8–10; Учення і Завіти 119–20.
26. Див. Буття 14:18; Псалми 110:4; див. також Алма 13:14–18; Учення і Завіти 84:14–22.
27. Див. Єзекіїль 37:16, 19; Учення і Завіти 27:5.
28. Див. 1 Коринтянам 15:29; Учення і Завіти 128.
29. Див. Учення і Завіти 137:7; 138:31–34.
30. Об’явлення 14:6; див. також Учення і Завіти 133:36–39.
31. Титульна сторінка Книги Мормона, автором якої є Мороній; Учення і Завіти 135:3.
32. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 527.
33. Див. Мороній 10:4–5.
34. Об’явлення 14:6; див. також 1 Нефій 19:17; Учення і Завіти 133:37.

Дозвольте мені розповісти вам про ще один випадок зі свого життя:

У січні 1982 року я виступав на духовному вечорі в студмістечку УБЯ, в Прово, Юта. Я попросив студентів уявити, що Церква знаходиться на одному боці подіуму, ось тут, а світ на відстані менше одного метра на іншому боці. Це ілюструвало “дуже малу відстань між нормами світу і нормами Церкви” у ті часи, коли я був студентом коледжу. Тоді, стоячи перед студентами через 30 років потому, я тримав руки так само і пояснив: “Світ пішов з цього місця дуже далеко; [він вирушив у мандри; його ніде не побачиш]; він відійшов звідси, пішов до виходу, вийшов з цієї [будівлі і відступив аж кудись на інший бік земної кулі]. ... Нам і нашим дітям, і нашим онукам важливо пам’ятати, що ця Церква залишиться непорушною, [вона все ще тут; тоді як] світ продовжуватиме рухатися—і ця відстань [ставатиме] все більшою і більшою. ... Тому, будьте дуже уважні. Якщо ви судите про свої вчинки і норми Церкви, виходячи з того, де знаходиться світ і куди він іде, ви усвідомите, що знаходитесь не там, де вам слід бути”⁴.

Тоді я не міг й уявити, наскільки далеко і швидко світ відступить від Бога; було неможливо зрозуміти це, маючи вчення, принципи і заповіді. І все ж, норми Христа і Його Церкви залишилися непорушними. Як Він сказав: “Істина *перебуває* на віки вічні”⁵. Коли ми розуміємо і приймаємо це, ми готові стикнутися з тиском суспільства, висміюванням і навіть дискримінацією з боку світу і декого з тих, хто називає себе друзями.

Більшість з нас знають когось, хто каже: “Якщо ти хочеш бути

моїм другом, ти маєш прийняти мої цінності”. Справжній друг не попросить нас робити вибір між євангелією і його нормами. Як казав апостол Павло: “Відвертайся від таких!”⁶. Справжній друг зміцнює нас, щоб ми залишалися на тісній і вузькій путі.

Коли ми залишаємося на євангельському шляху завітів, заповідей і обрядів, це захищає нас і готує до виконання Божої роботи у цьому світі. Якщо ми дотримуємося Слова мудрості, нашу свободу волі буде захищено від згубної залежності від речовин, таких, як алкоголь, наркотики і тютюн. Сплачуючи десятину, вивчаючи Писання, отримавши хрищення і конфірмацію, живучи так, щоб бути гідними постійного супроводу Святого Духа, гідно причащаючись, дотримуючись закону

цнотливості, готуючись до отримання Мелхиседеківського священства і отримуючи його, та укладаючи у храмі священні завіти, ми тоді станемо готовими служити.

У храмі ми готуємося до життя за законом посвячення і даємо обіцяння жити за ним. Спроможні молоді чоловіки починають жити за цим законом, прагнучи отримати покликання служити на місії, щоб сплатити десятину з прожитих років свого життя служінням Господу на місії повного дня. Ця жертва зміцнить їх на шляху до найвищого завіту в житті—для багатьох це буде запечататися в храмі та започаткувати вічну сім’ю.

Просуваючись вперед цієї тісної і вузькою дорогою, ми поступово набуваємо духовної сили—сили у застосуванні нашої свободи

волі, щоб діяти самостійно. У цьому зростанні як молоді чоловіки, так і молоді жінки отримують допомогу, коли вони пізнають вчення і діляться своїми свідченнями за допомогою нового навчального плану *За Мною йдіть*, розміщеного он-лайн.

Крім того, використовуйте свою свободу волі для особистого розвитку. Відкриваючи для себе свої дари і таланти, пам'ятайте, що батьки і наставники можуть допомагати вам, але ви повинні дозволити Духу скеровувати вас. Прийміть рішення діяти самостійно і дійте. Хай ваша мотивація буде внутрішньою. Плануйте своє життя, зокрема здобуття освіти або професійної

підготовки. Визначте інтереси та опануйте навички. Працюйте і ставайте самодостатніми. Ставте цілі, долайте помилки, набувайте досвіду і доводьте до кінця те, що розпочали.

Просуваючись цим шляхом, неодмінно беріть участь у заходах сім'ї, кворуму, класу та об'єднаних спільних заходах. Насолоджуйтеся корисним і радісним спільним відпочинком. Завдяки всьому цьому ви навчитеся поважати і цінувати духовні дари одне одного і вічну взаємодоповнюючу природу синів і дочок Бога.

Понад усе, вірте у Спасителя! Не бійтеся! Старанно живучи за

євангелією, ми зміцнюємося у Господі. З Його силою ми в змозі відкинути антихриста, який каже: "Їжте, пийте і звеселяйтеся", бо Бог "виправдає вас, коли ви чинитимете маленький гріх; ... немає в цьому нічого поганого ...", бо завтра ми померемо"⁷. У силі Господа ми в змозі встояти проти будь-якої філософії або віровчення, яке відкидає Спасителя і суперечить великому, вічному плану щастя для всіх Божих дітей.

Ми не вповноважені обговорювати умови цього вічного плану. Згадайте Неемію, якому було наказано побудувати мур, щоб захистити Єрусалим. Дехто хотів, щоб він прийшов до них і змінив своє ставлення, але Неемія відмовився. Він не був нетолерантним до інших; він просто пояснив: "Я роблю велику працю, і не можу прийти. Нащо буде перервана ця праця ... ?"⁸

Інколи ми стаємо громовідводом, і ми повинні встояти, коли нас звинувачуватимуть в тому, що ми ретельно дотримуємося Божих норм і виконуємо Його роботу. Я свідчу, що нам не слід боятися, якщо ми міцно вкорінені в Його вчення. Ми можемо стикатися з неправильним розумінням, критикою і навіть хибними звинуваченнями, але ми ніколи не самотні. Наш Спаситель був "зневажений і покинутий людьми"⁹. Наш священний привілей—стояти разом з Ним!

За іронією, міцно стояти іноді означає уникати світу і навіть тікати від нього. Спаситель проголосив: "Відійди, сатано!"¹⁰. Йосип у Єгипті втік від спокус Потифарової дружини¹¹, а Легій залишив Єрусалим і разом із сім'єю вирушив у пустиню¹².

Будьте впевнені в тому, що всі пророки до нас міцно стояли у свою добу:

Нефій виконав особливу Господню роботу, незважаючи на биття Сатани та переслідування з боку Ламана та Лемуїла, його братів¹³.

Авінадій свідчив про Христа, незважаючи на підозри, презирство і неминучість смерті¹⁴.

2000 юних воїнів захистили свої сім'ї від тих, хто зневажав євангельські цінності¹⁵.

Мороній здійняв гасло волі, щоб зберегти сім'ї свого народу і релігійну свободу¹⁶.

Самуїл стояв на стіні та пророкував про пришествя Христа незважаючи на те, що в нього кидали камінням і пускали стріли¹⁷.

Пророк Джозеф Сміт відновив євангелію Спасителя, запечатавши своє свідчення власною кров'ю¹⁸.

І мормонські піонери міцно стояли, незважаючи на люте протистояння і труднощі, йдучи за пророком під час великого переходу і колонізації Заходу.

Ці великі служителі та Божі святі змогли стояти міцно, оскільки вони стояли зі Спасителем. Подивіться, як міцно стояв Спаситель:

Ще юнаком Ісус віддано пішов виконувати справу Свого Батька, проповідуючи євангелію учителям у храмі¹⁹. Протягом свого священнослужіння Він виконував роботу священства—навчав, зцілював, благословляв і підбадьорював інших та служив їм. Коли було доречно, Він відважно протистояв злу, навіть очистив храм²⁰. Він також відстоював істину—чи то словами, чи то величним мовчанням. Коли первосвященники звинуватили його перед Кайяфою, Ісус мудро і сміливо відмовився відповідати на неправду і зберігав мовчання²¹.

У Гефсиманському саду наш Спаситель і Викупитель не ухилився від

пиття з гіркої чаші Спокути²². І на хресті, щоб виконати волю Свого Батька, Він знов страждав до тієї останньої миті, коли міг промовити: “Звершилось!”²³ Він витерпів до кінця. У відповідь на досконалий послух Спасителя, виявлений в тому, щоб міцно стояти, наш Небесний Батько проголосив: “Ось Мій Улюблений Син, в Якому Я задоволений, в Якому Я прославив Своє ім'я”²⁴.

Мої улюблені брати у священстві, молоді та літні, славимо Боже ім'я, міцно стоячи з нашим Спасителем, Ісусом Христом. Я виголошую своє особливе свідчення, що Він живий і що нас “покликано святим покликанням”²⁵ брати участь у Його роботі. “Отже, стійте на святих місцях і не сходьте”²⁶. Виявляючи послух і ретельно дотримуючись вчення нашого Бога, ми стоїмо на святих місцях, бо Його вчення священне і не змінюватиметься під впливом суспільних і політичних вітрів сучасності. Я проголошую разом з апостолом Павлом: “Пильнуйте, стійте у вірі, будьте мужні, [і] будьте міцні”²⁷.

Такою є моя палка молитва за вас, у святе ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 2 Тимофію 3:1.
2. Ефесянам 6:13–17; курсив додано.
3. Мойсей 5:23.
4. Robert D. Hales, “This Is the Way; and There Is None Other Way,” in *Brigham Young University 1981–82 Speeches* (1982), 3–4; available at speeches.byu.edu.
5. Учення і Завіти 1:39; курсив додано.
6. 2 Тимофію 3:5.
7. Див. 2 Нефій 28:8.
8. Неемія 6:3.
9. Ісаія 53:3; Мосія 14:3.
10. Біблія короля Джеймса: Лука 4:8, або Матвій 4:10.
11. Див. Буття 39:7–12.
12. Див. 1 Нефій 2.
13. Див., наприклад, 1 Нефій 18.
14. Див. Мосія 11–17.
15. Див. Алма 53, 56–58.
16. Див. Алма 46:11–13.
17. Див. Геламан 13–16.
18. Див. Учення і Завіти 135.
19. Див. Лука 2:46–49.
20. Див. Матвій 21:12–13.
21. Див. Матвій 26:59–63.
22. Див. Учення і Завіти 19:16–19.
23. Іван 19:30.
24. 3 Нефій 11:7.
25. Див. Алма 13:3; див. також 2 Тимофію 1:9.
26. Учення і Завіти 87:8.
27. 1 Коринтянам 16:13.

Старійшина Тед Р. Каллістер
3 президентства сімдесятиків

Сила священства, яка в юнакові

Священство в юнакові таке ж могутнє, як і священство в чоловікові, за умови, що воно застосовується у праведності.

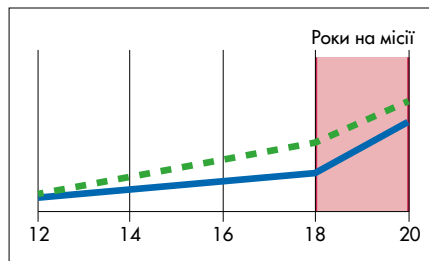
У 1878 році моему прадіду Джорджу Ф. Річардсу було 17 років. Як це траплялося в ті дні, він уже був висвячений у старійшини. Якось у неділю його мати застогнала від печучого болю. Оскільки батька не було вдома, дати їй благословення запросили єпископа та ще кількох чоловіків, однак полегшення не прийшло. Тому вона звернулася до свого сина Джорджа і попросила, щоб той благословив її. У своєму щоденнику він написав: “Плачучи через те, що мати страждає від болю і що мені належить виконати те, чого я ще ніколи в житті не робив, я пішов в іншу кімнату, де плакав і молився”.

Заспокоївшись, він підійшов до матері і, поклавши свої руки на її голову, промовив дуже просту молитву благословення. Пізніше він зазначив: “Моя мати перестала стогнати і відчула полегшення, коли мої руки ще лежали на її голові”. І потім він написав у щоденнику про своє найпроникливіше спостереження. За його словами, він завжди відчував, що матері не стало легше після благословення єпископа не тому,

що Господь проігнорував благословення єпископа, а тому, що Господь приборіг це благословення, щоб його дав юнак, і цим навчити його, що священство в юнакові таке ж могутнє, як і священство в чоловікові, за умови, що воно застосовується у праведності.

Цього вечора я хотів би говорити про ту силу. І хоч я буду звертатися до президентів кворумів дияконів, принципи, яких я торкнуся, стосуються всієї молоді, яка має Ааронове священство, і, відповідно, їхніх провідників, у тому числі президентів кворумів учителів і помічників президентів кворумів священників.

Під час служіння президентом місії я помітив, що у молодих чоловіків у роки їхнього служіння на місії

Духовність і провідництво

відбувалося різке підвищення духовності та розвитку лідерських якостей. Якби ми могли якось виміряти ці якості протягом років їхнього перебування в Аароновому священстві та служіння на місії, то це можна було б відобразити за допомогою синьої лінії, яку ви бачите на цьому графіку. На мій погляд, є принаймні три ключові фактори, які сприяють такому різкому зростанню в місіонерські роки: (1) ми довіряємо цим молодим чоловікам, як ніколи раніше, (2) ми багато очікуємо від них і робимо це з любов'ю, і (3) ми постійно навчаємо їх, щоб вони могли якнайкраще виправдати ті сподівання.

Хтось міг би й запитати: “А чому б ці ж самі принципи не застосувати до президентів кворумів дияконів?” Якби це було зроблено, мабуть таке зростання почалося б набагато раніше і було більше схоже на показники зеленої лінії на графіку. Дозвольте коротко сказати, як ці принципи могли б стосуватися президента кворуму дияконів.

По-перше, довіра. Ми можемо довірити нашим президентам кворумів дияконів мати велику відповідальність. Господь їм точно довіряє, про що свідчить Його готовність дати їм ключі, тобто право, головувати над їхнім кворумом і направляти роботу в цьому кворумі. Як доказ цієї довіри, ми покликаємо президентів кворумів дияконів за одкровенням, а не тільки по старшинству у кворумі чи якимось іншим аналогічним фактором. Кожний провідник в цій Церкві, у тому числі й президент кворуму дияконів, має право знати і повинен знати, що він був покликаний за одкровенням. Ця впевненість допомагає йому знати, що Бог йому довіряє і підтримує його.

Другий і третій фактори взаємопов'язані—високі сподівання

і відповідне навчання, щоб вони справились. На місії я засвоїв важливий урок: як правило, місіонери піднімаються або опускаються відповідно до рівня очікувань президента місії, те саме відбувається із президентами кворумів дияконів. Якщо від них очікується лише проведення зборів кворуму чи відвідання зборів молоді з єпископатом, то це все, що вони будуть робити. Але ви, провідники, можете дати їм ширше бачення—Господнє бачення. А чому бачення є настільки важливим? Та тому, що з розширенням бачення збільшується мотивація.

Невід'ємним правом кожного покликання в цій Церкві є право отримувати одкровення. Отже, цим президентам кворумів дияконів потрібно знати, що вони мають право отримувати одкровення для свого кворуму. Їм потрібно знати, що вони мають право отримувати одкровення, щоб рекомендувати, хто може бути його радниками, мають право отримувати одкровення стосовно порядку втрачених і мають право отримувати одкровення, щоб навчати членів кворуму їхнім обов'язкам.

Мудрий провідник буде навчати президента кворуму дияконів тих принципів, які допомагатимуть отримати одкровення. Він може навчати його ясному обіцянню Господа: “Якщо ти проситимеш, ти отримаєш одкровення за одкровенням” (УЗ 42:61). Господь найщедріше дає одкровення. Хіба Він не нагадав Джозефу Сміту та Оліверу Каудері: “Скільки разів ти питав, стільки ж разів ти отримував настанови Мого Духа” (УЗ 6:14)? Так само може бути з вами, президенти кворумів дияконів. Господь любить вас і хоче відкрити вам Свою думку і волю. Чи можете ви взагалі уявити, що у Господа є проблема, яку Він не

може вирішити? Я не можу. Оскільки у вас є право на одкровення, Він може допомогти вам вирішити кожную проблему, яку ви маєте як президент вашого кворуму, якщо будете прагнути Його допомоги.

Ви, чудові провідники, могли б навчити цього президента кворуму дияконів, що одкровення не є заміною старанної роботи і виконання домашнього завдання. Президент Генрі Б. Айрінг якось запитав Президента Лі: “Як мені отримати одкровення?” Президент Гарольд Б. Лі відповів: “Якщо ви хочете отримати одкровення, виконайте своє домашнє завдання”¹. Мудрий провідник міг би обговорити зі своїм президентом кворуму дияконів дещо з духовного домашнього завдання, яке він мав би виконати, готуючись рекомендувати когось бути його радниками. Йому потрібно було б поставити собі, скажімо, такі запитання і відповісти на них: “Хто був би гарним прикладом, щоб надихати інших юнаків? Або “Хто був би чутливим до потреб тих, у кого є особливі труднощі?”

І, нарешті, цей мудрий провідник міг би навчати його розпізнавати одкровення й діяти за ним, коли воно приходить. Ми живемо у світі, насиченому швидкоплинними, захоплюючими подіями, де яскраві вогні

і галас із гучномовців є нормою. Але цей молодий чоловік має знати, що це—шлях світу, а не шлях Господа. Спаситель народився в яслах і мало хто про Нього знав; Він здійснив те, що є найбільш вражаючим і найнезрівняннішим в усі часи, у тиші саду, і Джозеф мав своє Перше видіння на самоті в гаю. Відповіді від Бога приходять тихим і лагідним голосом—через почуття миру чи спокою, через враження, що слід зробити якусь добру справу, через просвітлення—іноді у вигляді крихітних насінинок-думок, які, якщо їх не пропустити й розвинути, можуть вирости й стати духовними секвоюями. Іноді ці враження чи думки можуть навіть змусити вас, президенти кворумів дияконів, рекомендувати в якості радника молодого чоловіка, який зараз малоактивний, або дати йому те чи інше завдання.

Багато років тому ми як президентство колу відчували, що слід покликати одного хорошого чоловіка служити діловодом колу. У той час він нерегулярно відвідував церкву. Проте ми знали: якщо він прийме покликання, то буде виконувати його якнайкраще.

Ми запропонували йому прийняти покликання, але він відповів: “Ні, не думаю, що я зможу виконувати його”.

Тоді до мене прийшла одна думка, і я сказав: “Ну що ж, тоді, я гадаю, у колі Глендейл не буде діловода колу”.

Вражений, він відповів: “Що ви таке кажете? Ви повинні мати діловода колу”.

На це я сказав: “Ви хочете, щоб ми зараз покликали когось іншого служити діловодом колу, тоді як Господь дав нам знати, що слід покликати вас?”

“Добре,—сказав він,—я буду служити”.

І він служив. Є не тільки багато чоловіків, але також і багато юнаків, які будуть приймати покликання, якщо знатимуть, що це Господь покликає їх і що вони потрібні Господу.

А далі ви можете дати цьому президенту кворуму дияконів знати, що серед іншого Господь очікує, що він буде рятувати втрачених: і малоактивних, і не членів Церкви. Господь заявив про Свою основну місію такими словами: “Син-бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле” (Матвій 18:11). Якщо пріоритет Спасителя—рятувати втрачених, якщо це один з пріоритетів Президента Томаса С. Монсона, як про це свідчить все його життя, то чи не повинно це стати пріоритетом також і для кожного провідника, кожного президента кворуму дияконів у цій Церкві? Самим важливим в нашому провідництві, центром нашого служіння, повинна бути палка, велика, неослабна рішучість йти, щоб знайти втрачених і повернути їх назад.

Один молодий чоловік, до якого прийшли члени його кворуму, сказав: “Це було зовсім несподівано, коли сьогодні ... до мене додому прийшло 30 чоловік. І мені знову захотілося ходити до церкви”. Як може

молодь проігнорувати виявлену до них таку любов і увагу?

Я відчуваю захват, коли чую багато історій про президентів кворумів дияконів, які вже мають належне бачення й розуміння і час від часу проводять частково або повністю урок на зборах свого кворуму. Кілька тижнів тому я відвідав урок на кворумі дияконів. 12-річний юнак проводив 25-хвилинний урок про Спокуту. Розпочав він його, запитавши своїх товаришів-дияконів, що, на їхню думку, є Спокута. Потім він навів кілька важливих уривків з Писань і поставив глибокі запитання, на які вони відповідали. Однак, зрозумівши, що в нього залишалося більше часу, ніж матеріалу для уроку, він зовсім не розгубився і, можливо, пам'ятаючи деякі із заздалегідь даних йому батьком порад, попросив відповісти присутніх там провідників, які запитання їм ставили про Спокуту на їхній місії і як вони на них відповідали. Потім він завершив свій урок свідченням. Я був просто у захваті від почутого і подумав собі: “Я не пам'ятаю нікого, хто б проводив так вдумливо хоч частину уроку, коли я був в Аароновому священстві”. Ми можемо підняти планку і розширити бачення цих молодих чоловіків, і вони будуть відповідати вимогам.

Ви, провідники, якнайкраще надихаєте цих президентів кворумів

дияконів тоді, коли даєте їм вести, а самі виходите з-під світла прожектора. Ви звеличували свої покликання не тоді, коли провели прекрасний урок, а коли допомогли їм провести прекрасний урок; не коли ви рятуєте когось, а коли ви допомагаєте їм зробити це.

В одній старій приказці сказано: “Не помирвай, не дорікаючи свою пісню”. Те саме хочу сказати я й вам, дорослі провідники: “Не закінчуйте своє служіння в покликанні, не навчивши своїм лідерським навичкам молодь”. Навчайте молодь при кожній можливості; навчайте їх, як готувати порядок денний, як вести збори з гідністю й теплотою, як рятувати когось, як підготуватися й провести натхненний урок і як отримувати одкровення. Це й стане мірою вашого успіху—спадок провідництва й духовності, який ви залишите закарбованим у серці й розумі цих молодих чоловіків.

Якщо ви, президенти кворумів дияконів, будете звеличувати свої покликання, то станете знаряддям у Божих руках вже тепер, бо священство, яке в юнакові, є настільки ж могутнім, як і священство в чоловікові, якщо воно застосовується у праведності. А потім, коли ви укладете храмові завіти і станете місіонерами та майбутніми провідниками в цій Церкві, ви знатимете, як отримати одкровення, як рятувати когось і як навчати доктрині царства, маючи на це владу й повноваження. І тоді ви станете молоддю благородного первородства. Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, Який є Спасителем і Випкупителем світу, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. In Henry B. Eyring, “Waiting upon the Lord,” in *Brigham Young University 1990–91 Devotional and Fireside Speeches* (1991), 17.

Девід Л. Бек

Генеральний президент Товариства молодих чоловіків

Ваш священний обов'язок служити

*В той самий момент, коли вас висвятили
у священство, ви отримали силу, владу
і священний обов'язок служити.*

Радість від священнослужіння

Молоді чоловіки Ааронового священства, ви—улюблені сини Бога, і Він має для вас величну роботу. Для того, щоб здійснити цю роботу, ви повинні виконувати ваш священний обов'язок служити іншим¹.

Чи знаєте ви, що означає священнослужити? Поміркуйте над цим запитанням, поки я розкажу вам про дівчину на ім'я Кай Джонсон.

Коли минулого року Кай перейшла до старшої школи, вона стала жертвою брутальних і бездумних цькувань. Коли вона входила в клас, до неї погано ставилися, її штовхали і з неї глузували, деякі учні навіть кидали в неї сміття. Ви, мабуть, бачили людей у вашій школі, до яких так само погано ставляться.

Для великої кількості людей підліткові роки є періодом самотності і страху. Так не повинно бути. На щастя, для Кай, у її школі були молоді чоловіки, які розуміли, що означає священнослужити.

Матір Кай попросила вчителів у школі допомогти припинити цькування, але нічого не змінилося. Тоді вона звернулася до Карсона

Джонса, носія Ааронового священства і головного захисника футбольної команди. Вона попросила його допомогти їй дізнатися, хто був винним у цькуванні.

Карсон погодився допомогти, але серцем відчував, що міг би зробити набагато більше, ніж просто дізнатися імена кривдників. Дух прошепотів йому, що він повинен допомогти Кай відчувати, що її люблять.

Карсон попросив кількох членів своєї команди приєднатися до нього і служити Кай. Вони запросили її сидіти з ними під час обіду. Вони проводжали її в клас, щоб вона була під захистом. Не дивно, що коли футбольні гравці стали близькими друзями Кай, ніхто її більше не кривдив.

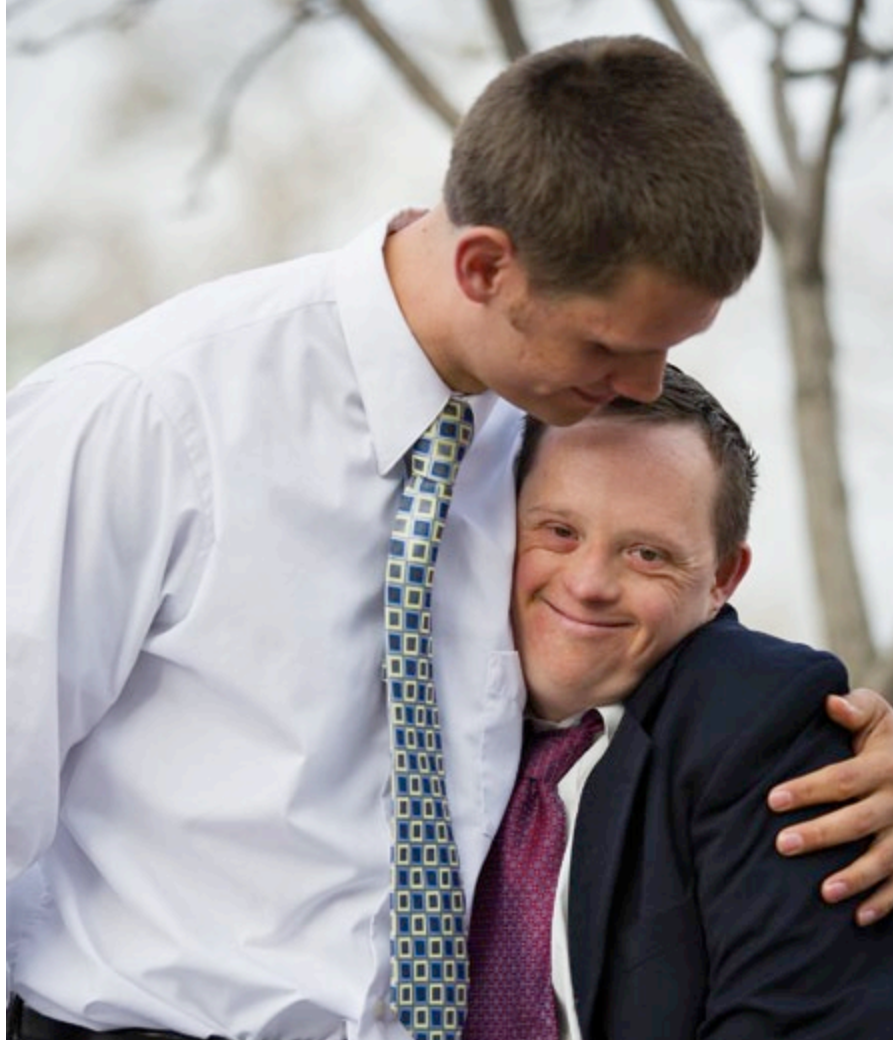
Це був успішний сезон для футбольної команди. Але навіть перебуваючи у вихорі безпрограшного сезону, ці молоді чоловіки не забули про Кай. Вони запросили її приєднуватися до команди на полі після ігор. Кай відчула, що її люблять і її цінують. Вона відчула себе в безпеці. Вона була щаслива.

Ця футбольна команда йшла до перемоги і завоювала звання чемпіонів штату. Але в їхній школі сталося щось більш важливе за чемпіонат з футболу. Приклад цих юнаків спонукав інших учнів бути більш толерантними, більш дружніми. Тепер вони ставляться одне до одного з більшою добротою і повагою.

Національні ЗМІ дізналися про те, що зробили ці молоді чоловіки, і розповіли їхню історію всій країні. Те, що почалося зі спроби послужити одній людині, надихає тисячі інших робити те ж саме.

Матір дівчини називає цих юнаків “переодягненими ангелами”. Карсон і його друзі одразу зауважують, що Кай благословила їхнє життя набагато більше, ніж вони благословили її життя. Саме так відбувається, коли ви втрачаєте себе у служінні іншим—тоді ви знаходите себе². Ви змінюєтеся і зростаєте настільки, як це було б неможливо ніяким іншим чином. Ці молоді чоловіки на власному досвіді відчували радість від служіння і продовжують шукати можливості, щоб благословляти інших. Вони з нетерпінням чекають

можливості продовжити своє служіння найближчим часом вже у якості місіонерів повного дня³.

Потреба і обов'язок

По всьому світу є тисячі таких “Кай Джонсонів”—людей, яким потрібно відчувати любов Небесного Батька. Вони є у ваших школах, у ваших кворумах і навіть у ваших сім'ях. Про когось з них ви згадуєте одразу. Потреби інших не такі помітні. Практично кожен, кого ви знаєте, може якимось чином бути благословенним завдяки вашому служінню. Господь розраховує на вас, що ви їм допоможете.

Вам не потрібно бути спортивною зіркою, щоб служити іншим. В той самий момент, коли вас висвятили у священство, ви отримали силу, владу і священний обов'язок служити. Президент Джеймс Е. Фауст навчав: “Священство—це повноваження, делеговане людині, щоб *священнослужити* в ім'я Бога”⁴.

Ааронове священство має ключі священнослужіння ангелів⁵.

Якщо ви любите дітей Небесного Батька, Він буде скеровувати вас і ангели будуть допомагати вам⁶. Вам буде дана сила благословляти життя людей і рятувати душі.

Ісус Христос є вашим прикладом. Він “прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити”⁷. Священнослужити означає любити інших і піклуватися про них. Це означає задовольняти їхні фізичні та духовні потреби. Простіше кажучи, це означає робити те, що робив би Спаситель, якби був тут.

Ваша сім'я

Почніть зі своєї домівки. Саме тут ви можете виконувати ваше найважливіше священнослужіння⁸.

Хочете спробувати цікавий експеримент? Наступного разу, коли мама попросить вас про допомогу в домашніх справах, скажіть щось на зразок: “Дякую, мамо, що попросила

мене. З радістю допоможу”. Потім спостерігайте за її реакцією. Декому з вас, можливо, потрібно буде освіжити навички надання першої медичної допомоги до того, як спробувати це. Ви можете її приголомшити. Після того, як вона опритомніє, ви побачите помітні покращення у ваших з нею стосунках, а також зростання впливу Духа у вашому домі.

Це лише один спосіб священнослужіння вашій сім'ї; існує й багато інших. Ви священнослужите, коли говорите до членів сім'ї з добротою. Ви священнослужите, коли ставитеся до ваших рідних братів і сестер, як до ваших найкращих друзів.

Можливо, ваше найважливіше священнослужіння відбувається тоді, коли ви допомагаєте вашому батькові в його обов'язках духовного провідника у вашому домі. Цілком підтримуйте і заохочуйте проведення домашнього сімейного вечора, сімейної молитви та сімейного вивчення Писань. Робіть усе від вас залежне, аби забезпечити присутність Духа у вашому домі. Це зміцнить вашого батька у його ролі і підготує вас до майбутнього обов'язку батька. Якщо у вашому домі батька немає, ваша відповідальність священнослужити своїй сім'ї зростає ще більше.

Ваш кворум

У вас також є обов'язок священнослужити у вашому кворумі.

Священство поширюється по світу. Багато з вас відгукуються на заклик Президента Монсона про порятунок. Сьогодні існує більше активних носіїв Ааронового священства, ніж будь-коли раніше в історії Церкви. Однак усе ще є ті, хто не активні і хто потребує вас.

У червні минулого року, коли в Бенгалорі, Індія, була створена нова філія, на зборах священства був присутній єдиний молодий чоловік, нещодавно висвячений у диякони, на ім'я Гледвін.

Гледвін разом з президентом Товариства молодих чоловіків і президентом філії почали дзвонити менш активним молодим чоловікам і відвідувати їх у них вдома. Невдовзі другий молодий чоловік—Сем'юел—почав знову ходити до Церкви.

Кожного тижня Гледвін і Сем'юел дзвонили тим, хто не прийшов на збори кворуму, і ділилися тим, про що вони дізналися. Вони також дзвонили їм або відвідували їх у їхні дні народження. Один за одним малоактивні молоді чоловіки стали їхніми друзями і почали приймати запрошення прийти на заходи кворуму, відвідати збори кворуму і, зрештою, самим здійснювати священнослужіння. Сьогодні усі молоді чоловіки тієї філії є активними в Церкві.

У Писаннях говориться, що кворуми Ааронового священства зобов'язані сидіти в раді і наставляти—або підносити і зміцнювати один одного⁹. Ви наставляєте, коли навчаєте євангельським істинам, ділитися духовним досвідом і свідчите. Навчальна програма для молоді заохочує до такого виду спілкування на зборах кворуму, але це може відбуватися лише коли кожен член кворуму відчуває до себе любов і повагу. Висміюванню і образам немає місця на зборах кворуму—особливо, коли відкрито діляться почуттями. Президентства кворумів повинні взяти на себе відповідальність гарантувати те, аби збори кворуму були безпечним місцем для кожного учасника.

Апостол Павло застерігав: “Нехай жадне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує”¹⁰.

Носії священства ніколи не використовують вульгарної чи брудної мови. Вони ніколи не принижують і не ображають інших. Вони завжди підносять і зміцнюють інших. Це простий, але могутній спосіб священнослужіння.

В усі часи

Робота священнослужіння не обмежується виконанням обрядів, або візитами за програмою домашнього вчителювання, або ж одиничними проектами служіння. Ми завжди є чоловіками, які мають священство—не лише в неділю і не лише, коли на нас білі сорочки і краватки. У нас є обов'язок священнослужити, де б ми не були. Священнослужіння—це не лише наші справи—воно визначає, ким ми є.

Священнослужіть кожного дня. Можливості—всюди навколо вас.

Шукайте їх. Просіть Господа допомогти вам їх зрозуміти. Ви дізнаєтеся, що більшість із них полягає в простих, щирих вчинках, які допомагають іншим стати послідовниками Ісуса Христа¹¹.

Якщо ви будете намагатися бути гідними Духа, то почнете розуміти думки і почуття, які спонукатимуть вас до священнослужіння. Якщо ви будете діяти за цими спонуканнями, то почнете отримувати їх частіше, і ваші можливості та здатність священнослужити будуть збільшуватися і поширюватися.

Мої молоді брати, я свідчу, що вам було дано владу і силу дивовижного Ааронового священства, щоб священнослужити в ім'я Бога.

Я свідчу: якщо ви будете так робити, то станете знаряддям в руках Бога, аби допомагати іншим. Ваше життя буде багатшим і матиме більше значення. Ви знайдете більшу силу, щоб протистояти злу. Ви знайдете істинне щастя—таке, яке відоме лише істинним послідовникам Ісуса Христа.

Бажаю вам відчутти радість від виконання вашого священного обов'язку служити і молюся про це в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Учення і Завіти 84:111.
2. Див. Марк 8:35.
3. Див. Trent Toone, “Kindness of Arizona High School QB Carson Jones and Teammates Has Gone Viral”, *Deseret News*, Nov. 9, 2012, deseretnews.com/article/865566351/Kindness-of-Arizona-high-school-QB-Carson-Jones-and-teammates-has-gone-viral.html.
4. Джеймс Е. Фауст, “Послання моїм онукам”, *Ліягона*, трав. 2007, с. 54; курсив додано.
5. Див. Учення і Завіти 13.
6. Див. Учення і Завіти 84:88.
7. Див. Матвій 20:27–28.
8. Див. Довідник 2: Керування Церквою (2010), 2.4.5.
9. Див. Учення і Завіти 107:85.
10. Ефесянам 4:29.
11. Див. Довідник 2: 3.2.3.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Чотири звання

Я б хотів згадати про чотири звання, які ... можуть допомогти зрозуміти кожному з нас свої особисті ролі у вічному Божому плані та наш потенціал носіїв священства.

Мої дорогі брати і улюблені друзі! Моє серце сповнюється вдячністю і радістю від того, що я разом з вами. Хвала вам, батьки і дідусі, які привели своїх синів і онуків. Вітання вам, молоді чоловіки, які вирішили сьогодні прийти сюди. Це місце саме для вас. Я сподіваюся, що ви відчуєте братерство, яке об'єднує нас, і я молюся, щоб тут, серед своїх братів, ви здобули відчуття приналежності, знайшли підтримку і дружбу.

Ми, чоловіки, іноді розрізняємо себе за званнями. Багато з нас має кілька звань, і кожне з них повідомляє щось важливе про нашу сутність. Наприклад: певні звання описують наші ролі у сім'ї, такі як *син*, *чоловік* і *батько*. Інші звання описують нашу професію, наприклад: *лікар*, *солдат* або *художник*. А деякі звання описують наші посади у Церкві.

Сьогодні я б хотів згадати про чотири звання, які, на мою думку, стосуються всіх носіїв священства по всьому світу—звання, що можуть допомогти зрозуміти кожному з нас свої особисті ролі у вічному Божому плані та наш потенціал носіїв священства у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Син Небесного Батька

Одне звання, яке дає всім нам найголовнішу характеристику, є таким: *син Небесного Батька*. Немає значення, ким іще ми є або чим займаємося в житті, ми ніколи не повинні забувати, що ми в буквальному розумінні є духовними дітьми Бога. Ми були Його дітьми до того, як прийшли у цей світ, і ми будемо Його дітьми навіки. Ця основоположна істина має змінювати те, як ми дивимося на себе, своїх братів і сестер та на саме життя.

На жаль, жоден з нас не живе відповідно до всіх вимог цього звання, бо “всі згрішили, і позбавлені Божої слави”¹.

Іноді ми занепадаємо духом, оскільки знаємо, що значить бути сином Бога і не відповідаємо цьому. Супротивнику подобається грати на цих почуттях. Сатана хоче, щоб ви давали собі оцінку з огляду на ваші гріхи, а не з огляду на ваш божественний потенціал. Брати, не слухайте його.

Всі бачили, як малюк вчиться ходити. Він робить маленький крок і, похитуючись, іде. Він падає. Чи будете ви його сварити за цю спробу? Звичайно ж, ні. Який батько покарав

би малюка за те, що той спіткнувся? Ми заохочуємо, ми аплодуємо, ми хвалимо, бо з кожним малесеньким кроком дитина стає більш схожою на батьків.

А тепер, брати, у порівнянні з досконалістю Бога ми, смертні, навряд чи кращі за незграбних, невпевнених малюків. Однак наш люблячий Небесний Батько хоче, аби ми стали більше схожими на Нього, і це, любі брати, повинно також стати нашою вічною метою. Бог розуміє, що ми досягнемо цього не миттєво, але роблячи один крок за іншим.

Я не вірю в Бога, Який встановив правила і заповіді лише для того, щоб почекавши, поки ми не справимося з ними, нас покарати. Я вірю в Небесного Батька, Який є люблячим і турботливим, Який радіє кожній нашій спробі розвиватися і наближатися до Нього. Навіть коли ми спотикаємося, Він переконує нас не занепадати духом—ніколи не здаватися, не втікати з призначеної нам для служіння ниви—але набратися відваги, знайти віру і спробувати ще раз і ще раз.

Наш Батько Небесний пильнує за своїми дітьми й часто посилає небачену небесну допомогу тим, хто хоче йти за Спасителем.

Учень Ісуса Христа

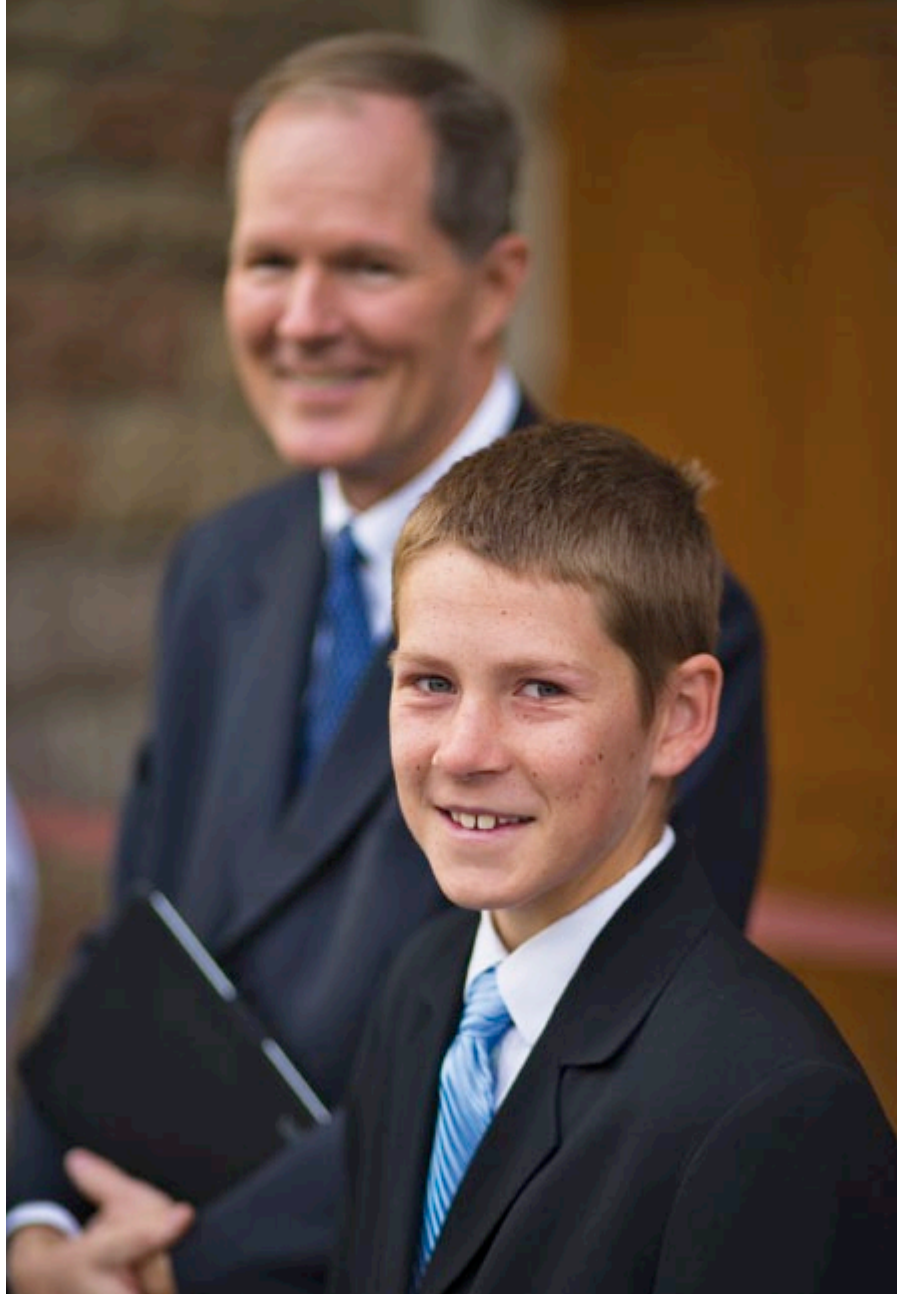
І це веде нас до наступного звання, яке притаманне всім нам: всі, хто щиро прагне наслідувати Христа, називаються Його *учнями*. Хоча ми розуміємо, що жоден з нас не є досконалим, ми не вважаємо цей факт приводом для того, щоб занижувати свої сподівання, жити нижче своїх привілеїв, відкладати день покаяння або відмовлятися ставати кращими, досконалішими, благороднішими послідовниками Учителя і Царя.

Пам'ятайте, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів встановлена не для чоловіків і жінок, які є досконалими або не піддаються впливу земних спокус—але натомість вона встановлена для саме таких людей, якими є ви і я. І вона збудована на камені нашого Викупителя, Господа Ісуса Христа², чиею Спокутою ми можемо очиститися і стати “співгорожа[нами] ... для Бога”³.

Без Спокути Ісуса Христа життя закінчувалося б глухим кутом без надії або майбутнього. Зі Спокутою життя є облагороджуючою, надихаючою мандрівкою зростання і розвитку, яка веде до вічного життя в присутності нашого Небесного Батька.

Але в той час як Спокута має на меті допомогти усім нам стати більше подібними до Христа, вона не має на меті зробити нас всіх однаковими. Іноді ми плутаємо розбіжності в наших характерах з гріхом. Ми навіть можемо помилково думати, що оскільки хтось від нас відрізняється, це є вірною ознакою того, що ці люди не догоджають Богові. Такий спосіб мислення змушує декого вважати, що Церква хоче, аби кожен у ній був створений за однаковим шаблоном—аби кожен виглядав, відчував, думав і поведився, як усі інші. Це суперечило б геніальності Бога, Який створив кожного чоловіка так, щоб він відрізнявся від свого брата, кожного сина так, щоб він відрізнявся від свого батька. Навіть однойцеві близнюки мають різні характери і духовні сутності.

Це також суперечить наміру й меті Церкви Ісуса Христа, яка визнає і захищає свободу волі—з усіма її далекосяжними наслідками—кожної дитини Бога. Як учні Ісуса Христа

ми об'єднані у своєму свідченні про відновлену евангелію та обов'язку дотримуватися Божих заповідей. Однак ми маємо різні культурні, соціальні та політичні уподобання.

Церква процвітає, коли ми використовуємо ці відмінності і заохочуємо одне одного розвивати й використовувати таланти, аби підняти і зміцнювати своїх товаришів в учнівстві.

Брати, учнівство—це подорож у наслідуванні нашого Спасителя, що триває все життя. Упродовж нашого символічного шляху з Віфлеєма до Голгофи ми будемо мати багато можливостей зійти з дистанції. Іноді здаватиметься, що для подолання

шляху вимагається більше, ніж нам хотілося б. Але як чоловіки, які мають священство, ми повинні мати сміливість наслідувати Викупителя, навіть коли здається, що наш хрест надто важкий.

На кожному кроці, який ми робимо, йдучи за Сином Бога, нам можуть нагадувати, що ми ще недосконалі. Але давайте бути наполегливими і незмінними послідовниками. Давайте не здаватися. Давайте бути вірними своїм завітам. Давайте не втрачати з поля зору нашого Заступника і Викупителя, поки ми на шляху до Нього робимо один недосконалий крок за іншим.

Цілитель душ

Брати, якщо ми дійсно хочемо наслідувати нашого Господа Ісуса Христа, то повинні мати третє звання: *цілитель душ*. Ми, хто був висвячений у священство Боже, покликані бути “цілителями”⁴.

Наша робота—розбудовувати, відновлювати, зміцнювати, надихати і зцілювати. Наше завдання—наслідувати приклад Спасителя і надавати допомогу стражденним. Ми “сумуємо” з тими, хто сумує, ... і співчуваємо тим, хто потребує співчуття”⁵. Ми перев’язуємо рани постраждалим. Ми допомагаємо слабким, піднімаємо руки, що опустилися, і зміцнюємо ослаблі коліна”⁶.

Як домашні вчителі ми є цілителями. Як провідники священства ми є цілителями. Як батьки, сини, брати і чоловіки ми повинні бути самовідданими цілителями. В одній руці ми несемо пляшечку з освяченою олією для благословення хворого; у іншій ми несемо паляницю хліба, щоб нагодувати голодного. А у своєму серці ми несемо заспокійливе слово Бога, “яке зцілює поранену душу”⁷.

Це, носії священства, наша найперша і найголовніша відповідальність—і вона стосується як носіїв Ааронового, так і носіїв Мелхиседекового священства. Відновлена євангелія Ісуса Христа благословляє життя не лише тоді, коли ми віримо в неї, але набагато більше тоді, коли ми живемо за нею. Саме завдяки застосуванню євангельських принципів люди отримують духовний злет, а сім’ї зміцнюються. Наш привілей і відповідальність не лише в тому, щоб казати, що є правильним, але і роботи те, що є правильним.

Спаситель вершив чудеса. Він—великий Цілитель. Він—наш взірець,

наше світло навіть у найтемніші миті, і Він показує нам правильний шлях.

Наслідуймо ж Його. Станьмо гідними нашої ролі й будьмо цілителями, служачи Богові та нашим ближнім.

Спадкоємець вічного життя

Четверте звання, яке маємо всі ми, повертає нас до першого звання у нашому переліку. Ми—сини нашого Небесного Батька, ми *спадкоємці* всього, що має Він.

“Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми—діти Божі.

А коли діти, той спадкоємець, спадкоємець ж Божі, а співспадкоємець Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись”⁸.

Подумайте про це, мої улюблені брати. Ми—співспадкоємці Христові!

То чи є сенс у тому, що багато серед нас марнують так багато

дорогоцінного часу, думок, засобів та сил у гонитві за престижем чи багатством, або розвагами за допомогою найновіших і найкрутіших електронних гаджетів?

Господь дав нам божественне обіцяння, що всі, “хто вірністю отримують ці два священства, ... і звеличують свої покликання, ... [приймуть] Мене, каже Господь; ... а той, хто приймає Мене, приймає Мого Батька; ... отже, усе, що має Мій батько, буде дано йому”⁹.

Мені навіть важко уявити все, що включає в себе це обіцяння. Але я точно знаю, що воно є величним, божественним, вічним і гідним усіх наших життєвих зусиль.

Знаючи це, як ми можемо не мати бажання охоче і радісно служити Господу і ближнім та виконувати свої обов’язки у священстві Божому?

Це найблагородніша робота, для здійснення якої буде потрібне напруження всіх наших почуттів,

всіх наших здібностей. Чи бажаємо ми побачити відкриті небеса і стати свідками того, як спонукання Святого Духа вказують нам шлях? Тоді візьмімося за серпи й пориньмо в цю величну роботу—цю справу, яка є величнішою за нас самих!

Служіння Богові та ближнім випробує нас і перетворить на щось більше, ніж ми навіть уявляли.

Можливо ви подумаете, що ви не потрібні—що вас не помічають, що вас не хочуть, що ви—ніхто.

Мені щиро шкода, якщо хтось із носіїв священства думає так. Звичайно ж, що ви не є непоміченими або небажаними для Небесного Батька. Він любить вас. І я кажу вам з абсолютною впевненістю, що ви потрібні вашій Церкві.

Чи знаєте ви, що “Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне?”¹⁰

Можливо, правда в тому, що ми слабкі. Можливо, ми не є мудрим чи сильними. Але коли Бог діє через нас, ніхто і ніщо не може встояти проти нас¹¹.

Ось чому ви потрібні. Ви маєте зробити свій внесок, і Бог може звеличити цей внесок неймовірним чином. Ваша здатність зробити внесок не залежить від вашого покликання у Церкві. Ваші можливості для служіння є безмежними. Якщо ви чекаєте на лаві запасних гравців, я заохочую вас залучатися до гри.

Не чекайте особливого покликання, перш ніж ви повною мірою залучитеся до розбудови царства Божого. Як носія священства вас уже покликано до роботи. Щодня вивчайте слово Бога, моліться Небесному Батькові кожного дня, застосовуйте принципи відновленої євангелії в житті, дякуйте Богові і

просить Його проводу. Потім живіть відповідно до того, що ви засвоїли, у першу чергу в своїй сім’ї, але також в усіх життєвих ситуаціях.

У симфонії величного Композитора вам відведена ваша особлива партія—лише ваші ноти, які ви маєте заспівати. Якщо ви їх не заспіваете, безсумнівно, симфонія продовжить звучати. Але якщо ви підніметеся і приєднаєтеся до хору та дозволите силі Бога діяти через вас, ви побачите, як відкриваються “небесн[і] отвор[и]” і Він “вилл[є] вам благословення аж надмір”¹². Підніміться до вашого справжнього потенціалу сина Божого, і ви можете стати у своїй сім’ї, своєму домі, своїй громаді, своїй країні й навіть у світі силою, яка несе добро.

І в процесі цього, коли ви погубите свою душу в служінні іншим¹³, ви будете зростати і розвиватися, поки не досягнете “зросту Христової повноти”¹⁴. Тоді ви будете готові успадкувати разом з Христом усе, що має Батько.

Ви важливі для Бога

Мої дорогі брати, мої дорогі друзі! Ви—важливі. Вас люблять. Ви—потрібні. Ця робота є істинною. Священство, носіями якого ви маєте привілей бути, дійсно є Божим.

Я молюся, щоб міркуючи над багатьма званнями гідного носія священства, ви відчули божественний вітер за своєю спиною, що піднімає вас вгору до того величного спадку, який приготував для вас Небесний Батько. Я залишаю вам це благословення і своє свідчення у священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Римлянам 3:23.
2. Див. Геламаман 5:12.
3. Ефесянам 2:19.
4. “Я йтиму за Христом”, *Гімни*, № 129.
5. Мосія 18:9.
6. Учення і Завіти 81:5.
7. Кн. Якова 2:8.
8. Римлянам 8:16–17.
9. Учення і Завіти 84:33, 35, 37–38.
10. 1 Коринтянам 1:27.
11. Див. Римлянам 8:31.
12. Малахія 3:10.
13. Матвій 16:25.
14. Ефесянам 4:13.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Відчувати єдність

Я молюся, щоб у якому б місці ми не знаходилися і які б обов'язки не виконували у священстві Бога, ми об'єдналися у справі приведення всього світу до євангелії.

З самого початку цього останнього розподілу Господь чітко сказав, що ми повинні донести євангелію до всього світу. Те, що Він сказав кільком носіям священства у 1831 році, Він каже багатьом зараз. Незалежно від нашого віку, здібностей, церковного покликання чи місця проживання ми всі, як один, покликані до роботи, яка полягає в тому, щоб допомагати Йому збирати врожай людських душ, поки Він не прийде знову. Він сказав тим першим робітникам у винограднику:

“І знову Я кажу вам, Я даю вам заповідь, щоб кожний—і старійшина, і священник, і вчитель, і також член Церкви—вийшов з усією своєю силою, трудом своїх рук, готувати і звершувати те, що Я заповів.

І нехай ваше проповідування буде голосом попередження, кожного до свого ближнього, у м'якості й лагідності.

І вийдіть з-посеред злочестивих. Спасайте себе. Будьте чистими, ви, які несете посудини Господа”¹.

А тепер ви, носії Ааронового священства, можете бачити, що Господня заповідь поширюється і на вас. Оскільки ви знаєте, що Господь завжди готує шлях для виконання

Його заповідей, ви можете очікувати, що Він зробить це для кожного з вас.

Хочу розповісти вам, як Він це зробив для одного хлопця, який зараз має чин священника в Аароновому священстві. Йому зараз 16 років. Він живе у країні, куди місіонери вперше прибули усього рік тому. Їх послали лише у два міста, але не в те місто, де живе цей юнак.

Коли він був зовсім малий, його батьки привезли його в Юту в пошуках безпеки. Сім'ю навчали місіонери, а потім охристили. Він не був охрищений у Церкві, бо йому ще не було восьми років.

Його батьки загинули під час нещасного випадку. Тож бабуся повернула його додому, по той бік океану, у те місто, де він народився.

Лише рік тому, у березні, він ішов вулицею й відчув, що має заговорити з однією незнайомою жінкою. Він заговорив з нею англійською, яку ще пам'ятав. Жінка була медсестрою. Президент місії послав її в те місто в пошуках житла і медичного обслуговування для місіонерів, яких туди невдовзі мали прислати. Поки юнак і жінка розмовляли, вони подружилися. Коли вона повернулася в офіс місії, то розповіла про хлопця.

Перші двоє старійшин приїхали у вересні 2012 року. Хлопець-сирота був першим охрищеним до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. У березні цього року виповнилося чотири місяці його членства у Церкві. Його висвятили священником у Аароновому священстві, тож він міг охристити другого наверненого до Церкви. Він був першим піонером-носієм священства, щоб збирати дітей Небесного Батька заради заснування Церкви у місті, де мешкає приблизно 130 тис. людей.

Великодньої неділі, 31 березня 2013 року, кількість членів у тому місті зростає до величезних розмірів—шести чоловік. Він був єдиним місцевим членом Церкви, який прийшов на збори тієї неділі. Напередодні він поранив коліна, але був рішуче налаштований прийти на збори. Він молився, щоб мати змогу прийти до церкви. І він там був. Він прийняв причастя разом з чотирма молодими старійшинами та місіонерським подружжям—оце й були всі присутні.

Можна сказати, що в цій історії немає нічого особливого, якщо тільки ви не побачите, що вона є прикладом того, як діє Божа рука в побудові Його царства. Я бачив це багато разів.

Я бачив це в Нью-Мексико, коли був ще юнаком. Упродовж поколінь пророки казали нам, що ми повинні допомагати місіонерам знаходити і навчати людей з чесним серцем, а потім любити тих, хто приходить у царство.

Я сам бачив, що можуть робити вірні провідники священства і члени Церкви. У 1955 році я став офіцером Військово-Повітряних сил Сполучених Штатів. Мій єпископ дав мені благословення перед самим

від'їздом до першого місця служби, яке знаходилося в Альбукерці, шт. Нью-Мексико.

У своєму благословенні він сказав, що мій час у Військово-Повітряних силах буде місіонерським служінням. У першу ж неділю я прийшов до церкви в Першу філію в Альбукерці. До мене підійшов чоловік, сказав, що він президент округу і що збирається покликати мене служити місіонером округу.

Я відповів йому, що моя підготовка в цьому місті триватиме лише

кілька тижнів, а потім мене пошлють в іншу точку світу. Він сказав: "Я нічого про це не знаю, але ми повинні вас покликати на це служіння". Коли я прослужив половину свого терміну, серед сотень офіцерів, які проходили підготовку, мене вибрали, можна вважати випадково, зайняти місце офіцера, який раптово помер.

Тож два роки, які я там був, я служив у своєму покликанні. Майже кожного вечора і кожні вихідні я навчав євангелії Ісуса Христа тих

людей, яких приводили до нас члени Церкви.

Разом з напарниками я присвячував більше 40 годин на місяць місіонерському служінню, жодного разу не постукавши у двері у пошуках людини для навчання. Члени Церкви приводили так багато зацікавлених, що часто за один вечір ми навчали по дві сім'ї. Я бачив на власні очі силу і благословення заклику, з яким неодноразово зверталися пророки: кожний член Церкви—місіонер.

Останньої неділі мого перебування в Альбукерці там було організовано перший кіл. Зараз там є священний храм—дім Господа—у місті, де ми колись збиралися в єдиній каплиці зі святими, які приводили до нас своїх друзів, щоб ті навчалися і відчували Духа. Ті друзі відчували, що Господня Церква є гостинним домом.

Потім я бачив це в Новій Англії, коли почав навчатися. Мене покликали радником надзвичайного президента округу, якому допомогли стати людиною великої духовної сили, хоча спочатку він не цікавився Церквою. Його домашній учитель любив його настільки, що зосередився не на його сигарі, а на тому, щоб побачити те, що бачив у ньому Бог. Разом з президентом округу ми їздили пагорбами і узбережжям, щоб відвідувати малесенькі філії, які вкривали штати Массачусетс і Род-Айленд, аби розбудовувати і благословляти Боже царство.

Упродовж років служіння разом з цим чудовим провідником ми бачили, як люди привертають друзів до Церкви своїм прикладом і запрошенням послухати місіонерів. Мені здавалося, що ті філії зростають повільно і невпевнено. Але через п'ять років, у останню неділю перед моїм від'їздом, у каплицю

Лос-Анджелес, штат Каліфорнія, США

Лонгфелло-Парк у Кембриджі приїхали два апостоли, щоб реорганізувати наш округ у кіл.

Через багато років я повернувся, щоб провести там конференцію колу. Президент колу повіз мене, щоб поглянути на скелястий пагорб у Бельмонті. Він сказав, що це було б чудове місце для храму Божого. І там зараз він знаходиться. Коли я на нього дивлюся, то згадую смиренних членів Церкви, з якими я був у тих малесеньких філіях, сусідів, яких вони запрошували, і місіонерів, які їх навчали.

Зараз тут, на цих зборах є новий диякон. Я був з ним у ту саму Великодню неділю, коли той священик, про якого я щойно розповідав, прийшов на свої збори, де він був єдиним членом Церкви. Цей диякон засяяв, коли його батько сказав, що вони разом підуть на сьогоднішні збори священства. Цей батько був чудовим місіонером у тій самій місії, де його дідусь був президентом. Я бачив *Посібник для місіонерів* 1937 року, який належав його прадідусю. Його спадок приведення людей до Церкви має глибоке коріння.

Тож я розмовляв з єпископом того диякона, щоб дізнатися про можливі заходи, що допоможуть хлопцеві у виконанні обов'язків священства

з приведення душ до Господа. Єпископ з ентузіазмом розповідав, як провідник місіонерської роботи в приході слідує за розвитком зацікавлених Церквою. Він отримує цю інформацію під час регулярних зустрічей з місіонерами.

Єпископ разом з радою приходу обговорює розвиток кожного зацікавленого Церквою. Вони вирішують, що можуть зробити для кожної людини та її сім'ї, аби подружитися з ними ще до хрищення, залучити їх до заходів і навчати тих, хто охриститься. Він сказав, що при нагоді місіонери мають достатньо запланованих зустрічей для навчання, на які вони запрошують напарниками носіїв Ааронового священства.

План місіонерської роботи приходу включає цілі кворумів запрошувати тих, кого вони знають, на зустрічі з місіонерами. Навіть президентству кворуму дияконів запропоновано встановити цілі й запланувати, аби члени кворуму допомагали приводити своїх знайомих у царство Бога.

Отже диякон у сильному приході та новий священик—новонавернений—у маленькій групі членів Церкви, як здається, мають мало спільного між собою або з вами. І вам може здаватися, що мало

спільного між вашим досвідом у розбудові Церкви й тим дивом, що я спостерігав у Нью-Мексико і Новій Англії.

Але є те, що об'єднує нас у наших обов'язках у священстві. Ми освячуємо себе і виконуємо свої індивідуальні обов'язки, виконуючи заповідь нести євангелію всім дітям нашого Небесного Батька.

Ми ділимося досвідом у такий же спосіб, у який Господь буде Своє царство на землі. У Його Церкві, де нам надані всі чудові засоби і організацію, все ще існує фундаментальна істина, якої навчають пророки стосовно того, як ми маємо виконувати наш обов'язок у священстві щодо місіонерської роботи.

На квітневій генеральній конференції 1959 року президент Девід О. Мак-Кей навчав цього принципу, так само як і пророки з того часу, у тому числі Президент Томас С. Монсон. Президент Мак-Кей у своєму заключному виступі розповів, що в 1923 році у Британській місії членам Церкви розіслали загальну настанову. Їм було сказано не витратити гроші на рекламу, яку вони розміщали, аби подолати погане ставлення людей до Церкви. Як сказав Президент Мак-Кей, рішення було таким: "Дайте зобов'язання кожному члену Церкви, що у наступному, 1923 році, кожен член Церкви буде місіонером. Кожен член Церкви—місіонер! Ви можете привести до Церкви свою маму, а може батька. Це також може бути ваш співробітник. Хтось завдяки вам почує хороше послання про істину".

І президент Мак-Кей продовжував: "І таким самим є послання сьогодні. *Кожен член Церкви—півтора мільйони—місіонер!*"²

Коли у 2002 року було оголошено, що місіонерська робота стане

відповідальністю єпископів, я не знав, чи це можливо. Я був єпископом. Мені здавалося, що служачи членам Церкви й скеровуючи роботу організацій у приході, вони вже несуть тягар на межі своїх сил.

Один мій знайомий єпископ вбачав у цьому не додатковий обов'язок, а можливість згуртувати приход у великій справі, де кожен член Церкви ставав місіонером. Він покликав провідника місіонерської роботи в приході. Кожної суботи він сам зустрічався з місіонерами, щоб дізнатися, як іде їхня робота, щоб підбадьорити їх та розпитати про успіхи слухачів. Рада приходу знаходила способи, за допомогою яких організації та кворуми використовували служіння як підготовку до місії. Як суддя в Ізраїлі він допомагав молодим людям відчувати благословення Спокути, аби вони залишалися чистими.

Нещодавно я запитав у нього, як він пояснить хвилю хрищень

навернених у своєму приході та зростання кількості молодих людей, які готові й прагнуть нести євангелію Ісуса Христа всьому світу. Він сказав, що, на його думку, це не був обов'язок, який виконувався окремими людьми. Це допомогло їм об'єднатися у своєму ентузіазмі й приводити людей до громади святих. І це зробило їх дуже щасливими.

Для деяких людей у приході це був не лише ентузіазм. Як і сини Мосії, вони відчували наслідки гріха у своєму житті та чудове зцілення в Церкві Божій завдяки Спокуті. З почуття любові та вдячності за Спасителевий дар для них, вони хотіли допомогти кожному, кому могли, уникнути суми гріха, відчувати радість прощення і бути з ними в безпеці в царстві Божому.

Саме любов Бога і любов їхніх друзів та сусідів об'єднала їх у служінні людям. Вони бажали донести євангелію до кожного у своїй частині світу. І вони підготували

своїх дітей бути гідними Господнього покликання навчати, свідчити і служити в інших частинах Його виноградника.

Чи то у великому приході, де новий диякон буде виконувати свій обов'язок ділитися євангелією і розбудовувати царство, чи то в малесенькій групі, яка знаходиться дуже далеко і в якій служить новий священик, вони будуть об'єднані однією метою. Диякона надихатиме Божа любов звернутися до друзів, які ще не є членами Церкви. Він запросить одного з друзів прийти на служіння або на захід у Церкві, а потім запросить його разом із сім'єю послухати місіонерські уроки. Для тих, хто охрищений, він буде другом, якого вони так потребують.

Священик запросить інших приєднатися до невеликої групи святих, де він відчув любов Бога та благословенний мир Спокути.

Якщо він і далі буде вірно виконувати свій обов'язок у священстві, то побачить, що група перетворюється на філію, а потім у його місті з'явиться кіл Сіону. Буде приход і дбайливий єпископ. Можливо його син чи онук колись приведе одного зі служителів Бога до найближчого пагорба і скаже: "Це буде чудове місце для храму".

Я молюся, щоб у якому б місці ми не знаходилися і які б обов'язки не виконували у священстві Бога, ми об'єдналися у справі приведення всього світу до євангелії і щоб ми заохочували людей, яких любимо, очиститися від гріха і бути щасливими з нами у царстві Божому. В ім'я Ісуса Христа, кому належить ця Церква, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 38:40–42.
2. Девід О. Мак-Кей, у Conference Report, Apr. 1959, 122.

Президент Томас С. Монсон

Всі Божії сини, несіть народам звістку

Брати, нехай же кожний з нас старанно досліджує Писання, планує своє життя, ставлячи цілі, навчає істині зі свідченням і служить Господу з любов'ю.

Двічі на рік цей величний Конференц-центр наче каже нам переконливим голосом: “Всі Божії сини, що маєте священство, несіть народам всім ви звістку про спасіння”¹. На загальних зборах священства Церкви відчувається особливий дух.

Цього вечора багато тисяч наших членів Церкви по всьому світу служать Господу Його місіонерами. Як я зазначив у своєму виступі цього ранку, на даний час у нас більше 63000 місіонерів служать на місії і тисячі тих, хто чекає на вступ до центру підготовки місіонерів або чії заяви знаходяться у стані обробки. Ми любимо і високо цінуємо тих, хто готовий і прагне служити.

У Святих Писаннях немає проголошення більш доречного, відповідальності більш зобов'язуючої, вказівки більш прямої, ніж наказ, даний воскреслим Господом, коли Він явився в Галілеї одинадцятьом учням. Він сказав:

“Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа,

навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку”².

Цей божественний наказ разом зі славетним обіцанням в ньому є нашим девізом сьогодні, як це було і в Середину часів. Місіонерська робота є визначальною рисою Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Завжди нею була і завжди нею буде. Як проголосив пророк Джозеф Сміт: “Після всього, що було сказано, найвеличніший і найважливіший обов'язок—це проповідувати євангелію”³.

Протягом двох коротких років усі місіонери повного дня, які служать на даний час в цій чудовій армії Бога, завершать свої труди й повернуться у свої домівки до своїх близьких. Наступники цих старійшин цього вечора знаходяться сьогодні в лавах Ааронового священства Церкви. Молоді чоловіки, ви готові відгукнутись? Ви готові працювати? Ви підготувалися до служіння?

Безперечно, місіонерська робота вимагає значного пристосування до певного способу життя. Вона вимагає багатьох годин праці й великої

відданості, безкорисливої жертви й палкої молитви. У результаті таке віддане місіонерське служіння приносить дивіденди у вигляді вічної радості, яка триває впродовж земного життя і у вічності.

Наше завдання полягає в тому, щоб бути більш вигідними служителями у Господньому винограднику. Це стосується всіх нас, незалежно від віку, а не лише тих, хто готується служити місіонерами повного дня, бо кожному з нас дано наказ ділитися євангелією Христа.

Дозвольте мені запропонувати формулу, дії за якою забезпечать нам успіх: по-перше, **старанно досліджуйте Писання**; по-друге, **плануйте своє життя, ставлячи цілі (і, я можу додати, плануйте своє життя, якого б віку ви не були)**; по-третє, **навчайте істині зі свідченням**; і, по-четверте, **служіть Господу з любов'ю**.

Розгляньмо кожну з чотирьох складових цієї формули.

Перша, **старанно досліджуйте Писання**.

Писання свідчать про Бога і містять слова вічного життя. Вони стають основою нашого послання.

У церковних навчальних програмах наголос робиться на вивченні Святих Писань, ці програми плануються і координуються так, щоб вони були взаємопов'язані. Нас закликають також вивчати Писання кожного дня індивідуально і разом із сім'ями.

Дозвольте мені зробити лише одне посилання на Писання, яке безпосередньо стосується нашого життя. У Книзі Мормона, у 17-му розділі книги Алми, ми читаємо про Алмину радість, яку він відчув, коли знову побачив синів Мосії і виявив, що вони залишилися вірними справі істини. Нам там сказано: “Вони

зміцніли у пізнанні істини; бо вони були чоловіками з твердим розумінням, і вони вивчали писання старанно, щоб вони могли знати слово Бога.

Але це ще не все; вони багато віддавалися молитві і посту; тому вони мали дух пророцтва і дух одкровення, і коли вони вчили, вони вчили з силою і владою від Бога”⁴.

Брати, **старанно досліджуйте Писання.**

Друге в нашій формулі: **плануйте своє життя, ставлячи цілі.**

Можливо, ще жодне покоління молоді не мало приймати таких далекосяжних рішень, як сьогоднішня молодь. Необхідно підготуватися до отримання освіти, до місії та шлюбу. А для декого і до військової служби.

Підготовка до місії розпочинається рано. Крім духовної підготовки, мудрі батьки забезпечать засоби, з допомогою яких хлопчик міг би починати збирати кошти у свій місіонерський фонд. З роками доцільно буде заохочувати його вивчати якусь іноземну мову, щоб у разі потреби його мовні навички могли бути використані. Нарешті приходить той чудовий день, коли єпископ і президент колу запрошують цього молодого чоловіка на співбесіду. В його гідності пересвідчуються; рекомендація місіонера заповнюється.

Ні в який інший час уся сім'я не виглядає і й не чекає з таким хвилюванням листування та листа, зворотна адреса на якому: *47 East South Temple, Salt Lake City, Utah*. Лист приходить; очікування закінчуються; читають покликання. Часто призначене місце для служіння знаходиться далеко від дому. Однак незалежно від місця призначення, відповідь підготовленого й слухняного місіонера та ж сама: “Я буду служити”.

Починається підготовка до від'їзду. Молоді люди, я сподіваюся, ви цінуєте жертви, які ваші батьки так щедро приносять, щоб ви могли служити. Їхня праця буде підтримувати вас, їхня віра буде підбадьорювати вас, їхні молитви будуть захищати вас. Місія—це сімейна справа. Навіть відстань в континенти чи океани не може роз'єднати серця, поєднані в одне.

Брати, коли ви плануєте своє життя, ставлячи цілі, пам'ятайте, що ваші місіонерські можливості не обмежуються періодом офіційного покликання. Для тих з вас, хто служить в армії, цей час може і повинен бути плідним. Кожного року наші молоді люди у військовій формі приводять у царство Бога

багато душ, шануючи своє священство, живучи за Божими заповідями і навчаючи інших божественному слову Господа.

Не забувайте про свій привілей бути місіонерами, коли ви здобуваєте свою формальну освіту. Ваш приклад святого останніх днів буде на виду, його будуть оцінювати й часто наслідувати.

Брати, якого б віку ви не були, в яких би обставинах ви не перебували, настійливо раджу вам **планувати своє життя, ставлячи цілі.**

Зараз щодо третього пункту нашої формули: **навчайте істині зі свідченням.**

Дотримуйтеся поради апостола Петра, який закликав: “Завжди готовими будьте на відповідь

кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас”⁵. Підносьте свій голос і свідчіть про істинну природу Божества. Проголошуйте своє свідчення про Книгу Мормона. Передавайте іншим славетні й прекрасні істини, що містяться у плані спасіння.

Коли я служив президентом місії в Канаді більш як 50 років тому, один молодий місіонер, родом із маленького села, був вражений розмірами Торонто. Він був невисокий на зріст, але високий у свідченні. Невдовзі після свого приїзду вони з напарником постукали у двері Елмера Полларда в Ошаві, провінція Онтаріо, Канада. Містер Поллард, пожалівши двох місіонерів, які у страшну завірюху ходили від будинку до будинку, запросив їх увійти до свого дому. Вони передали йому своє послання. Він не відчув Духа. Настав час, і він попросив їх піти з його дому й більше не приходити. Останні слова, які він сказав старійшинам, що сходили з ганку, прозвучали глузливо: “Ви все одно не можете сказати мені, що дійсно вірите, що Джозеф Сміт був пророком Бога”.

І гримнув дверима. Старійшини пішли стежкою далі. Наш сільський хлопець сказав своєму напарнику: “Старійшино, а ми ж не відповіли містеру Полларду. Він сказав, що ми не віримо, що Джозеф Сміт справді був пророком. Давай повернемося і принесемо йому свої свідчення”. Більш досвідчений місіонер спочатку вагався, а потім усе ж погодився супроводжувати свого напарника. Зі страхом вони підійшли до дверей, з яких їх тільки-но вигнали. Вони постукали, побачили перед собою містера Полларда, пережили жакхливий момент, а потім з силою, данною йому Духом, наш недосвідчений місіонер сказав: “Містер Поллард, ви сказали, що ми насправді не віримо, що Джозеф Сміт був пророком Бога. Я свідчу вам, що Джозеф був пророком. Він *переклав* Книгу Мормона. Він бачив Бога, Батька, і Ісуса, Сина. Я знаю це”.

Пройшов час, і містер Поллард, тепер вже брат Полларда, стояв на зборах священства і розповідав: “Того вечора я не міг заснути. У мене у вухах знову й знову звучали почуті мною слова: “Джозеф Сміт

був пророком Бога. Я знаю це. Я знаю це. Я знаю це”. Наступного дня я зателефонував місіонерам і попросив їх повернутися. Їхнє послання разом з їхніми свідченнями змінило моє життя і життя моєї сім’ї”. Брати, **навчайте істині зі свідченням**.

Останній пункт нашої формули: **служіть Господу з любов’ю**.

Замінника любові не існує. Успішні місіонери люблять своїх напарників, провідників своєї місії і безцінних людей, яких навчають. У четвертому розділі книги Учення і Завіти Господь встановлює вимоги для тих, хто трудиться у служінні. Давайте розглянемо лише кілька віршів:

“Отже, о ви, хто починає служіння Богу, дивіться, щоб ви служили Йому всім своїм серцем, могутністю, розумом і силою, щоб могли ви стояти безвинними перед Богом в останній день. ...

І віра, надія, милосердя й любов, з оком, єдиноспрямованим до слави Бога, роблять його правомочним для цієї роботи.

Пам’ятайте про віру, чесноту, знання, стриманість, терпіння, братерську доброту, благочестя, милосердя, покірливість, старанність”⁶.

Гарна підстава для кожного з вас, хто чує мій голос, поставити собі запитання: “А чи зросли сьогодні моя віра, чеснота, знання, благочестя, любов?”

Завдяки вашій відданості й вірності вдома і за кордоном, ті душі, яким ви допомагаєте спастися, можуть допомогти спастися тим, кого ви найбільше любите.

Багато років тому, дорогі мої друзі, Крейг Садбері та його мати, Перл, прийшли до мене в офіс перед від'їздом Крейга в Австралійську Мельбурнську місію. Ясно було, що Фред Садбері, батько Крейга, не прийшов. Двадцять п'ять років тому мати Крейга вийшла заміж за Фреда, який не поділяв її любові до Церкви і не був її членом.

Крейг зізнався мені, що глибоко й міцно любить своїх батьків, і висловив сподівання, що в якийсь спосіб, якимось чином Дух торкнеться його батька і той відкриє своє серце для євангелії Ісуса Христа. Я молився про натхнення, щоб знати, як таке бажання могло б збутися. Натхнення прийшло, і я сказав Крейгу: “Служи

Господу всім своїм серцем. Будь покірливим у своєму священному покликанні. Щотижня пиши лист своїм батькам; час від часу пиши своєму тату особисто і давай йому відчутти, як ти його любиш, пиши йому, за що ти як син вдячний йому”. Він подякував мені і разом з матір'ю пішов з мого офісу.

Я не бачив матір Крейга більше 18 місяців, і ось вона прийшла в мій офіс і сказала, зупиняючись після кожного речення, бо не могла стримати сліз: “Минуло вже майже два роки, як Крейг поїхав на місію. Жодного тижня не пройшло, щоб ми не отримали від нього листа. Нещодавно мій чоловік, Фред, вперше виступив на зборах свідчень і здивував мене та шокував усіх присутніх, оголосивши про своє рішення стати членом Церкви. Він сказав, що ми з ним поїдемо в Австралію, щоб зустрітися з Крейгом під кінець його місії і щоб хрищення там Фреда стало завершальним хрищенням для Крейга як місіонера повного дня”.

Жодний місіонер не пишався так, як Крейг Садбері, коли в

далекій Австралії він допомагав своєму батьку увійти по пояс у воду, підняв праву руку під прямим кутом і промовив ті священні слова: “Фредерік Чарльз Садбері, уповноважений Ісусом Христом, я хрищу тебе в ім'я Батька і Сина, і Святого Духа”.

Любов здобула свою перемогу.
Служить Господу з любов'ю.

Брати, нехай же кожний з нас **старанно досліджує Писання, планує своє життя, ставлячи цілі, навчає істині зі свідченням і служить Господу з любов'ю.**

Неперевершений Пастир наших душ, місіонер, Який викупив людство, дав нам Своє божественне запевнення:

“І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покайня цьому народові, і ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька!

І ось, якщо ваша радість буде великою з однією душею, яку ви привели до Мене в царство Мого Батька, якою великою буде ваша радість, якщо ви приведете багато душ до Мене!”⁷

Про Того, Хто сказав ці слова, я виголошую своє свідчення: Він—Син Божий, наш Викупитель і наш Спаситель.

Я молюся, щоб ми завжди відгукувались на Його лагідне запрошення: “Йди за Мною”⁸. В Його святе ім'я—в ім'я Ісуса Христа, Господа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Хвала Христу”, Гімни, № 199.
2. Матвій 28:19–20.
3. Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), с. 333.
4. Алма 17:2–3.
5. 1 Петра 3:15.
6. Учення і Завіти 4:2, 5–6.
7. Учення і Завіти 18:15–16.
8. Іван 21:22.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Надія Божого світла

Коли ми намагатимемося збільшувати свою любов до Бога і будемо прагнути любити нашого ближнього, світло євангелії охопить і піднесе нас.

Вхід до просвітлення

В моєму офісі є картина, яку я дуже люблю. Вона має назву “Вхід до просвітлення”. Її створив мій друг, датський художник Йоган Бен-тін, який був першим президентом колу в Копенгагені, Данія.

На картині зображена темна кімната з відкритими дверима, з яких сяє світло. Цікаво те, що світло, яке сяє крізь дверний отвір, не освітлює всю кімнату—лише простір безпосередньо перед дверима.

Для мене темрява й світло на цій картині є метафорою життя. Обставини нашого життя, як смертних істот, іноді бувають такими, що ми відчуваємося, ніби оточені темрявою. Ми могли втратити дорогу людину; наша дитина могла збитися з дороги; нам могли поставити тривожний медичний діагноз; у нас могли виникнути труднощі з роботою і нас обтяжують сумніви чи страхи; або ми можемо почуватися самотніми чи нелюбимими.

Та попри те, що ми можемо відчувати, що загубилися в наших теперішніх обставинах, Бог обіцяє надію Його світла—Він обіцяє

освітити шлях перед нами і показати нам вихід з темряви.

Темна кімната

Я хотів би розповісти вам про жінку, яка виросла в темній кімнаті—я зватиму її Джейн.

З того часу, як Джейн виповнилося три роки, її часто били, принижували і ображали. Її залякували й дражнили. Прокидаючись щоранку, вона не знала, чи доживе до наступного дня. Люди, які мали захищати її, були її мучителями чи дозволяли, щоб це жорстоке поводження тривало.

Щоб захиститися, Джейн навчилася позбавлятися почуттів. У неї не було надії на порятунок, тож вона притупила емоції, закрившись від жахів своєї реальності. В її світі не було світла, тому вона підкорилася темряві. Будучи нечутливою, що може статися тільки через постійний і безжалісний контакт зі злом, вона прийняла той факт, що будь-який момент міг бути в її житті останнім.

Коли Джейн виповнилося 18 років, вона знайшла Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Радість і надія відновленої євангелії проникли в її серце і вона прийняла запрошення хреститися. Світло вперше увійшло в її життя, і вона побачила перед собою яскраву дорогу. Вона залишила темряву свого світу і вирішила піти навчатися якомога далі від свого кривдника. Нарешті вона відчула себе вільною від оточення темряви й зла—вільною насолоджуватися солодким миром і чудесним зіцненням Спасителя.

Однак багато років потому, коли її кривдник помер, Джейн знову потурбували жахливі події її молодості. Глибокий смуток і гнів загрожували знищити чудове світло, яке вона знайшла в євангелії. Вона зрозуміла: якщо вона дозволить тій темряві поглинути себе, її мучитель здобуде вирішальну перемогу.

Вона шукала поради й медичної допомоги і почала усвідомлювати, що найкращим шляхом зіцнення для неї буде зрозуміти й прийняти те, що темрява існує—але не залишатися в ній. Бо, як вона тепер знала, світло також існує—і саме в ньому вона і вирішила жити.

Через те, що її минуле було сповнене темрявою, Джейн легко могла стати мстивою, злобною, або навіть вдатися до насильства. Але вона цього не зробила. Вона протистояла спокусі, відмовившись поширювати темряву і діяти зі злістю, образою чи цинізмом. Натомість вона міцно трималася за надію, що з Божою допомогою вона може зіцлитися. Вона вирішила випромінювати світло і присвятити своє життя допомозі іншим. Це рішення допомогло їй залишити минуле позаду і увійти в славетне, яскраве майбутнє.

Вона стала шкільною вчителькою, а сьогодні, кілька десятиріч потому, своєю любов'ю вона

Генеральні авторитети Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО

Генрі Б. Айрінг
Перший радник

Томас С. Монсон
Президент

Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник

КВОРУМ ДВАНАДЦЯТЬОХ АПОСТОЛІВ

Бойд К. Пекер

Л. Том Перрі

Рассел М. Нельсон

Даллін Х. Оукс

М. Рассел Баллард

Річард Г. Скотт

Роберт Д. Хейлз

Джеффері Р. Холланд

Девід А. Беднар

Квентін Л. Кук

Д. Тодд Крістоферсон

Ніл Л. Андерсен

ПРЕЗИДЕНТСТВО СІМДЕСЯТНИКІВ

Рональд А. Габбард

Л. Утіні Клейтон

Дональд П. Хайлстром

Тед Р. Коллістер

Річард Дж. Мейнз

Крейг С. Крістенсен

Улісес Боррес

ПЕРШІЙ КВОРУМ СІМДЕСЯТНИКІВ

(за алфавітом)

Маркос А. Айрдуксїтїс

Хосе П. Алонсо

Карлос Х. Амато

Ян С. Ардерн

Мервін Б. Арзуфф

Девід С. Бакстер

Шейм М. Байєн

Крейг А. Карлсон

Йун Гван Чой

Дон Р. Кларк

Карл Б. Кук

Лоуренс Е. Корбїдз

Клаудїо Р. М. Коста

Лейганн Р. Кертїс мол.

Бенхамїн Де Оїас

Джон Б. Дїксон

Едвард Дубе

Кевїн Р. Дункан

Перрі Дж. Еґо Хак

Стевїн Дж. Елїс

Девід Ф. Еванс

Енріке Ф. Фалґутелла

Едурдіо Гаварет

Роберт С. Гей

Карлос А. Гордїй

Крістофел Ґауден мол.

Джеррет В. Гонґ

Уолтер Ф. Гонсалес

С. Скотт Грей

Двейнс Г. Ґампел

Джефрі П. Джонсон

Пол Б. Джонсон

Патрік Кервін

Пол Е. Колпїкер

Ерік В. Колчїк

Маркус Б. Неш

С. Ґїффорд Нїбсен

Брент Г. Нїлсен

Аллан Ф. Паркер

Кевїн У. Пірсон

Ентонї Д. Перкінс

Пол Б. Поттер

Рафел Е. Піно

Брус Д. Портер

Дейвїд Г. Ремунд

Майкл Т. Рїнгруд

Лїнн Г. Робїнс

Джозеф В. Стортї

Стівен Е. Снїу

Майкл Дїксон У. Те

Хосе А. Тейкеїра

Хосе А. Аскар

Арнурфо Валенкуела

Франсїско Дж. Вїньєс

Крістофер Уедвалл

Уїльям Т. Уолкер

Ф. Майкл Уотсон

Скотт Д. Уїтлінґ

Казуакї Яамашїта

Хорхе Ф. Себалпос

ДРУГИЙ КВОРУМ СІМДЕСЯТНИКІВ

(за алфавітом)

Уїлфорд В. Андерсен

Качїчі Аояґї

Ренделл К. Беннетт

Брус А. Карлсон

Дж. Девен Корнїш

Тїмотї Д. Данчєс

Бредлі Д. Фостер

Ренді Д. Фїнк

О. Вїнсент Хенек

Кевїн С. Ґомпстон

Ларрі Р. Лоуренс

Пер І. Малм

Двейнс Б. Мартїно

Жозеф Массарадї

Адрїан Очоа

Кент Ф. Рїчардс

Ґрегорї А. Шварц

Теренс М. Вїнсон

Кент Д. Уотсон

Ларрі М. Уїпсон

ВЕРХОВНИЙ ЄПІСКОПАТ

Джеролд Кассе
Першїй раднїк

Ґарї Е. Стівенсон
Верховнїй єпїскоп

Дїн М. Девїс
Другїй раднїк

Святі останніх днів по всьому світу зібралися завдяки 183-й щорічній генеральній конференції. Фотографії за годинниковою стрілкою, починаючи з верхнього лівого кута: члени Церкви і місіонери в Гуаякілі, Еквадор; Преторії, ПАР; Сантьяго, Чилі; Копенгагені, Данія; Нью-Йорку, штат Нью-Йорк, США; місті Бразилія, Бразилія; і Единбурзі, Шотландія.

вплинула на життя сотень дітей, допомагаючи їм пізнати, що вони дорогоцінні, що вони важливі. Вона стала невтомною захисницею слабких, страждальців і тих, хто втратив надію. Вона будує, зміцнює і надихає кожного, хто поруч із нею.

Джейн пізнала, що зцілення приходить тоді, коли ми виходимо з темряви і прямуємо до надії яскравішого світла. Завдяки практичному застосуванню віри, надії й милосердя, вона змінила не тільки своє особисте життя, але й назавжди благословила життя багатьох, багатьох інших.

Світло припадає до світла

Серед вас можуть бути ті, хто відчуває, що їх огортає темрява. Можливо ви відчуваєте тягар тривоги, страху чи сумніву. Вам і всім нам я повторюю чудову й певну істину—Боже світло є реальним. Воно доступне всім! Воно оживлює все¹. Воно має силу пом'якшувати біль найглибшої рани. Воно може бути цілющим бальзамом від самотності й недугів нашої душі. В борознах відчаю воно може посадити насіння яскравішої надії. Воно може пролити світло в найглибші долини печалі. Воно може освітити перед нами путь і провести нас крізь найтемнішу ніч до обіцяного нового світанку.

Це—“Дух Ісуса Христа”, Який дає “світло кожній людині, яка приходить у світ”².

Однак духовне світло рідко приходить до тих, хто просто сидить у темряві, чекаючи, щоб хтось увімкнув перемикач. Щоб відкрити свої очі Світлу Христа від нас вимагається дія з вірою. Духовне світло не можна розпізнати плотськими очима. Ісус Христос сам навчав: “Я є світло, що сяє у

темряві, і темрява не осягає його”³. Бо “людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно”⁴.

Тож, як нам відкрити свої очі надії Божого світла?

Перше: почніть там, де ви є.

Чи не чудовим є знання про те, що нам не потрібно буди доскональними, аби отримувати благословення й дари нашого Небесного Батька? Нам не потрібно чекати, коли ми перетнемо фінішну пряму, щоб отримати благословення Бога. Насправді, небеса починають розступатися, а небесні благословення проливатися на нас вже навіть з перших кроків, які ми робимо в напрямку світла.

Найкраще місце, щоб почати прямувати до світла—це те місце, де ви знаходитесь прямо зараз. Не має значення, наскільки невідповідними ви можете вважати себе, або наскільки відсталими від інших ви можете почуватися. З того самого моменту, як ви почнете шукати вашого Небесного Батька, надія Його світла почне пробуджуватися,

оживати й облагороджувати вашу душу⁵. Темрява можливо й не розсіється миттєво, але світло прийде так само певно, як ніч завжди поступається світанку.

Друге: поверніться серцем до Господа.

Піднесіть свою душу в молитві і розкажіть вашому Небесному Батькові, що ви відчуваєте. Визнайте свої недоліки. Вилийте ваше серце і висловіть свою вдячність. Розкажіть Йому про свої випробування. В ім'я Христа благайте Його про сили й підтримку. Просіть, щоб ваші вуха було відкрито, аби ви могли чути Його голос. Просіть, щоб ваші очі могло бути відкрито, аби ви могли бачити Його світло.

Третє: ходіть у світлі.

Ваш Небесний Батько знає, що ви будете помилятися. Він знає, що ви спотикатиметеся—можливо багато разів. Це засмучує Його, але Він любить вас. Він не хоче, щоб ви занепали духом. Навпаки, Він хоче, аби ви піднялися й стали особистістю, якою вам призначено бути.

Для цієї мети Він послав Свого Сина на цю землю освітити шлях і показати нам, як безпечно пройти

повз камені спотикання, розміщені на нашому шляху. Він дав нам євангелію, яка нас навчає учнівству. Вона навчає тому, що нам потрібно знати, робити і якими ми маємо бути, щоб ходити в Його світлі, наслідуючи Його Улюбленого Сина, нашого Спасителя.

Світло долає темряву

Так, ми помилятимемося.

Так, ми спотикатимемося.

Але, коли ми намагатимемося збільшувати свою любов до Бога і будемо прагнути любити нашого ближнього, світло євангелії охопить і піднесе нас. Темрява напевно розсіється, бо вона не може існувати в присутності світла. Якщо ми наближатимемося до Бога, Він наближатиметься до нас⁶. І день за днем надія Божого світла зростатиме в нас, “яскравіша[тиме] і яскравіша[тиме] аж до дня досконалого”⁷.

Всіх, хто відчуває, що ходить у темряві, я запрошую покладатися на певне обіцяння, дане Спасителем людства: “Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя”⁸.

Світло в Африці

Кілька років тому, ми з моєю дружиною, Гарріет, мали незабутній досвід, завдяки якому ми побачили виконання цього обіцяння. Ми були у Західній Африці, прекрасній частині світу, де Церква зростає і де живуть чудові святі останніх днів. Однак у Західній Африці також існує багато випробувань. Зокрема, я був засмучений бідністю, яку побачив. У містах є багато безробітних і сім'ям часто важко забезпечити свої щоденні потреби й безпеку. Коли я дізнався, що багато наших дороговартісних членів Церкви живуть в такій бідності, в мене защемило серце. Але я також дізнався, що ці хороші члени Церкви допомагають одне одному полегшувати їхні важкі ноші.

Зрештою ми прибули в один з наших домів зборів біля великого міста. Але там ми не побачили обтяжених або поглинутих темрявою людей, а знайшли щасливих людей, які випромінювали світло! Щастя, яке вони відчували завдяки євангелії, передалося й нам, і піднесло наші душі. Любов, яку вони виявили до нас, смиряла. Їхні посмішки були щирими й заразивими.

Пам'ятаю, як тоді я замислювався, чи є на лиці землі щасливіші люди, ніж ці. Хоча цих дорогих святих обступили труднощі й випробування, вони були сповнені світла!

З початком зборів, я почав свій виступ. Але невдовзі в будівлі вимкнули електроенергію і ми залишилися в цілковитій темряві.

Протягом деякого часу я ледве бачив когось із зібрання, але я міг бачити і відчувати на собі блискучі й прекрасні посмішки наших святих. О, як же мені було приємно бути з цими чудовими людьми!

Ми все ще залишалися в темряві, тому я сів біля своєї дружини і чекав, поки електроенергію знову увімкнуть. Коли ми чекали, сталося щось дивовижне.

Кілька людей почали співати гімни Відродження. І тоді до них приєдналися інші. І ще інші. Невдовзі каплицю наповнив хор приємних голосів, що переповнювали душу.

Цим членам Церкви не потрібні були книги гімнів; вони знали кожне слово кожного гімну, який співали. І вони співали один гімн за іншим з силою й духом, які зворушували мою душу.

Зрештою, світло знову увімкнули і зал наповнився світлом. Ми з Гарріет подивилися одне на одного і побачили, що наші щоки були вологі від сліз.

Серед великої темряви ці прекрасні, чудові святі наповнили цю церковну будівлю і наші душі світлом.

Для нас то був надзвичайно зворушливий момент, який ні Гарріет, ні я ніколи не забудемо.

Прийдіть до світла

Так, здається, що час від часу нашого життя може торкатися темрява

або навіть поглинати його. Ніч, що оточує нас, іноді буде гнітити, засмучувати й лякати.

Мое серце сумує через багато скорбот, з якими дехто з вас стикається, через болісну самотність і виснажливі страхи, які ви можливо переживаєте.

Однак я свідчу, що наша жива надія в Христі Ісусі! Він є істинним, чистим і могутнім входом до божественного просвітлення.

Я свідчу, що там, де Христос, темрява відступить. Темрява не здобуде перемоги над світлом Христа.

Я свідчу, що темрява не може встояти перед яскравим світлом Сина живого Бога!

Я запрошую кожного з вас відкрити Йому ваше серце. Шукайте Його через навчання й молитву. Прийдіть в Його Церкву—Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Навчіться від Нього і з Його євангелії, будьте активними, допомагайте одне одному і з радістю служіть нашому Богу.

Брати і сестри, навіть після найтемнішої ночі, Спаситель світу поведе вас до ласкавого, яскравого світанку, який наставатиме поступово і який напевно зійде в вас.

Коли ви прямуватимете в напрямку надії Божого світла, то довідаєтеся про співчуття, любов і доброту люблячого Небесного Батька, в Якому “немає ... жадної темряви”⁹. Про це я свідчу в священстві ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Учення і Завіти 88:11–13.
2. Учення і Завіти 84:45–46.
3. Учення і Завіти 6:21.
4. 1 Коринтянам 2:14.
5. Див. Алма 34:31.
6. Див. Якова 4:8; Учення і Завіти 88:63.
7. Учення і Завіти 50:24.
8. Іван 8:12.
9. 1 Івана 1:5.

Старійшина Ніл Л. Андерсен
Кворум Дванадцятьох Апостолів

Це—диво

Якщо ви не є місіонером повного дня з табличкою на пальті, то зараз настав час написати її на вашому серці—написати, як казав Павло, “не чорнилом, але Духом Бога Живого”.

Земне життя Ісуса Христа було сповнене дивами: діва-мати, нова зірка, ангели, які з’явилися пастухам, сліпі—прозрівають, кульгаві—ходять, ангели в Гефсиманії та в гробниці, а найбільше з чудес—Його славетне Воскресіння.

Чи уявляєте ви одинадцятьох апостолів на горі поблизу Галілеї, коли воскреслий Господь прийшов до них і сказав: “Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім’я Отця, і Сина, і Святого Духа”?¹ “Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте”².

“Усі народи”? “Увесь світ”? “Усьому створінню”? Чи можливо це? Хоча Ісус запевняв їх, вони мабуть гадали, чи дійсно будуть супроводжувати їх чудеса під час поширення євангелії³.

Віра пододала сумніви і Петро підніс свій голос, кажучи:

“Мешканці Єрусалиму! ... Послухайте слів моїх! ...

... Ісуса Назарянина, ... Того, що ... руками беззаконників розп’яли та забили. ...

Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми!”⁴

Того дня стався незаперечний вилив Духа, і 3000 душ охристилися.

Як і обіцяв Ісус, ознаки і дива супроводжували тих, хто вірував.

Коли 183 роки тому було відновлено Церкву Ісуса Христа, Господній наказ невеличкій групці учнів відлунював Його слова, промовлені століття тому: “Голос попередження буде звучати для всіх людей”⁵. “Бо, істинно, звук має вийти ... до всього світу, до найвіддаленіших частин землі”⁶.

“Для всіх людей”? “До всього світу”? “До найвіддаленіших частин землі”? Чи було це можливо?

Спаситель дав запевнення Своїм святим останніх днів⁷, але чи могли вони якимось чином передбачити розмах і долю цієї чудесної роботи? Вони мабуть сумнівалися, чи дійсно їх супроводжуватимуть чудеса у справі поширення євангелії.

І знову віра пододала сумніви, і тисячі людей було охрищено. В Англії старійшина Уілфорд Вудрафф знайшов цілу громаду, яка чекала на його прихід. Дух Господа зійшов на них, і старійшина Вудрафф охрестив 45 проповідників і кілька сотень членів громади під час свого першого місяця перебування на фермі Бенбоу⁸.

У наші дні нічого не змінилося. Коли ми зі старійшиною Девідом

А. Беднаром років 40 тому були місіонерами (і я можу запевнити вас, що ми не є найстаршими з колишніх місіонерів, що сидять у червоних кріслах), тоді було 16 тис. місіонерів. Як учора нам повідомив Президент Томас С. Монсон, зараз ми маємо 65 тис.—більше ніж будь-коли. Було 562 коли. Сьогодні є понад 3 тис. У той час наші приходи і філії були в 59 країнах. Сьогодні у нас є підрозділи в 189 з 224 країн і територій у світі. Нас небагато, як і передікав Нефій⁹. Але в той же час ми з вами є живим свідками пророчих слів Даниїла: “камінь, ... сам, не через руки ... напов[нює] усю землю”¹⁰.

Наше сьогодні є надзвичайним часом чудес. Шість місяців тому, коли Президент Монсон оголосив про зміни щодо віку молодих чоловіків і жінок, які хочуть служити на місії, спостерігалось незаперечне пролиття Духа. Віра пододала сумніви і юнаки та дівчата рушили вперед. У четвер наступного тижня після конференції я отримав призначення рекомендувати місіонерські покликання Першому Президентству, я був вражений, побачивши документи 18-річних юнаків і 19-річних дівчат, які вже змінили свої плани, пройшли медогляд, мали співбесіду з єпископом і президентом колу й подали документи для служіння на місії—і все це лише за 5 днів. Вже багато тисяч інших приєдналися до них. Це—диво.

Ми вдячні за сповнену енергії віру наших сестер, зростаючу кількість місіонерів з усіх країн світу і зростаючу кількість подружніх пар, готових служити. Було оголошено про утворення 58 нових місій, і дивовижним чином на додачу до нашого повністю заповненого Центру підготовки місіонерів у Прово з'явився новий ЦПМ у Мехіко.

Президент Томас С. Монсон

сказав: “Ми цілковито серйозно ставимося до Спасителевого наказу: “Тож ідіть, і навчіть всі народи, христячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа”¹¹. “Ця ... справа ... продовжуватиме просуватися вперед, змінюючи і благословляючи життя. ... Жодна сила в цілому світі не в змозі зупинити роботу Бога”¹².

Ми є свідками Господніх чудес, спостерігаючи, як Його євангелія поширюється по світу.

Брати і сестри, так само певно, як те, що Господь надихнув більшу кількість місіонерів до служіння, Він так само пробуджує розум і відкриває серця більшої кількості хороших і чесних людей, які приймуть Його місіонерів. Ви вже знаєте їх або познайомитеся з ними. Вони є у вашій сім'ї або живуть по сусідству, проходять повз вас на вулиці, сидять біля вас у школі й спілкуються з вами он-лайн. Ви також є важливою складовою цього дива, що починає розгортатися.

Якщо ви не є місіонером повного дня з табличкою на пал'ті, то зараз настав час написати її на вашому серці—написати, як казав Павло, “не чорнилом, але Духом Бога Живого”¹³. А ви, колишні місіонери, знайдіть вашу стару місіонерську табличку, не носіть її, але покладіть там, де ви її будете бачити. Господу ви потрібні зараз більше, ніж будь-коли, щоб зробити вас знаряддям у Його руках. Є той внесок, який усі ми маємо зробити заради здійснення цього чуда.

Кожен праведний член Церкви думає про те, як ділитися євангелією. У деяких це виходить природно, і ми можемо багато навчитися від них¹⁴. Декому важко, і вони не знають, як їм робити це краще, бажаючи, щоб почуття вини, яке у нас часом виникає, кудись поділося.

Бажання ділитися євангелією опускає всіх нас на коліна, і так

повинно бути, бо нам потрібна Господня допомога.

Президент Монсон просив, щоб ми молилися за “ті регіони, де наш вплив обмежено і де нам зараз не дозволено вільно ділитися євангелією”¹⁵. Якщо ми щиро і згуртовано благатимемо Батька Небесного, Господь і надалі відкриватиме для нас важливі двері.

Ми також молимося, щоб і ми самі мали нагоду ділитися євангелією. Апостол Павло сказав: “Завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас”¹⁶.

Зважаючи на збентеження¹⁷ і неспокій¹⁸, що панують у сьогоднішньому світі, не дивно, що все менше і менше людей відвідують місця, де вони поклоняються Богові. І хоча є багато таких, які хочуть бути ближчими до Бога і краще зрозуміти мету життя, у них є запитання, на які вони не знаходять відповіді. Серця багатьох людей відкриті до істини, але, як сказав пророк Амос, “вони блука[ють], щоб знайти слово Господа,—та не [можуть] знай[ти] його”¹⁹. Ви можете допомогти їм знайти відповіді на запитання. У повсякденних розмовах ви можете додати до їхньої віри в Христа²⁰.

Спаситель сказав: “Тримайте свій світоч: щоб він міг сяяти світові. Знайте, Я є світоч, який ви будете піднімати”²¹.

Я обіцяю вам, що коли ви в молитві запитаете з ким поговорити, у вашому розумі виникнуть імена і обличчя. Ви будете знати, що сказати, саме у той момент, коли це буде необхідно²². У вас з'являться можливості це зробити. Віра подолає сумніви, і Господь благословить чудесами ваше життя.

Спаситель навчав нас, як ділитися євангелією. Мені подобається

Одружені у п'ятницю і охрищені у суботу разом зі своїми старшими дітьми, ці пари з Мозамбіку обрали наслідувати Спасителя, Ісуса Христа.

історія про Андрія, який запитав: “Учителю”,—де Ти живеш?”²³ Ісус міг назвати місце, де Він жив. Але натомість він відповів Андрієві: “Ходіть і побачте”²⁴. Мені подобається думати, що Спаситель казав: “Прийди і побач не лише, де Я живу, але і як Я живу. Прийди і побач, хто Я. Прийди і відчуй Духа”. Ми не знаємо всього про той день, але ми знаємо, що коли Андрій знайшов свого брата Симона, він проголосив: “Знайшли ми ... Хри[ста]”²⁵.

Тих, кому цікаво з нами поговорити, ми, наслідуючи приклад Спасителя, можемо запросити: “Ходіть і побачте”. Хтось прийме запрошення, інші—ні. Ми всі знайомі з людиною, яку запрошували кілька разів, перш ніж вона прийняла запрошення прийти і побачити. Давайте також згадаємо тих, хто колись був з нами, але кого ми зараз рідко бачимо. Тож запросімо їх повернутися і ще раз побачити.

Ми поважаємо вибір і час кожної людини. Господь сказав: “Нехай кожна людина вибирає сама”²⁶. Через відсутність зацікавленості у

людини нам не слід послаблювати узи дружби і любові. Незалежно від того, чи приймають ваше запрошення, коли ви пропонуєте: “Ходіть і побачте”, ви відчуєте схвалення Господа і, маючи те схвалення та відчувши більшу віру, ви знову і знову будете ділитися своїми віруваннями.

Для тих, хто користується Інтернетом та електронними телефонами, є нові способи запрошувати інших прийти і побачити. Зробімо ж так, щоб розповіді про нашу віру в режимі он-лайн стали частиною нашого повсякденного життя. LDS.org, Mormon.org, Facebook, Twitter—усі вони надають можливості для цього.

Щоб ділитися евангелією, молоді члени Церкви в Бостоні започаткували кілька блогів²⁷. Ті, хто приєднався до Церкви, почали своє навчання он-лайн, а після цього місіонери проводили з ними бесіди. Завдяки тому, що молоді люди особисто розповідали про евангелію, їхня віра зросла. Один з них сказав: “Це не місіонерська робота. Це—місіонерська розвага”²⁸.

Усі ми до цього залучені. З

членами приходу й місіонерами ми плануємо, молимося і допомагаємо одне одному. Будь ласка, постійно думайте про місіонерів повного дня і молитесь за них. Довіряйте їм разом зі своїми сім'ями і друзями. Господь довіряє їм і покликав їх навчати і благословляти тих, хто шукає Його.

Президент Пауло Кретлі з Мозамбікської місії Мапуту розповів таку історію: “У Мозамбіку поширеним є явище, коли пари живуть разом, [не укладаючи шлюб, оскільки] африканська традиція вимагає багатого посагу для укладання шлюбу, а цей посаг більшість пар не можуть собі дозволити”²⁹.

Члени Церкви і місіонери думали і молилися, як же допомогти.

Відповіддю на їхні молитви стала думка, що їм слід приділяти більшу увагу закону цнотливості й важливості шлюбу та вічних сімей. І допомагаючи парам покаятися і укласти законний шлюб, вони навчатимуть про щастя, яке приходить лише тоді, коли ми йдемо за Ісусом Христом.

Це фотографія подружніх пар з двох різних міст Мозамбіку.

Одружившись у п'ятницю, вони охристілися зі старшими дітьми в суботу³⁰. Друзі і сім'я були запрошені прийти і побачити, і насправді сотні прийшли і побачили.

Після хрищення одна сестра сказала: "Нам треба було вирішити: іти за традиціями наших батьків чи іти за Ісусом Христом. Ми вирішили іти за Христом"³¹.

Можливо, ви не живете у Мозамбіку, але у свій власний спосіб, у своїй власній культурі ви можете ділитися відновленою євангелією Ісуса Христа.

Моліться вашому Небесному Батькові. Це—Його священна робота. Ви отримаєте спрямування і знатимете, що робити. Він відкриє двері, усуне перешкоди і допоможе подолати перепони. Господь проголосив: "Голос попередження буде звучати для всіх людей, вустами Моїх учнів, ... і ніхто не зупинить їх"³².

Я свідчу, що "голос Господа звуч[атиме] аж до кінців землі, щоб усі, хто хоче чути, могли чути"³³. Це—диво. Це—диво. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПИСАННЯ

1. Матвій 28:19.
2. Марк 16:15.
3. Див. Матвій 28:20; Марк 16:17–18.
4. Дії 2:14, 22–23, 32.
5. Учення і Завіти 1:4.
6. Учення і Завіти 58:64.
7. Див. Учення і Завіти 1:5.
8. Див. *Учення Президентів Церкви: Уїлфред Вудраф* (2004), сс. 91–92.
9. Див. 1 Нефій 14:12.
10. Даниїл 2:34–35.
11. Томас С. Монсон, "Вітаємо на конференції", *Ліягона*, трав. 2009, с. 5.
12. Томас С. Монсон, "Ми знову зібралися разом", *Ліягона*, трав. 2012, с. 4.
13. 2 Коринтянам 3:3.
14. Див. Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel* (2013).
15. Томас С. Монсон, "Вітаємо на конференції", *Ліягона*, лист. 2009, с. 6.
16. 1 Петра 3:15.
17. Вони бачать, що багато істин трактується по-іншому або відкидаються;

див. Учення і Завіти 1:16; див. також Учення і Завіти 132:8.

18. Див. Учення і Завіти 45:26; 88:91.

19. Амос 8:12.

20. Пророк Джозеф Сміт сказав: "Чи є істина у пресвітеріанців? Так. А чи є істина у баптистів, методистів та інших? Так. ... Ми повинні зібрати всі хороші та істинні принципи у світі й плекати їх, як скарб" (*History of the Church*, 5:517). "Ми нікого не просимо зрікатися всього доброго, що вони мають, ми лише просимо людей прийти і отримати більше. Що було б, якби весь світ прийняв євангелію? Люди зійшлися б у поглядах, і благословення Божі пролилися б на них, і це є бажанням моєї душі" (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 156). Президент Гордон Б. Хінклі сказав: "Хочу сказати, що ми цінуємо істину в усіх церквах і все добро, яке вони роблять. Насправді ми кажемо людям: принесіть усе хороше, що у вас є, а потім давайте побачимо, чи ми зможемо щось до цього додати. Це і є дух цієї роботи. Це—суть нашого місіонерського служіння" ("Words of the Living Prophet," *Liahona*, Apr. 1999, 19). "Ми повинні бути дружелюбним народом. Ми кажемо представникам інших релігій: "Принесіть усе хороше, що у вас є, а потім давайте побачимо, чи ми зможемо щось до цього додати". Це, головним чином, і є суть нашої величної місіонерської програми і вона приносить плоди" ("Messages of Inspiration from President Hinckley," *Church News*, Nov. 7, 1998, 2; див. ldschurchnews.com).

21. 3 Нефій 18:24.

22. Див. Учення і Завіти 84:85; 100:6.

23. Іван 1:38.

24. Іван 1:39.

25. Іван 1:41.

26. Учення і Завіти 37:4.

27. Див., наприклад, youngandmormon.com.

28. Телефонна розмова з Джексонем Хейтом 22 березня 2013 р.

29. Особистий електронний лист від президента Пауло В. Кретлі, 6 березня 2013 р.

30. Фотографії надано президентом Пауло В. Кретлі. Перша група була з Мануту; вони одружилися 30 листопада 2012 року і охристілися 1 грудня 2012 р. Друга група була з Бейри; вони одружилися 1 березня 2013 року і охристілися 2 березня 2013 р.

31. Особистий електронний лист від президента Пауло В. Кретлі, 6 березня 2013 р.

32. Учення і Завіти 1:4–5.

33. Учення і Завіти 1:11.

Розмарі М. Уїксом

Генеральний президент Початкового товариства

Слова, які ми промовляємо

Те, як ми спілкуємося з нашими дітьми, і слова, якими ми користуємося, можуть заохотити і піднести їх, а також зміцнити їхню віру.

Один молодий батько нещодавно дізнався про смерть своєї надзвичайної вчительки другого класу. В пам'ять про неї він написав: “З усього пережитого найяскравішими в мене залишилися спогади про “відчуття комфорту”. Хоча вона й навчала мене письму, граматиці і математиці, але набагато важливіше, що вона навчала мене любити бути дитиною. У її класі було нормальним іноді робити в словах помилки: “Ми попрацюємо над цим”,—казала вона. Нормальним було щось розлити, або порвати, або забруднитися: “Ми все приберемо і почистимо”,—так вона відповідала. Нормально було намагатися, прагнути кращого, мріяти і радіти тим приємним моментам від чогось незначного, що лише дітей приводить у захват”.

Одним з найбільших впливів, які людина може мати в цьому світі, є вплив на дитину. Дитячі вірування і самооцінка формуються на ранньому етапі їхнього життя. Кожен, хто чує мій голос, має здатність словами, які промовляє, збільшити впевненість дитини в собі і поглибити

віру дитини в Небесного Батька та Ісуса Христа.

У книзі Геламана, розділ 5, ми читаємо: “І ось, сини мої, пам’ятайте, пам’ятайте, що на камені нашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент”¹.

Це були *слова*, якими Геламан навчав своїх синів. Далі ми читаємо: “І вони запам’ятали його *слова*; і ... вони пішли вперед ... навчати слову Бога серед усього народу”².

Незважаючи на те, що сини Геламана були переслідувані і кинуті до в’язниці, ті слова, які вони почули, ніколи їх не зраджували. Вони були захищені і оточені стовпом вогню. Тоді пролунав голос, який сказав їхнім поневолювачам:

“Покайтеся, і не намагайтеся більше знищити Моїх слуг. ...

... Це не був голос грому, а також це не був голос великого збудженого галасу, але ось, це був спокійний голос цілковитої лагідності, немов шепіт, і Він проникав у кожную душу”³.

Цей голос з небес може дати нам урок. Він не був гучним, сварливим або принижуючим; це був спокійний голос цілковитої лагідності, який давав тверде скерування, даючи надію.

Те, як ми спілкуємося з нашими дітьми, і слова, якими ми користуємося, можуть заохотити і піднести їх, а також зміцнити їхню віру, щоб залишатися на шляху повернення до Небесного Батька. Вони приходять на цю землю з готовністю слухати.

Ось приклад з дитиною, яка вміє слухати, що стався в одному з магазинів тканин. У магазині було повно

покупців, коли всім стало очевидно, що одна мати була в паніці через те, що загубила свого маленького сина. Спочатку вона кликала його за ім'ям. “Коноре!”—гукала вона, швидкою ходою обходячи магазин. З часом її голос став більш гучним і несамовитим. Одразу сповістили охоронців і до пошуків дитини були залучені всі, хто знаходився в магазині. Пройшло кілька хвилин безуспішних пошуків. Мати Конора, зрозуміло, з кожною хвилиною ставала все більш несамовитою і постійно викрикувала його ім'я.

Одна з відвідувачок магазину подумки промовила молитву, і після цього їй прийшла думка, що Конор, мабуть, перелякався, почувши, як його мати викрикувала його ім'я. Вона поділилася цим з іншою жінкою, яка теж допомагала шукати, і вони швидко склали план. Разом вони почали ходити між столами з тканинами і тихенько повторювати слова: “Коноре, якщо ти чуєш мій голос, скажи: “Я тут”. Поступово просуваючись в кінець магазину і повторюючи цю фразу, вони-таки почули боязкий тихий голос і слова: “Я тут”. Конор ховався між рулонами тканини під столом. Саме голос цілковитої лагідності спонукав хлопчика відгукнутися.

Моліться, щоб дізнатися про потреби дитини

Щоб промовляти до серця дитини, ми повинні дізнатися про її потреби. Якщо ми молимося, щоб дізнатися про ці потреби, то самі наші слова можуть мати силу торкнутися їхніх сердець. Наші зусилля посилюються, коли ми прагнемо скерування Святого Духа. Господь сказав:

“Вимовляйте думки, які Якладаю тиму у ваші серця, ...

Бо буде дано вам у той самий час, так, у ту саму мить, що вам слід казати”⁴.

Відключіть пристрої і слухайте з любов'ю

На жаль, у цьому світі так багато всього, що відволікає увагу і утримує багатьох дітей від того, щоб почути слова заохочення, які могли б сформувати їхнє самоусвідомлення.

Доктор Ніл Гальфон, лікар, який очолює Центр, що виступає за здоровіших дітей, здоровіші сім'ї та суспільство, при Університеті Каліфорнії в Лос-Анджелесі, говорить про “великодушну батьківську зневагу”. Одне із спостережень було проведено на прикладі півторарічного хлопчика і його батьків.

“Їхній син здавався щасливим, активним і завзятим, якому явно подобається проводити час з батьками і разом їсти піцу. ... Після вечері мама взялася за домашні справи, передавши малюка татові.

Тато ... почав читати телефонні послання, в цей час дитина намагалася привернути його увагу, кидаючи шматочки коржа від піци. Потім тато переключився, почав дивитися на дитину і грати з ним. Утім невдовзі він проміняв це заняття на перегляд з малюком відеофільму на своєму телефоні, доки не

повернулася його дружина.

... [Доктор] Гальфон спостерігав згасання внутрішнього світла дитини, послаблення зв'язку між батьком і дитиною”⁵.

Відповідь на нашу молитву про те, як задовольнити потреби дітей, часто може зводитися до відключення технологічних пристроїв. Коли ми зайняті тим, що відволікає, зникають дорогоцінні моменти і можливості займатися і спілкуватися з нашими дітьми. Чому б не вибрати час кожного дня, аби від'єднатися від світу технологій і об'єднатися одне з одним? Просто вимкніть усі пристрої. Коли ви це зробите, ваш дід може спочатку здатися надто тихим; ви можете навіть відчувати дискомфорт, не знаючи, що робити або говорити. Потім, коли ви зосередите всю свою увагу на ваших дітях, почнеться розмова і вам може сподобатися слухати одне одного.

Пишіть, щоб наставляти наших дітей

Ми також можемо впливати на своїх дітей через слова, які пишемо їм. Нефій записав: “Бо ми старанно працюємо, щоб записати, аби переконати наших дітей ... повірити в Христа, і примиритися з Богом”⁶.

Президент Томас С. Монсон розповів про приклад Джея Хесса, льотчика, який був збитий над Північним В'єтнамом у 60-ті роки. “Два роки його рідні не знали, живий він чи ні. Зрештою, ті, хто захопив його у полон в Ханой, дозволили йому написати додому, але не більше 25 слів”. Президент Монсон запитує: “Що б ми з вами сказали своїм сім'ям у такій ситуації—не бачивши їх понад два роки і не знаючи, чи побачимо ми їх колись? Брат Хесс хотів написати щось таке, щоб сім'я впізнала його, а також дати цінну пораду. Слова вийшли такими:

“Важливі такі речі: храмовий шлюб, місія, коледж. Ідіть уперед, ставте цілі, ведіть історію, двічі на рік фотографуйтеся”⁷.

Що написали б ви своїм дітям, якби у вас було на це 25 слів або навіть менше?

Молодий батько, про якого я говорила раніше і який записав свої спогади про вчительку другого класу, зараз виховує малесеньку красуню-донечку. Він відчуває небесну довіру, покладену на нього. Яке майбутнє чекає на неї, коли вона виросте? Що він має казати, аби це глибоко запало в її серце? Які слова її підбадьорять, піднесуть і допоможуть залишатися на вірному шляху? Чи буде це важливо, якщо він знайде час прошепотіти: “Ти—дитя Бога”? Чи пам’ятатиме вона колись, що її батько часто казав слова: “Я все в тобі люблю”?

Чи це не те ж саме, що Небесний Батько казав Своему Синові і всім нам: “Це Син Мій Улюблений,—і потім додав— що Його Я вподобав!”⁸

Нехай слова, які ми промовляємо і пишемо нашим дітям, відображають любов нашого Небесного Батька до Його Сина Ісуса Христа і до нас. А тоді нам слід зупинитися і послухати, бо дитина найбільш здатна говорити велике і дивовижне у відповідь. Я кажу це в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Геламан 5:12.
2. Геламан 5:14; курсив додано.
3. Геламан 5:29–30.
4. Учення і Завіти 100:5–6.
5. Lois M. Collins, “Baby’s Development Potentially Harmed by Parents Texting,” *Deseret News*, June 4, 2012, deseretnews.com/article/print/865556895/Babys-development-potentially-harmed-by-parents-texting.html.
6. 2 Нefій 25:23.
7. Томас С. Монсон, “Радість подорожі”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 86.
8. Матвій 3:17.

Старійшина Л. Уїтні Клейтон
З президентства сімдесятиників

Шлюб: дивіться і навчайтеся

Обіцяння Господа поширюються на всіх, хто наслідує такий стиль життя, який сприяє розбудові щасливих, праведних шлюбних стосунків.

Кілька років тому якось увечері ми з дружиною завітали до одного з наших синів і вечеряли разом з ним, його дружиною і дітьми. Все було, як зазвичай буває в сім’ї з малими дітьми: багато шуму, але ще більше радості. Після вечері я все ще сидів за столом разом зі своєю чотирирічною онучкою Анною. Зрозумівши, що вся моя увага звернена до неї, вона піднялася на лаві й пильно подивилася на мене. Коли вона переконалася, що я дивлюся на неї, вона урочисто наказала мені “дивитися і навчатися”. Потім вона затанцювала і проспівала для мене пісню.

Настанову Анни “дивитися і навчатися” була мудрістю, промовлена вустами дитини. Ми *можемо* навчатися дивлячись, а потім розмірковуючи над побаченим і відчутим. У душі цього я б хотів поділитися з вами кількома принципами, які я побачив і яких навчився завдяки чудовим вірним шлюбом. Ці принципи, які співпадають з небесними принципами, зробили шлюби сильними і щасливими. Я пропоную вам дивитися і навчатися зі мною.

Перше, я помітив, що у щасливих шлюбах і чоловік, і дружина вважають свої стосунки дорогоцінною перлиною, скарбом, який не має ціни. Вони обоє залишили своїх батьків і матерів і вирішили побудувати шлюб, який буде щасливим у вічності. Вони розуміють, що йдуть шляхом, освяченим небесами. Вони знають, що жодні інші стосунки не принесуть такої радості, не зроблять так багато добра і не сприятимуть особистому вдосконаленню з такою силою. Дивіться і навчайтеся: найкращі партнери у шлюбі вважають свій шлюб безцінним.

Наступне, віра. Успішні вічні шлюби будуються на фундаменті віри в Господа Ісуса Христа і суворого дотримання Його вчень¹. Я спостерігав, що подружжя, які мають щасливі стосунки і вважають їх священними, застосовують принципи віри: вони ходять на причасні та інші збори кожного тижня, проводять домашні сімейні вечори, моляться і вивчають Писання разом та індивідуально, платять чесну десятину. Їхнє спільне бажання— бути слухняними і добрими. Вони

не ставляться до заповідей, як до буфету, де можуть вибирати лише те, що найбільше подобається.

Віра—це основа кожної чесноти, що зміцнює шлюб. Зміцнюючи віру, ви зміцнюєте шлюб. Віра зростає, коли ми дотримуємося заповідей, а також зростають гармонія, сила і радість у шлюбі. Отже, дотримання заповідей є основоположним для заснування сильного вічного шлюбу. Дивіться і навчайтеся: віра в Господа Ісуса Христа—це фундамент щасливого вічного шлюбу.

Третє, покаяння. Я зрозумів, що щасливі шлюби ґрунтуються на дарі покаяння. Покаяння є необхідною складовою хороших шлюбних стосунків. Шлюбні партнери, які регулярно проводять чесний самоаналіз своєї поведінки і швидко вдаються до необхідних кроків для покаяння і вдосконалення, відчують силу зіцілюючого бальзаму в своєму шлюбі. Покаяння допомагає відновлювати і підтримувати гармонію і спокій.

Смирення—це суть покаяння. Смиренна людина є безкорисливою, а не егоїстичною. Вона не наполягає на своєму і не говорить зверхньо. Натомість смиренна людина відповідає тихо², слухає доброзичливо, щоб зрозуміти, а не виправдатися.

Смиренна людина розуміє, що ніхто не може змінити іншу людину, але виявляючи віру, докладаючи зусиль і з Божою допомогою *ми* можемо зазнати могутньої зміни в *своєму* серці³. Переживши могутню зміну в серці, ми відчуємо спонукання ставитися до інших, особливо до свого подружжя, з лагідністю⁴. Смирення означає, що і чоловік, і дружина прагнуть благословляти, допомагати і піднімати одне одного, в усіх своїх рішеннях керуючись благом іншого. Дивіться і навчайтеся: покаяння і смирення створюють щасливий шлюб.

Четверте, повага. Я спостерігав, що у чудових, щасливих шлюбах чоловік і дружина ставляться одне до одного, як рівноправні. Коли в будь-якому місці чи в будь-який час чоловік панує над дружиною або ставиться до неї як до другого-розрядного шлюбного партнера, це не узгоджується з божественним законом і має бути виправлено за допомогою правильних принципів і моделей поведінки.

Чоловіки і дружини, які мають чудові стосунки в шлюбі, одностайно приймають рішення, коли кожен з них діє як повноправний учасник, наділений рівним правом мати свою думку і висловлювати її⁵. Вони

приділяють основну увагу питанням сім'ї і допомагають одне одному справлятися зі спільними обов'язками⁶. Їхній шлюб ґрунтується на співпраці, а не на переговорах. Спільна вечеря і час після неї стають центром їхнього дня і предметом їхніх найбільших зусиль. Вони відключають електронні пристрої і відмовляються від особистих розваг, щоб допомогти з виконанням хатньої роботи. Скільки дозволяє час, вони читають дітям кожного вечора і разом вкладають дітей. Вони разом лягають спати. Якщо дозволяють обов'язки і обставини, чоловік і дружина пліч-о-пліч виконують найважливішу роботу—роботу в стінах наших домівок.

Там, де є повага, там є і прозорість стосунків, що є ключовою складовою щасливого шлюбу. Немає секретів, коли йдеться про важливі питання у шлюбі, основаному на взаємній повазі й прозорості в стосунках. Чоловік і дружина приймають усі питання стосовно фінансів разом, і обоє мають доступ до будь-якої інформації.

Відданість—це різновид поваги. Пророки навчають, що партнери в успішному шлюбі є “палко відданими” одне одному⁷. Вони користуються соціальними мережами лише пристойним чином. Вони не дозволяють собі нічого дивитися в Інтернеті потайки. Вони не тримають в таємниці свій пароль до соціальних мереж. Вони не переглядають нічий віртуальні профілі, якщо це може зрадити священну довіру свого подружжя. Вони ніколи не зроблять і не скажуть нічого такого, що хоча б натякало на щось недоречне—чи то віртуально, чи фізично. Дивіться і навчайтеся: надзвичайні шлюби ґрунтуються на повазі, прозорості в стосунках та відданості.

П'яте, любов. Найщасливіші шлюби, які я спостерігав, випромінюють послух одній з найщасливіших заповідей—“живіть разом у любові”⁸. Звертаючись до чоловіка, Господь заповідав: “Люби свою дружину усім своїм серцем і припадай до неї і більше ні до кого”⁹. В одному з Довідників Церкви сказано: “Слово *припадати* означає бути цілком відданим і вірним комусь. Одружені пари припадають до Бога і одне до одного, служачи одне одному, люблячи одне одного та дотримуючись завітів у цілковитій вірності одне одному та Богові”. ... І чоловік, і дружина “залишають позаду поодинокі життя і встановлюють першочерговим пріоритетом ... свій шлюб. Вони не допускають того, щоб будь-яка інша особа або інтерес мали більший пріоритет, ... ніж дотримання завітів, які вони уклали з Богом і одне з одним”¹⁰. Дивіться і навчайтеся: щасливі подружжя самовіддано кохають одне одного.

Є люди, шлюб у яких не такий щасливий, як їм би хотілося, є й такі, хто ніколи не був у шлюбі, є розлучені, є батьки-одиначки або є люди, які з певних причин не можуть укладати шлюб. Ці обставини тягнуть за собою випробування і сердечний біль, але вони не будуть вічними. Нехай небеса щедро благословлять всіх, хто опинився в такій ситуації, але життєрадісно робить все, що у його владі”¹¹. Прагніть до ідеалу створення вічного шлюбу, у тому числі прагніть або готуйтеся до того, щоб бути гідним супутником життя. Дотримуйтеся заповідей і довіряйте Господу та Його досконалій любові до вас. Настане день, коли всі обіцянні благословення стовоно шлюбів здійсняться для вас”¹².

Один з найприємніших віршів у Книзі Мормона проголошує дуже

просто: “І вони одружувалися і виходили заміж, і їх було благословлено згідно з безліччю обіцянь, які Господь дав їм”¹³. Обіцяння Господа поширюються на всіх, хто наслідує такий стиль життя, який сприяє розбудові щасливих, праведних шлюбних стосунків. Ці благословення є приємними, передбачуваними наслідками для тих, хто вірно живе за євангелією Ісуса Христа.

Я вдячний за свою чудову дружину Кеті, яка є коханням мого життя.

Шлюб—це дар від Бога, даний нам. Якість нашого шлюбу—це дар, який ми підносимо Йому. Я свідчу про дивовижний план нашого

люблячого Небесного Батька, Який дає можливість вічного, дивовижного шлюбу. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. “Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
2. Див. Приповіді 15:1.
3. Див. Алма 5:11–12, 26–31.
4. Див. Мороній 7:43–48; 8:25–26.
5. Див. Учення і Завіти 107:27–31.
6. Див. “Сім'я: Проголошення світові”, с. 129.
7. Див. Томас С. Монсон, “Сила священства”, *Ліягона*, May 2011, 68; Gordon B. Hinckley, “Life's Obligations,” *Liahona*, May 1999, 4.
8. Учення і Завіти 42:45.
9. Учення і Завіти 42:22.
10. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 1.3.1.
11. Учення і Завіти 123:17.
12. Див. *Довідник 2*, 1.3.3.
13. 4 Нефій 1:11.

Старійшина Л. Том Перрі
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Послух закону— це свобода

Чоловіки й жінки отримують свою свободу вибору як дар від Бога, але їхня свобода і, у свою чергу, їхнє вічне щастя приходять через слухняність Його законам.

Минулого Різдва я отримав особливий подарунок, який викликав у моїй пам'яті багато спогадів. Подарувала мені його моя племінниця. Ця річ знаходилася серед того, що я залишив у старому батьківському домі, коли поїхав з нього після свого одруження. Цим подарунком була ось ця невеличка коричнева книжечка, яку я тримаю в руці. Цю книжечку давали військовослужбовцям-СОД, які йшли служити у військові сили під час Другої світової війни. Особисто я вважав цю книжечку подарунком від Президента Гебера Дж. Гранта та його радників, Дж. Рубена Кларка молодшого і Девіда О. Мак-Кея.

У посланні на початку книжечки ці три Божі пророки написали: "Обставини військової служби не дозволяють нам постійно підтримувати з вами особистий зв'язок—через безпосереднє або особисте звернення. Тому найкраще, що ми можемо зробити,—це дати вам в руки цю частину сучасних одкровенень і пояснень принципів евангелії, які будуть відновляти вашу надію й віру, де б ви не були, а також будуть

приносити втішення, заспокоєння і дух миру"¹.

Сьогодні ми перебуваємо в іншій війні. Ця війна ведеться не зброєю. Це війна думок, слів і дій. Ця війна—з гріхом, і більш ніж будь-коли нам потрібні нагадування про виконання заповідей. Секуляризм стає нормою, і багато ідей та практик, що походять від нього, прямо суперечать тому, що було встановлено Самим Господом для благополуччя Його дітей.

У цій невеличкій коричневій книжечці після послання Першого Президентства знаходиться "Вступна примітка для військовослужбовців", а в ній підзаголовок "Слухняність закону—це свобода". У нотатці про-водиться паралель між військовими законами, які є "на користь усім, хто служить у війську", і божественним законом.

Там сказано: "У всесвіті, де командувачем є Бог, також існує закон—загальний, вічний ... закон—який передбачає певні благословення і незмінні покарання".

Останні слова цієї примітки підкреслюють важливість слухняності

Божому закону: "Якщо ви хочете повернутися до дорогих вам людей з піднятою головою ..., якщо вам хочеться бути справжнім чоловіком і жити повноцінним життям, тоді дотримуйтесь Божого закону. Роблячи так, ви зможете додати до тих безцінних свобод, які ви щосили захищаєте, ще одну свободу, на яку можуть розраховувати інші,—свободу від гріха; бо справді "слухняність закону—це свобода"².

Чому фраза "слухняність закону—це свобода" здавалася настільки правдивою для мене в той час? Чому вона здається такою правдивою для всіх нас і сьогодні?

Можливо це тому, що нам відкрито знання про нашу доземну історію. Нам відомо, що коли Бог, Вічний Батько, представив нам Свій план на початку часів, Сатана хотів видозмінити цей план. Він сказав, що викупить усе людство. Жодна душа не пропала б, і Сатана був упевнений, що зможе впровадити свою пропозицію. Але—неприємною ціною: знищенням свободи вибору людини, тієї свободи вибору, яка була і є даром, даним Богом (див. Мойсей 4:1–3). Про цей дар Президент Гарольд Б. Лі сказав: "Після дару життя свобода вибору є найбільшим даром для людства"³. Тому-то для Сатани нехтування свободою волі людини не було чимось незначним. І саме через це важливе питання й розпочалася війна на небесах. Перемога в цій війні на небесах була перемогою заради свободи волі людини.

Але Сатана не здався. Його запасним планом—планом, за яким він діє від часів Адама і Єви,—було спокушати чоловіків і жінок, особливо, щоб довести, що ми не заслуговуємо Богом даного дару свободи вибору. Сатана має багато підстав

робити те, що він робить. Можливо, найсильнішим мотивом для нього є помста, але він також хоче зробити чоловіків і жінок нещасними, такими ж нещасними, як є він. Нікому з нас не слід недооцінювати те, що Сатана прагне таки досягнути своєї мети. Його роль у Божому вічному плані—створювати “протилежність у всьому” (2 Нефій 2:11) і випробувати, як ми діємо, маючи свободу вибору. Кожний вибір, який ми з вами робимо, перевіряє, як ми діємо за свободою вибору. Наш вибір слухатися чи не слухатися Божих заповідей насправді є вибором між “волею і вічним життям” та “неволею і смертю”.

Це фундаментальне вчення чітко пояснено в другому розділі книги 2 Нефій: “Отже, люди вільні, коли вони в плоті; і все необхідне для людини надається їм. І вони вільні вибрати волю і вічне життя через великого Посередника для всіх людей, або вибрати неволю і смерть, що чекають на вас у полоні та під владою диявола; бо він прагне всіх людей зробити так само нещасними, як сам” (2 Нефій 2:27).

Багато в чому цей світ завжди був у стані війни. Я вважаю, що коли Перше Президентство посилало мені цю невеличку коричневу книжечку, вони більше були стурбовані ще страшнішою війною, ніж була Друга світова війна. Я також вважаю, що вони сподівалися, що ця книжечка стане щитом віри у захисті проти Сатани і його військ у цій страшнішій війні—війні проти гріха—і служитиме для мене нагадуванням, що треба жити за заповідями Бога.

Один із способів оцінити й порівняти нас з попередніми поколіннями—взяти за мірило один із найдавніших стандартів, відомих

людині—Десять заповідей. Для більшої частини цивілізованого світу, особливо в єврейсько-християнському світі, Десять заповідей були найбільш прийнятними і завжди вказували на чітке розмежування між добром і злом.

На мій погляд, чотири з Десяти заповідей сприймаються сьогодні так само серйозно, як і завжди. У своїй культурі ми зневажаємо й засуджуємо вбивство, крадіжку і брехню, і ми все ще віримо, що у дітей є обов’язок перед своїми батьками.

Але як суспільство в цілому, ми за простою звільняємо себе від виконання решти шести заповідей:

- Якщо вимагають мирські пріоритети, то ми неодмінно маємо “інших богів”, яких ставимо перед істинним Богом.
- Ми робимо ідолами знаменитостей, спосіб життя, багатство, а іноді, так, навіть різьблених ідолів чи предмети.
- Ми кажемо ім’я Бога надаремно у всякий богохульний спосіб, у т.ч. у вигуках та лайках.
- Ми використовуємо Суботній день для наших найважливіших ігор, наших найнебезпечніших розваг, наших найбільших закупок і практично для будь-чого, тільки

не для поклоніння Богу.

- Ми ставимося до сексуальних стосунків поза шлюбом як до відпочинку чи розваги.
- А заздрість стала для людей надто звичайним способом життя. (Див. Вихід 20: 3–17).

Пророки з усіх розподілів настійливо застерігали проти порушення двох більш важливих заповідей—тих, що стосуються вбивства й перелюбу. Я бачу спільну основу для цих двох надзвичайно важливих заповідей. І основа ця—віра в те, що життя, як таке, є прерогативою Бога і що наші фізичні тіла, храми земного життя, повинні створюватися в межах, встановлених Богом. Якщо людина у будь-якому віці замінює закони Бога своїми власними правилами, то це—верх самовпевненості і величезна гріховність.

Основні наслідки такого недбалого ставлення до святості шлюбу позначаються на сім’ях: міцність сімей зменшується з тривожною швидкістю. А це завдає величезної шкоди суспільству повсюди. Я чітко бачу в цьому причинно-наслідковий зв’язок. Якщо ми не вірні й не віддані своєму подружжю, ми тим самим видаляємо те, що скріплює наше суспільство разом.

Корисно думати про заповіді як

про пораду, дану нам з любов'ю мудрим і всевідаючим Небесним Батьком. Його метою є наше вічне щастя, а Його заповіді є дорожньою картою, яку Він дав нам, щоб повернутися до Нього, і це—єдиний шлях, яким ми можемо здобути вічне щастя. Наскільки важливими є дім і сім'я для нашого вічного щастя? На сторінці 141 моєї невеличкої коричневої книжечки сказано: “Дійсно, наші небеса є не більше, ніж проекцією наших домів у вічності”⁴.

Недавно вчення про сім'ю і дім з великою ясністю й силою було повторено в документі “Сім'я: Проголошення світові”. У ньому сказано про вічну природу сімей, а потім пояснено їх зв'язок з храмовим поклонінням. У Проголошенні також сказано про закон, на якому ґрунтується вічне щастя сімей, а саме: необхідно, щоб “священна сила породження застосовувалася тільки чоловіком і жінкою, законно

одруженими як чоловік і дружина”⁵.

Бог відкрив Своїм пророкам, що існують моральні абсолюти. Гріх завжди буде гріхом. Непослух Господнім заповідям завжди позбавляє нас Його благословень. Світ змінюється постійно і вражаюче, але Бог, Його заповіді та обіцяні благословення не змінюються. Вони незмінні й постійні. Чоловіки й жінки отримують свою свободу вибору як дар від Бога, але їхня свобода і, у свою чергу, їхнє вічне щастя приходять через слухняність Його законам. Як сказав Алма своєму заблудлому сину: “Злочестивість ніколи не була щастям” (Алма 41:10).

У цей день Відновлення повноти євангелії Господь знову відкрив нам, що за слухняність Його заповідям нам обіцяні благословення:

В Ученні і Завітах, розділ 130, ми читаємо:

“Існує закон, нескасовно встановлений в небесах до заснування

цього світу, на якому ґрунтуються всі благословення—

І коли ми отримуємо якесь благословення від Бога, то це завдяки виконанню того закону, на якому воно ґрунтується” (УЗ 130:20–21).

Звичайно, жодне вчення не могло бути висловлене ясніше у Писаннях, ніж Господні незмінні заповіді та їхній зв'язок з нашим щастям та благополуччям як людей, як сімей і як суспільства. Існують моральні абсолюти. Непослух Господнім заповідям завжди позбавлятиме нас Його благословень. І це не змінюється.

У світі, де моральні орієнтири суспільства є хиткими, відновлена євангелія Ісуса Христа ніколи не змінюється ні її колами й приходами, ні сім'ями чи окремими членами Церкви. Ми не повинні вишукувати й вибирати, які заповіді, на нашу думку, є важливими, щоб їх виконувати, а визнавати всі Божі заповіді. Ми повинні стояти твердо й непохитно, маючи цілковиту впевненість в Господній незмінності й повну довіру до Його обіцянь.

Будьмо світлом на вершині гори, прикладом у виконанні заповідей, які ніколи не змінювались і ніколи не зміняться. Так само, як ця невеличка книжечка закликала військовослужбовців-СОД стояти морально міцними у часи війни, так нехай і ми, у ці останні дні, будемо маяком для всієї землі й особливо для Божих дітей, які прагнуть Господніх благословень. Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. First Presidency, in *Principles of the Gospel* (1943), i.
2. *Principles of the Gospel*, v, vii, viii.
3. Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі (2000), с. 4.
4. Stephen L Richards, in *Principles of the Gospel*, 141.
5. “Сім'я: проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.

Президент Томас С. Монсон

Послух приносить благословення

Знання про істину й відповіді на наші найважливіші запитання надходять до нас, коли ми послухні заповідям Божим.

Мої улюблені брати і сестри! Я такий вдячний за можливість бути з вами цього ранку. Виступати перед вами—це привілей, і мені необхідна ваша віра і молитви.

Упродовж століть чоловіки і жінки прагнули пізнати і зрозуміти своє земне існування, своє місце в ньому та його мету, а також, як знайти мир і щастя. Кожен з нас перебуває в процесі такого пошуку.

Ці знання і розуміння доступні всім людям. Вони містяться в істинах, які є вічними. В Ученні і Завітах, у розділі 1, вірш 39, ми читаємо: “Бо слухай і знай, Господь є Бог, і Дух свідчить, і свідчення істинне, й істина перебуває навіки вічні”.

Поет написав:

*Перейде земля і оці небеса,
В небуття відійде вся минуца
краса—
Тільки [істина] віковічно жива!*¹

Хтось запитає: “Де ж можна знайти таку істину, і як ми зрозуміємо, що це вона?” У одкровенні, даному в травні 1833 року через

пророка Джозефа Сміта в Кертленді, шт. Огайо, Господь проголосив:

“Істина—це знання про все суще, як воно є, і як воно було, і як воно буде. ...

Дух істини є від Бога. ...

І жодна людина не отримує повноти, якщо вона не дотримується Його заповідей.

Той, хто дотримується [Божих] заповідей, отримує істину і світло, доки він не прославиться в істині і не пізнає все”².

Яке славетне обіцяння! “Той, хто дотримується [Божих] заповідей, отримує істину і світло, доки він не прославиться в істині і не пізнає все”.

Ні вам, ні мені у цю епоху просвіти, коли повноту євангелії вже відновлено, не потрібно плисти невідомими морями або подорожувати невідомими дорогами, щоб знайти істину. Люблячий Небесний Батько склав план нашої подорожі і дав надійного провідника, яким є *послух*. Знання про істину й відповіді на наші найважливіші запитання надходять до нас, коли ми послухні заповідям Божим.

Ми вчимося послуху все своє життя. Ще коли ми зовсім малі, ті, на кого покладено відповідальність піклуватися про нас, встановлюють норми і правила, щоб ми були в безпеці. Життя буде простішим для нас усіх, якщо ми повністю будемо виконувати такі правила. Однак багато з нас навчаються мудрості про необхідність послуху з досвіду.

Коли я був дитиною, моя сім'я кожного літа з початку липня до початку вересня жила в літньому будиночку у Вівіан-Парк у каньйоні Прово в Юті.

У ті безтурботні дні нашого життя в каньйоні одним з моїх найкращих друзів був Денні Ларсен, сім'я якого також мала літній будиночок у Вівіан-Парк. Кожного дня ми з ним досліджували цей хлопчачий рай, ловлячи рибу в струмку та в річці, збираючи камінці та інші скарби, ходячи в походи, піднімаючись у гори та просто насолоджуючись кожною хвилиною кожної години кожного дня.

Якось уранці ми з Денні вирішили, що ввечері було б непогано посидіти біля багаття разом з усіма нашими друзями по каньйону. Нам треба було лише розчистити поле неподалік від нас, де всі ми могли зібратися. Червнева трава, яка вкривала поле, висохла і стала колючою, зробивши поле непридатним для нашої задумки. Ми почали виривати високу траву з наміром розчистити велику ділянку круглої форми. Ми тягнули і сіпали з усіх наших сил, але нам вдавалося виривати невеличкі жмутки негідатливих бур'янів. Ми знали, що на виконання цього завдання доведеться потратити весь день, а наші сили і ентузіазм уже майже вичерпалися.

І тоді у мій восьмирічний розум прийшло, як я вважав, ідеальне

рішення. Я сказав Денні: “Все, що нам треба—це підпалити траву. Ми просто *випалимо* коло в бур’янах!” Він охоче погодився, і я побіг у наш будиночок за сірниками.

Щоб ніхто з вас не подумав, що у тому ніжному восьмирічному віці нам було дозволено користуватися сірниками, я хочу відразу сказати, що і Денні, і мені було заборонено користуватися ними без нагляду дорослих. Обоє нас неодноразово застерігали, якою небезпекою є пожежа. Однак я знав, де в моїй сім’ї зберігали сірники, а нам потрібно було розчистити те поле. Тож недовго думаючи, я побіг до нашого будиночка і схопив кілька сірників, переконавшись що мене ніхто не бачить. Я швиденько заховав їх у кишеню.

Я прибіг до Денні, радіючи, що в моїй кишені знаходиться вирішення нашої проблеми. Я пригадую, як думав, що вогонь випалить лише ту частину, яка нам була необхідна, а потім якимось таємничим чином сам загасне.

Я провів сірником по каменю і підпалив висохлу червневу траву. Вона запалала так, ніби була полита бензином. Спочатку ми з Денні зраділи, коли побачили, як бур’ян зникає, але невдовзі було зрозуміло, що вогонь не збирався зупинитися. Ми запанікували, усвідомлюючи, що нічого не можемо зробити, аби його загасити. Загрозливе полум’я, знищуючи траву, піднімалося в гори, і тепер загрожувало соснам та всьому, що було на шляху.

Зрештою нам не залишалося жодного виходу, як тільки побігти по допомогу. Невдовзі усі чоловіки і жінки, які були у Вівіан-Парку, бігали туди і сюди з мокримими мішками, забиваючи полум’я у спробі його загасити. Через кілька годин

остання іскра була загашена. Віковічні сосни, так само, як і будинки, до яких могло б дістатися полум’я, були врятовані.

Того дня ми з Денні засвоїли кілька важких, але важливих уроків—і не найменший з них стосувався важливості послуху.

Є правила і закони, які гарантують нам фізичну безпеку. Подібно до цього, Господь надав настанови і заповіді для нашої духовної безпеки, аби ми могли успішно маневрувати цим земним шляхом, який часто буває таким підступним, та згодом повернутися до нашого Небесного Батька.

Багато століть тому, звертаючись до покоління людей, які за традицією приносили в жертву тварин, Самуїл сміливо проголосив: “Послух ліпший від жертви, покірливість—краща від баранячого лою!”³

У нашому розподілі Господь відкрив пророку Джозефу Сміту, що Йому потрібні “серце і небайдужий розум; і небайдужі та послухні куштуватимуть блага землі Сіону в ці останні дні”⁴.

Усі пророки, як стародавні, так і сучасні, знали, що послух є необхідним для спасіння. Нефій проголосив: “Я піді і зроблю те, що Господь наказав”⁵. Хоча інші не були бездоганними у своїй вірі та послуху, однак цього не можна сказати про Нефія: він завжди робив те, що просив Господь. Завдяки цьому безліч поколінь отримали благословення.

Зворушує серце розповідь про послух Авраама та Ісака. Як, мабуть, невимовно болісно було Аврааму, підкоряючись Божій заповіді, вести свого улюбленого Ісака до землі Морія, щоб принести його в жертву. Чи можемо ми уявити, як важко було на серці Аврааму, коли він ішов до призначеного місця? Безсумнівно,

що страждання пронизували все його тіло і мучили розум, коли він зв’язав Ісака, поклав його на оltар і взяв ніж, щоб його убити. З непохитною вірою і безмежною довірою до Господа він відгукнувся на Господню заповідь. Як славетно прозвучали слова і з якою надзвичайною радістю вони були прийняті: “Не витягуй своєї руки до хлопця, і нічого йому не чини, бо тепер Я довідався, що ти богобійний, і не пожалів для Мене сина свого, одинака свого”⁶.

Авраама було випробувано і перевірено, і за його вірність і послух Господь дав йому славетне обіцяння: “І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе через те, що послушався ти Мого голосу”⁷.

Хоча нас не просять довести свою слухняність у такий драматичний, болісний серцю спосіб, однак послух вимагається від нас також.

Президент Джозеф Ф. Сміт у жовтні 1873 року проголосив: “Послух—це перший закон небес”⁸.

А Президент Гордон Б. Хінклі сказав: “Щастя святих останніх днів, мир святих останніх днів, поступ вперед святих останніх днів, процвітання святих останніх днів і вічне спасіння та піднесення цього народу визначається послухом порадам ... Бога”⁹.

Послух є визначальною ознакою пророків; він забезпечував їм силу і знання упродовж віків. Важливо, щоб і ми також зрозуміли, що нам доступне це джерело сили і знання. Воно є вільнодоступним для кожного з нас у цей час, якщо ми виконуємо Божі заповіді.

Упродовж років я познайомився з величезною кількістю людей, які виявляли особливу вірність і послух. Вони благословляли і надихали

мене. Хочу розповісти вам про двох таких чоловіків.

Уолтер Краузе був вірним членом Церкви, який разом зі своєю сім'єю жив у країні, яку називали після Другої світової війни Східна Німеччина. Незважаючи на труднощі, які виникли через відсутність свободи у тій частині світу в той час, брат Краузе був чоловіком, який любив Господа і служив Йому. Він вірно і свідомо виконував усі доручення, які йому давали.

Інший чоловік, Йоганн Денндорфер, родом з Угорщини, був навернений до Церкви в Німеччині та охрищений у 1911 році в 17-річному віці. Невдовзі він повернувся до Угорщини. Після Другої

світової війни він відчував себе в'язнем у своїй рідній країні у місті Дебрецен. Свободу було забрано і від народу Угорщини.

Брат Уолтер Краузе, який не знав брата Денндорфера, отримав доручення бути його домашнім учителем і регулярно його відвідувати. Брат Краузе зателефонував своєму напарнику з домашнього вчителювання і сказав: "Ми отримали доручення відвідувати брата Йоганна Денндорфера. Чи зможете ви поїхати зі мною на цьому тижні й провідати його та поділитися з ним євангельським посланням?" А потім він додав: "Брат Денндорфер живе в Угорщині".

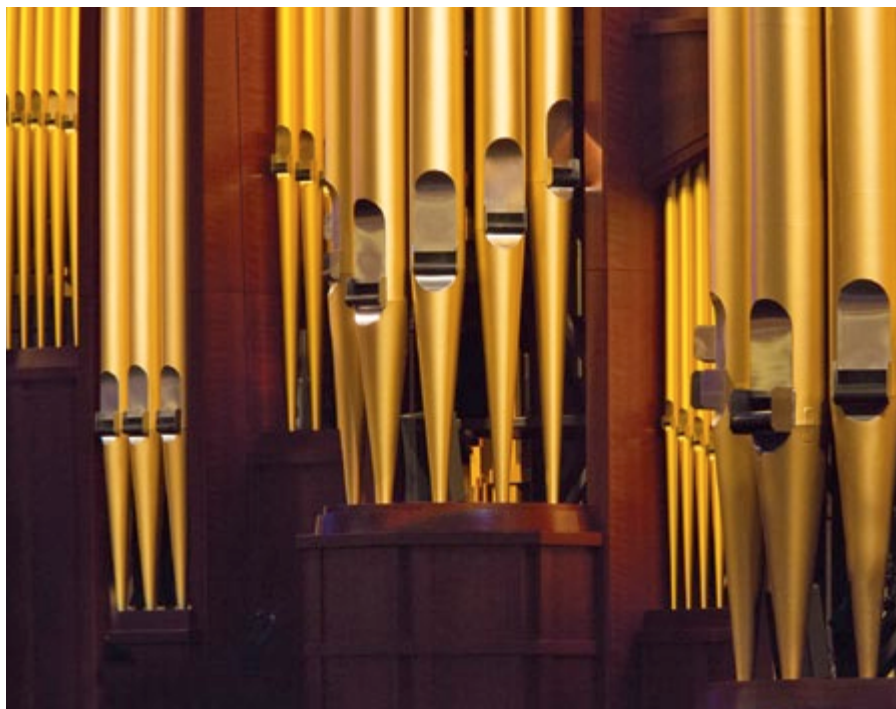
Його здивований напарник запитав: "Коли ми виїжджаємо?"

"Завтра",—відповів брат Краузе.

"Коли ми повернемося додому?"—запитав напарник.

Брат Краузе відповів: "О, приблизно через тиждень, якщо повернемося".

Тож два напарники з домашнього вчителювання поїхали до брата Денндорфера, подорожуючи поїздом і автобусом з північно-східної частини Німеччини до Дебрецена, Угорщина. Це довга подорож. Домашні вчителі востаннє приходили до брата Денндорфера ще до війни. А тепер, коли він побачив цих двох служителів Господа, його переповнювало почуття вдячності за те, що вони прийшли. Спочатку він відмовився потиснути їм руку. Замість

цього він пішов до спальні й дістав з невеликої шухляди коробочку. В ній була його десятина, яку він відкладав багато років. Він передав десятину своїм домашнім вчителям і сказав: “Тепер я виконав своє зобов’язання перед Господом. *Зараз* я почуваюся гідним потиснути руку служителів Господа!” Брат Краузе пізніше розповідав мені, що був надзвичайно зворушений, думаючи про цього вірного брата, який не мав зв’язку з Церквою впродовж багатьох років, але послухно й постійно відкладав зі свого скромного заробітку 10 відсотків для сплати десятини. Він відкладав їх, не знаючи, коли і чи взагалі матиме привілей сплатити цю десятину.

Брат Уолтер Краузе помер 9 років тому у віці 94 років. Він служив вірно і послухно усе своє життя і був натхненням для мене і для всіх, хто його знав. Коли його просили виконати доручення, він ніколи не сумнівався, не ремствував і не шукав виправдань.

Мої брати і сестри, великим випробуванням цього життя є послух. “І в цьому ми випробуємо їх,—сказав Господь,—щоб подивитися, чи робитимуть вони все, що Господь Бог їхній накаже їм”¹⁰.

Спаситель проголосив: “Бо всі, хто бажають мати благословення з Моїх рук, мають дотримуватися закону, який було призначено для цього благословення, і умов його, як було встановлено ще до заснування світу”¹¹.

Немає більшого прикладу послуху, ніж той, який показав наш Спаситель. Про Нього Павло зазначив:

“І хоч Сином Він був, проте навчився послуху з того, що вистраждав був.

А вдосконалившись, Він для всіх, хто слухняний Йому, спричинився для вічного спасіння”¹².

Спаситель виявляв щиру любов до Бога, живучи досконалим життям, шануючи священну місію, призначену Йому. Він ніколи не був пихатим. Він ніколи не був гордовитим. Він ніколи не був невірним. Завжди Він був смиренным. Завжди Він був щирим. Завжди Він був слухняним.

Хоча Його спокушав найбільший обманщик, сам диявол, хоча Він був фізично виснажений, постячись 40 днів і 40 ночей і Він був голодний, однак коли супротивник запропонував Ісусу найпринадніші та найпокусливіші пропозиції,

Спаситель показав нам божественний приклад послуху, відмовившись відійти від того, що, як Він знав, є правильним¹³.

Коли Він долав муки в Гефсиманському саду, де витримав такий біль, що Його піт був як краплі крові, що падали на землю¹⁴, Він показав приклад слухняного Сина, сказавши: “Отче, як волієш,—пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте—не Моя, а Твоя нехай станеться воля!”¹⁵

Коли Спаситель навчав Своїх перших апостолів, Він так само навчає кожного з нас: “Ти йди за Мною!”¹⁶ Чи готові ми послухатися?

Знання, яке ми шукаємо, відповіді, яких ми прагнемо, і сила, якої бажаємо сьогодні для подолання випробувань складного мінливого світу, можуть бути нашими, якщо ми з готовністю виконуємо Господні заповіді. Я ще раз процитую слова Господа: “Той, хто дотримується [Божих] заповідей, отримує істину і світло, доки він не прославиться в істині і не пізнає все”¹⁷.

Я смиренно молюся, щоб ми могли здобути благословення щедрих нагород, обіцяних слухняним. У ім’я Ісуса Христа, нашого Господа і Спасителя, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “О, Істино”, *Гімни*, № 166.
2. Учення і Завіти 93:24, 26–28.
3. 1 Самуїлова 15:22.
4. Учення і Завіти 64:34.
5. 1 Нефій 3:7.
6. Буття 22:12.
7. Буття 22:18.
8. Joseph F. Smith, “Discourse,” *Deseret News*, Nov. 12, 1873, 644.
9. Гордон Б. Хінклі, “If Ye Be Willing and Obedient,” *Ensign*, Dec. 1971, 125.
10. Авраам 3:25.
11. Учення і Завіти 132:5.
12. Євреям 5:8–9.
13. Див. Матвій 4:1–11.
14. Лука 22:44.
15. Лука 22:42.
16. Іван 21:22.
17. Учення і Завіти 93:28.

Старійшина Джеффрі Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

“Вірую, Господи”

Чесно визнавайте свої проблеми і те, що вас турбує, але спершу роздуйте полум'я своєї віри, тому що все є можливим для віруючих.

Одного разу Ісус зустрів групу людей, які запекло сперечалися з Його учнями. Коли Спаситель запитав про причину цієї суперечки, батько страждаючої дитини, вийшовши наперед, сказав, що прийшов до Ісусових учнів, щоб ті благословили його сина, однак вони не змогли цього зробити. Цей батько, син якого, все ще скреготав зубами і пускаючи піну з рота, бився у содомах перед ними на землі, у відчай благав Ісуса, покладаючи на Нього свою останню надію:

“Коли можеш що Ти”,—сказав він,—“то змилуйсь над нами, і нам допоможи!”

Ісус же йому відказав: “Щодо того твого “коли можеш”,—то тому, хто вірує, все можливе!”

Зараз батько хлоп'яти зі слізьми закричав і сказав: “Вірую, Господи,—поможи недовірству моему!”¹

Початкові переконання цього чоловіка, за його ж власним визнанням, є обмеженими. Але в нього є невідкладне, палке бажання повірити заради своєї єдиної дитини. Нам сказано, що для початку цього вже достатньо. “Навіть якщо ви

не можете нічого, окрім того, щоб мати *бажання повірити*,—проголошує Алма,—нехай це бажання працює в вас, аж до того, як ви повірите”². Не маючи іншої надії, цей батько заявляє про віру, яку має, і благає Спасителя світу: “Коли можеш *що Ти*, то змилуйсь над *нами*, і *нам* допоможи!”³ Мені важко читати ті слова без сліз. Очевидно, що займенник у множині—*нас*—вжито тут навмисно. По суті цей чоловік каже: “Вся наша сім'я благає. Ця боротьба ніколи не припиняється. У нас вже немає сил. Наш син падає у воду. Він кидається в огонь. Він

постійно в небезпеці, і ми завжди боїмося. Ми не знаємо, куди ще можна звернутись. Чи можеш *Ти* допомогти? Ми будемо вдячні за *будь-що*—хоч за якесь благословення, хоч за проблиск надії, за невеличке полегшення тягаря, під яким мати цього хлопця живе кожний день свого життя”.

На слова батька: “Коли можеш *що Ти*”, Учитель відповідає: “Тому, хто *вірує*, все можливо”⁴.

У Писаннях сказано: “Зараз”—не повільно, не із сумнівами, не із соромом, а відразу,—цей батько кричить у своєму невгамовному батьківському болю: “Вірую, Господи,—поможи недовірству моему!” У відповідь на нову, однак все ще часткову віру, Ісус зцілює хлопця, без перебільшення можна сказати, майже воскрешає його із мертвих, як про це написано у Марка⁵.

Взявши за тло цю зворушливу розповідь із Писань, я хочу звернутися безпосередньо до молодих людей цієї Церкви—молодих за своїм віком або молодих за своїм членством у Церкві, або молодих за своєю вірою. Так чи інакше до їх числа ми входимо майже всі.

Спостереження номер один стосовно цієї розповіді: стикнувшись з

проблемою віри, цей батько заявляє про силу своєї віри і тільки після цього визнає, що віра його обмежена. Спочатку він заявляє—ствердно і без жодних вагань: “Вірую, Господи”. Я хотів би сказати всім, хто бажає мати більше віри: “Запам’ятайте цього чоловіка!” У миті страху чи сумніву, чи тривоги, тримайтеся віри, якої ви вже набули, навіть якщо вона й обмежена. У своєму зростанні ми всі маємо пройти через випробування смертного життя, бо духовний еквівалент страждань цього хлопця або розпачу цього батька прийде до всіх нас. Коли ці моменти настають і з’являються проблеми, які відразу не усунути, *міцно тримайтеся за те, що ви вже знаєте, і твердо стійте доти, доки не прийде додаткове знання*. Це був саме той випадок, те особливе чудо, про яке Ісус сказав так: “Коли будете ви мати віру, хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: “Перейди звідси туди”, то й перейде вона, і нічого не матимете неможливого!”⁶ Справа не у масштабах вашої віри чи рівні вашого знання, справа у чесності, з якою ви ставитеся до віри, яку маєте, та до істини, що вже знаєте.

Друге спостереження—це різновид першого. Коли виникають проблеми і приходять сумніви, не починайте свої пошуки віри, кажучи, скільки її у вас *немає*, бо так ви починаєте зі свого “недовірства”. Це схоже на спробу начинити індижку через дзьоб! А тепер дозвольте мені внести ясність у це питання: я не прошу вас робити вигляд, нібито у вас немає віри. Я *прошу* вас правильно оцінювати віру, яка у вас є. Іноді ми діємо так, наче чесна заява про наші сумніви є вищим виявом моральної мужності, ніж чесна заява про нашу віру. Так що давайте усі

згадаємо ясне послання цієї біблійної розповіді: будьте відвертими у своїх сумнівах настільки, наскільки це вам потрібно; у житті вони досить часто виникають з того чи іншого приводу. Але якщо ви і ваша сім’я хочете бути зціленими, не дозволяйте цим сумнівам стати на шляху віри, яка творить чудо.

Крім того, у вас є більше віри, ніж ви думаєте, завдяки тому, що названо у Книзі Мормона “величчю свідчень”⁷. “По їхніх плодах ви пізнаєте їх”⁸,—сказав Ісус, і плід живої євангелії очевидний в житті святих останніх днів повсюди. Як Петро та Іван сказали слухачам в давнину, так я кажу сьогодні: “Бо не можемо ми не казати про те, що ми бачили й чули”, а те, що ми бачили й чули, вказує на те, що “явне чудо” було вчинене в житті мільйонів членів цієї Церкви. Це не можна заперечити⁹.

Брати і сестри, це—божественна робота, і вона й далі супроводжується безліччю явлень та благословень у всьому. Тому, будь ласка, не надто хвилюйтеся, якщо час від часу з’являються питання, які потрібно розглянути, зрозуміти й вирішити. Такі питання є й будуть. *У цій Церкві те, що ми знаємо, є більш важливим, ніж будь-що, чого ми не знаємо. І ми повинні пам’ятати, що в цьому світі ми всі повинні жити вірою*.

А тому не переймайтеся людськими слабкостями—і своїми власними, і слабкостями тих, хто служить з вами у Церкві, яку ведуть смертні чоловіки і жінки як волонтери. За винятком лише Його

досконалого Єдинонародженого Сина, недосконалі всі люди, з якими Богу доводилося працювати. Це повинно було бути жахливо неприємно Йому, однак Він змиряється з цим. Повинні змирятися й ми. І коли ви бачите якусь недосконалість, пам’ятайте, що це обмеження—*не* в божественності цієї роботи. Як зауважив один обдарований автор, коли виливається безмірна повнота, не вина олії, що якась частина її втрачається через обмежену місткість посудини, що не може вмістити її всю¹⁰. Цими посудинами обмеженої місткості є і ви, і я, тому давайте будемо терплячими і добрими, давайте прощати.

І останнє спостереження: коли приходять сумніви чи труднощі, не бійтеся звертатися по допомогу. Якщо ми бажаємо отримати її так само смиренно й чесно, як цей батько, то можемо її отримати. У Писаннях таке палке бажання характеризується фразами: “з щирими намірами в серці”, при цьому “не чинячи лицемірства й обману перед Богом”¹¹. Я свідчу, що у відповідь на *такі* настійливі благання Бог надсилатиме допомогу з того й цього боку зависи, щоб зміцнити вашу віру.

Я сказав, що звертаюсь до молоді. Я й звертаюсь. Нещодавно один 14-річний юнак трохи невпевнено сказав мені: “Брате Холланд, я поки не можу сказати, що знаю, що Церква істинна, але я вірю в це”. Я так обняв того хлопця, що в нього аж очі вилізли на лоб. Я сказав йому з усією палкістю своєї душі, що *віра*—це дорогоцінне слово, але ще цінніша в ній—дія, і йому не потрібно виправдовуватися за те, що він “тільки вірить”. Я нагадав йому, що Сам Христос сказав: “Не лякайся,—тільки віруй!”¹², фразу, яка, між іншим, привела молодого Гордона Б. Хінклі

на місію¹³. Я сказав цьому юнакові, що віра завжди була першим кроком до впевненості і що в кожному з уложень, які дають визначення нашій спільній вірі, переконливо повторюються слова: “Ми віримо”¹⁴. І я сказав йому, що пишаюсь ним за чесність його пошуку.

Тож з перевагою, яку дають мені майже 60 років, що пройшли відтоді, як я був 14-річним молодим віруючим, заявляю про те, що я тепер знаю. Я знаю, що Бог у всі часи, у всіх відношеннях і у всіх обставинах є нашим люблячим, великодушним Небесним Батьком. Я знаю, що Ісус був Його єдиною досконалою дитиною, Чие життя було з любов’ю

віддане за обопільною згодою Батька і Сина заради викуплення решти всіх нас, хто не досконалий. Я знаю, що Він воскрес після смерті, щоб жити знову, і через те, що Він це зробив, і ви, і я так само воскреснемо. Я знаю, що Джозеф Сміт, який визнавав, що він був недосконалий¹⁵, усе ж був вибраний стати знаряддям у Божих руках, щоб відновити вічну євангелію на землі. І я також знаю, що завдяки цьому, особливо завдяки перекладу Книги Мормона,—він більше навчив мене про Божу любов, божественність Христа і силу священства, ніж будь-який інший пророк, якого я будь-коли читав, знав або чув упродовж свого життя.

Я знаю, що Президент Томас С. Монсон, який невідворотно й бадьоро наближається до 50-річчя з дня свого висвячення в апостоли, є сьогодні законним спадкоємцем тієї пророчої мантиї. Ми знову бачили цю мантию на ньому на цій конференції. Я знаю, що 14 інших чоловіків, яких ви підтримуєте як пророків, провидців та одкровенителів, підтримують його своїми руками, своїми серцями і своїми апостольськими ключами.

Про це я заявляю вам завдяки переконанню, яке Петро назвав “словом пророчим певнішим”¹⁶. Те, що колись було для мене крихітною насінною віри, виросло в дерево життя, а тому, якщо ваша віра випробовується в цей чи інший час вашого життя, я пропоную вам опертися на мою. Я знаю, що ця робота—істинна робота Бога, і я знаю, що лише на свій страх і ризик ми можемо дозволити сумнівам чи дияволу відвести нас від неї. Сподівайтеся на неї. Виконуйте її. Чесно визнавайте свої проблеми і те, що вас турбує, але спершу роздуйте полум’я своєї віри, тому що все є можливим для віруючих. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Марк 9:22–24; див. також вірші 14–21.
2. Алма 32:27; курсив додано.
3. Марк 9:22; курсив додано.
4. Марк 9:22, 23; курсив додано.
5. Див. Марк 9:24–27.
6. Матвій 17:20.
7. Геламан 5:50.
8. Матвій 7:16.
9. Див. Дії 4:16, 20.
10. Адаптовано з Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah*, 2 vols. (1883), 2:108.
11. 2 Нефій 31:13.
12. Марк 5:36.
13. Див. Gordon B. Hinckley, in Conference Report, Oct. 1969, 114.
14. Див. Уложення віри 1:1–13.
15. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 527.
16. 2 Петра 1:19.

Старійшина Даллін Х. Оукс
Кворум Дванадцятьох Апостолів

Послідовники Христа

Іти за Христом—не означає наслідувати Його іноді, час від часу. Це—постійний обов'язок і стиль життя, який ви сповідуєте завжди і в усіх місцях.

Один з наших найулюбленіших гімнів, який виконував сьогодні хор Скінії, починається такими словами:

*“За Мною Йдіть”,—Спаситель вчив.
Робімо ж так, як Він звелів.
Тоді з'єднаємося ми
Із Божим Сином назавжди¹.*

Ці слова, на які надихнуло найперше запрошення Спасителя, звернене до Його учнів (див. Матвій 4:19), були написані Джоном Ніколсоном, шотландським наवरненим. Як і у багатьох провідників раннього періоду Церкви, його формальна освіта була дуже незначною, але великою була любов до Спасителя і плану спасіння².

Усі послання цієї конференції допомогли нам іти слідами нашого Спасителя, Чий приклад і вчення визначають шлях кожного послідовника Ісуса Христа.

Як і всі християни, члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів вивчають життя Спасителя, як воно подане в книгах Нового Завіту: Євангеліях від Матвія, Марка, Луки та Івана. Я розгляну приклади і вчення, що містяться в цих чотирьох

книгах Святої Біблії, і запрошую кожного з нас та всіх християн поміркувати, як ця відновлена Церква і кожен з нас здобуває право називатися Його послідовниками.

Ісус навчав, що хрищення було необхідним, аби увійти до царства Божого (див. Іван 3:5). Він почав Своє служіння з того, що був охрищений (див. Марк 1:9), і Він та Його послідовники христили інших (див. Іван 3:22–26). Ми чинимо так само.

Ісус почав проповідування, закликавши Своїх слухачів покаятися (див. Матвій 4:17). З цим самим посланням Його служителі й досі звертаються до світу.

Протягом Свого служіння Ісус дав заповіді. І Він навчав: “Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте”

(Іван 14:15; див. також вірші 21, 23). Він підтвердив, що заради дотримання Його заповідей послідовникам доведеться зректись того, що “високе в людей” (Лука 16:15) і “передань людських” (Марк 7:8; див. також вірш 13). Він також застерігав: “Коли б ви зі світу були, то своє світ любив би. А що ви не зі світу, але Я вас зі світу обрав, тому світ вас ненавидить” (Іван 15:19). Як пізніше проголосив апостол Петро, послідовники Ісуса мали бути “люд[ом] власности Божої” (1 Петра 2:9).

Святі останніх днів розуміють, що ми повинні бути “не зі світу”, і нам не слід дотримуватися “передань людських”, але як і іншим послідовникам Христа нам іноді важко відділити себе від світу і його традицій. Деякі з нас беруть собі за взірєць шляхи цього світу, оскільки, як казав Ісус про декого з тих, кого Він навчав, “любили вони славу людську більше, аніж славу Божу” (Іван 12:43). Таких недоліків, які заважають бути послідовниками Христа, надто багато, і вони надто делікатні, щоб перераховувати їх зараз. Діапазон їх дуже широкий—від такої мирської поведінки, як політкоректність і надмірна екстравагантність в одязі та зовнішньому вигляді, до відходу від фундаментальних цінностей, таких як вічна природа і функція сім'ї.

Учення Христа не носили суто теоретичний характер. Вони призначалися для повсякчасного застосування. Ісус навчав: “Кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного” (Матвій 7:24; див. також Лука 11:28) і “Блаженний той раб, що пан його прийде та знайде, що робить він так” (Матвій 24:46). В іншому улюбленому гімні є такі слова:

*Боже, дай мені пізнати
Твій закон, Твою любов ...
Дай Твою любов пізнати.
Я йтиму за Христом³.*

Як навчав Ісус, той, хто Його любить, дотримуватиметься Його заповідей. Вони будуть виявляти послух, як навчав цього сьогодні Президент Томас С. Монсон. Іти за Христом—не означає наслідувати Його іноді, час від часу. Це—постійний обов'язок і стиль життя, який ви сповідуєте завжди і в усіх місцях. Спаситель навчав цього принципу і дав нам спосіб отримувати нагадування і зміцнення у його виконанні, коли запровадив обряд причастя (євхаристію, як його називають в інших конфесіях). Ми знаємо з сучасного одкровення, що Він заповідав Своїм послідовникам приймати ці символи в пам'ять про Нього (див. Путівник по Писаннях: Переклад Джозефа Сміта, Матвій 26:22, 24 і Марк 14:21–24). Члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів дотримуються цієї заповіді кожного тижня, відвідуючи богослужіння, під час якого ми причащаємося хлібом і водою і укладаємо завіт, що будемо завжди пам'ятати Його і дотримуватися Його заповідей.

Ісус навчав, що “треба молитися завжди” (Лука 18:1). Він також показав приклад цього, коли “перебував

всю ніч на молитві до Бога” (Лука 6:12), перш ніж покликав Своїх Дванадцятьох Апостолів. Як і інші християни, ми молимося під час всіх наших богослужінь. Ми також молимося, щоб мати провід, і ми навчаємо, що нам слід часто молитися наодинці та щодня ставати на коліна в сімейній молитві. Як і Ісус, ми молимося до Небесного Батька, і ми це робимо у священне ім'я Ісуса Христа.

Спаситель покликав Дванадцятьох апостолів, щоб вони допомагали Йому в Церкві й дав їм ключі та повноваження виконувати роботу після Його смерті (див. Матвій 16:18–19; Марк 3:14–15; 6:7; Лука 6:13). Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів, як відновлена Церква Ісуса Христа, дотримується цього прикладу у своїй організації та в наданні ключів і повноваження апостолам.

Дехто з тих, кого Ісус покликав іти за Ним, не відгукнулися на цей заклик відразу ж, але просили почекати, щоб завершити певні сімейні обов'язки. Ісус відповів: “Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирається, не надається до Божого Царства” (Лука 9:62). Багато святих останніх днів керуються у житті пріоритетами, про які навчав Ісус. Зокрема це чудовий приклад тисяч літніх місіонерів та інших, хто залишив дітей і онуків заради того, щоб виконувати місіонерські обов'язки, до яких їх було покликано.

Ісус навчав, що Бог створив

чоловіка і жінку, і що *чоловік* має залишити своїх батьків і пристати до *жінки* своєї (див. Марк 10:6–8). Наш обов'язок виконувати це вчення є добре відомим.

У знайомій притчі про загублену вівцю Ісус навчав, що ми повинні сходити зі свого шляху і шукати будь-кого, хто відбився від отари (див. Матвій 18:11–14; Лука 15:3–7). Як ми знаємо, Президент Томас С. Монсон приділяє цьому принципу величезну увагу, показуючи нам незабутній приклад і навчаючи про порятунок наших ближніх чоловіків і жінок⁴.

У своїх зусиллях спасати і служити ми наслідуємо неповторний приклад нашого Спасителя і дотримуємося Його лагідних вчень про любов: “Люби свого ближнього, як самого себе” (Матвій 22:39). Він навіть заповідав нам любити наших ворогів (див. Лука 6:27–28). І у Своїх величних вченнях наприкінці земного служіння Він сказав:

“Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!

По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою” (Іван 13:34–35).

Ісус навчав, що одним з проявів любові до ближнього буде прощення людини, яка скривдила нас (див. Матвій 18:21–35; Марк 11:25–26; Лука 6:37). Хоча багатьом важко виконувати цю складну заповідь, усі ми знаємо про надихаючі приклади святих останніх днів, які з

любов'ю прощали навіть тоді, коли кривда була дуже сильною. Наприклад, Кріс Уільямс застосував свою віру в Ісуса Христа, щоб пробачити п'яного водія, який заподіяв смерть його дружині і двом їхнім дітям. Усього через два дні після цієї трагедії, все ще перебуваючи в глибокому горі, цей сповнений бажання прощати чоловік, який у той час служив єпископом, сказав: "Як учень Ісуса Христа я не мав іншого вибору"⁵.

Більшість християн вділяють бідним і нужденним, як цього навчав Ісус (див. Матвій 25:31–46; Марк 14:7). Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів і її члени зразково виконують це вчення нашого Спасителя. Наші члени Церкви роблять щедрі пожертвування до благодійних організацій і надають особисте служіння та інші дари бідним і нужденним. Крім того, члени Церкви постяться упродовж двох прийомів їжі кожного місяця і жертвують щонайменше вартість неспожитої їжі, як пожертвування від посту. Ці кошти єпископи і президенти філій використовують, щоб допомагати нашим нужденним членам Церкви. Коли ми постимося, щоб допомогти голодним—то виявляємо милосердя і, якщо робимо це зі щирими намірами, то перетворюємо це на духовний бенкет.

Менше знають про гуманітарну допомогу, яку наша Церква надає по всьому світу. Використовуючи кошти, пожертвовані щедрими членами, Церква Ісуса Христа Святих

Останніх Днів посилає продукти харчування, одяг та інші необхідні речі, щоб полегшити страждання дорослих і дітей по всьому світу. Ці гуманітарні пожертвування, загальна сума яких сягнула сотень мільйонів доларів за останнє десятиліття, розподіляються незалежно від віросповідання, раси чи національності одержувачів.

Обсяг нашої широкомасштабної допомоги постраждалим від землетрусу і цунамі в Японії в 2011 році дорівнює 13 млн. доларів готівкою та речами першої потреби. Крім того, понад 31 тис. спонсорованих Церквою волонтерів виконали служіння загальною тривалістю понад 600 тис. годин. Наша гуманітарна допомога жертвам урагану Сенді у східній частині Сполучених Штатів складалася зі значних пожертвувань різних матеріалів та майже 300 тис. годин служіння на розчищувальних роботах, в яких взяли участь близько 28 тис. членів Церкви. Серед багатьох інших прикладів минулого року ми надали 136 тис. кг одягу і взуття для біженців в африканській країні Чад. За останні 25 років ми надали допомогу майже 30 млн. людей у 179 країнах⁶. Дійсно, люди, яких називають "мормонами", знають, як давати бідним і нужденним.

У своєму останньому з описаних у Біблії учень наш Спаситель заповідав своїм послідовникам донести Його вчення до кожної країни і всіх людей. Від початку Відновлення Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів прагнула виконувати це

вчення. Навіть коли ми були бідною новою Церквою, яка долала багато випробувань і налічувала лише кілька тисяч членів Церкви, наші перші провідники посилали місіонерів через океани, на схід і на захід. Як народ, ми продовжували навчати християнському посланню, і сьогодні в нашій унікальній місіонерській програмі беруть участь понад 60 тис. місіонерів повного дня та тисячі інших, які служать неповний день. Ми маємо місіонерів у більш як 150-ти країнах і територіях по всьому світу.

Під час Своєї великої Проповіді на горі Ісус навчав: "Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!" (Матвій 5:48). Мета цього вчення і мета наслідування нашого Спасителя—прийти до Батька, Якого наш Спаситель називав "Своїм Отцем і Отцем вашим, і ... Богом Моїм і Богом вашим" (див. Іван 20:17).

Із сучасного одкровення, яке є унікальним для відновленої євангелії, ми знаємо, що заповідь прагнути до досконалості є складовою плану Бога Батька для спасіння Його дітей. За цим планом усі ми є *спадкоємцями* наших небесних батьків. "Ми—діти Божі,—навчав апостол Павло.—А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові" (Римлянам 8:16–17). Це означає, як нам було сказано у Новому Завіті, що ми є "спадкоємцями ... віч[ого] життя" (Титу 3:7), і коли ми прийдемо до Батька, то матимемо право успадкувати все (див. Об'явлення 21:7)—все, що Він має. Це поняття важко досягнути нашим земним розумінням. Але принаймні ми можемо зрозуміти, що досягнення цієї кінцевої долі у вічності можливе лише тоді, коли ми йтимемо за нашим Спасителем,

Ісусом Христом, Який навчав, що “до Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене” (Іван 14:6). Ми прагнемо йти за Ним і ставати більш подібними до Нього тут і в майбутті. Тому в останніх рядках нашого гімну “За Мною йдіть” ми співаємо:

*Запам'ятать повинні ми,
Що за Ісусом треба йти
Не тільки тут, на цій землі,
А і в святій височині. ...*

*Волю Його чинить святу,
Щоб мати слави повноту.
Ісус нам дав дороговказ,
“За Мною йдіть”, – Він кличе нас”⁷.*

Я свідчу про нашого Спасителя, Ісуса Христа, Чие учення і приклад ми намагаємося наслідувати. Він запрошує всіх обтяжених, прийти до Нього, навчитися від Нього, йти за Ним і таким чином знайти спокій своїм душам (див. Матвій 4:19; 11:28). Я свідчу про істинність Його послання і про божественну місію та повноваження Його відновленої Церкви, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “За Мною йдіть”, *Гімни*, № 59.
2. Див. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages* (1988), 142–43, 419.
3. “Я йтиму за Христом”, *Гімни*, № 129.
4. Див., наприклад, Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 149–61; Томас С. Монсон, “До спасіння”, *Ліягона*, лип. 2001, сс. 57–60.
5. Chris Williams, in Jessica Henrie, “Father Relies on Faith to Forgive Intoxicated Teen Driver,” *Deseret News*, Aug. 1, 2012, deseretnews.com/article/865559847/Let-It-Go-Chris-Williams-shares-his-story-of-tragedy-and-forgiveness.html; див. також Chris Williams, *Let It Go: A True Story of Tragedy and Forgiveness* (2012).
6. Див. “Emergency Response: Church Assists Worldwide,” *Church News*, Mar. 9, 2013, 9; Welfare Services Emergency Response, “2012 Year in Review,” 8.
7. *Гімни*, № 59.

Старійшина Крістоффель Голден молодший
Сімдесятник

Батько і Син

Ключем до євангелії Ісуса Христа і її сили спасати є правильне розуміння Батька і Сина.

Мої любі брати і сестри, я вдячний, що можу звернутися до вас цього дня на цій натхненній генеральній конференції!

Торкаючись теми, яка для мене є найбільш священною, я хотів би спочатку висловити вдячність за відданість дуже багатьох християн протягом століть і, серед них, моїх предків з числа французьких протестантів та ірландських католиків. Заради своєї віри та поклоніння Богові багато з них пожертвували

становищем, майном і навіть своїм життям, захищаючи свого Бога і свою віру¹.

Як святі останніх днів і як християни, ми також маємо сильну і глибоку віру в Бога, Вічного Батька, і Його Сина, Ісуса Христа. Відданість Богові завжди залишається священним і особистим питанням стосунків між нами і нашим Творцем.

Наш пошук вічного життя є нічим іншим, як пошуком розуміння того, ким є Бог і як нам повернутися до

Нього, щоб жити з Ним. Спаситель молився Своему Батькові: “Життя ж вічне—це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його”².

Навіть у світлі цих слів, проголошених Самим нашим Спасителем, домінуючий погляд щодо природи Батька і Сина протягом багатьох століть та серед значної частини людства явно не узгоджується з вченнями зі Святих Писань.

Ми з повагою наголошуємо, що ключем до євангелії Ісуса Христа і її сили спасати є правильне розуміння Батька і Сина³.

Важливість цього найфундаментальнішого принципу євангелії Ісуса Христа підтверджується Першим видінням пророка Джозефа Сміта у 1820 році. Пророк писав: “Я побачив двох Осіб, що стояли переді мною у повітрі, блиск і славу Яких неможливо описати. Один з них звернувся до мене, називаючи моє ім’я, і сказав, указуючи на іншого—*Це Мій Улюблений Син. Слухай Його!*”⁴

Завдяки цій події з хлопчиком Джозефом, після якої було отримано багато інших видінь та відкриттів, можна бачити, що Бог дійсно існує, що Батько і Його Син, Ісус Христос,—це дві окремі й різні істоти, що людину створено за образом Бога, що наш Небесний Батько в буквальному розумінні є Батьком Ісуса Христа, що Бог продовжує являти Себе людині, що Бог завжди поруч і піклується про нас, і що Він відповідає на наші молитви.

Незважаючи на те, що подібні явлення Батька і Сина у Святому Письмі зустрічаються доволі рідко, визначний факт щодо Першого видіння полягає в тому, що воно узгоджується з іншими подіями, описаними у Святих Писаннях.

Наприклад, у Новому Завіті ми

читаємо останнє свідчення Степана, промовлене ним під час його мученицької смерті. Він сказав: “Ось я бачу відчинене небо, і Сина Людського, що по Божій правиці стоїть!”⁵

У величному видінні на острові Патмос апостол Іван бачить “Господа, Бога Вседержителя”⁶, а також Агнца Божого, який “викупив ... [нас Своєю] кров’ю”⁷.

У Книзі Мормона вчення про Батька і Сина є могутнім свідченням, що лунає разом зі свідченнями зі Святої Біблії. У Книзі Мормона описано відвідування нашим Спасителем нефійців, під час якого голос Батька, в присутності близько 2500 нефійців, представляє воскреслого Христа: “Ось Мій Улюблений Син, в Якому Я задоволений, в Якому Я прославив Своє ім’я—слухайте Його”⁸.

У чотирьох євангеліях Христос особисто говорить про Свого Небесного Батька 160 разів, тоді як під час Свого короткого триденного священнослужіння серед нефійців, описаного у Книзі Мормона, Він згадає Свого Батька 122 рази.

Наприклад, у євангелії від Матвія Ісус каже: “Не кожен, хто каже до

Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю *Мого Отця*, що на небі”⁹.

У євангелії від Івана Він свідчить: “Син нічого робити не може Сам від Себе, тільки те, що Він бачить, що робить *Отець*”¹⁰.

Та у євангелії від Луки Він виголошує: “*Отче*, у руки Твої віддаю Свого духа!”¹¹

Щоразу, коли наш Господь говорить про Свого Небесного Батька, Він робить це з найглибшим благоговінням і смиренням.

Говорячи це, я сподіваюсь, що не буде жодного непорозуміння. Ісус Христос є великим Єговою, Богом Ізраїля, обіцяним Месією і, завдяки своїй безкінечній Спокуті, Він є нашим Спасителем і Викупителем світу. Апостол Павло проголосив про Нього: “А потому кінець, коли [Христос] передасть царство Богові й Отцеві, коли [Христос] зруйнує всякий уряд, і владу всяку та силу”¹².

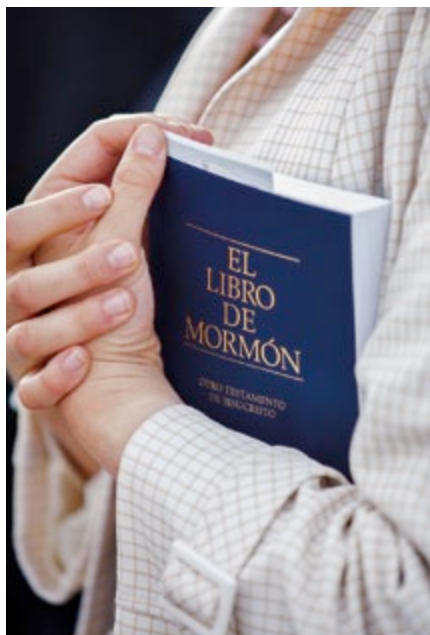
Того вечора, коли Спаситель здійснював Спокуту, Він звернувся до Свого Батька з величною заступницькою молитвою. Він благав:

“Та не тільки за них [тобто за Своїх апостолів] Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова ввірують у Мене,

щоб були всі *одно*: як Ти, Отче, в Мені, а Я—у Тобі, щоб *одно були в Нас* і вони,—щоб увірував світ, що Мене Ти послав.

А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми”¹³.

Батько і Син—це окремі й різні істоти, але Вони досконало об’єднані та єдині у силі та меті. Їхня єдність не є виключно їхньою прерогативою; натомість Вони бажають такої ж єдності для всіх, хто буде віддано дотримуватися і слухатися Їхніх заповідей.

Як щирому шукачеві Бога познайомитися з Батьком і Сином? Наш Спаситель пообіцяв: “Утішитель же, Дух Святий, ... навчить вас усього”¹⁴.

У Книзі Мормона Нефій, говорячи про вчення Христа, проголосив, що Святий Дух “свідчить про Батька і Сина”¹⁵.

Це правда, що силу або вплив Святого Духа іноді, за волею Господа, може відчувати будь-яка людина, незалежно від її релігійних переконань. Але повнота, або дар, Святого Духа отримується тільки після того, як людина пройде із “скрушеним серцем і упокореним духом”¹⁶, обряди хрищення і надання дару Святого Духа¹⁷ через рукопокладання. Ці та інші священні обряди можуть бути виконані лише під проводом священства Бога і його владою. Щодо цього нам сказано:

І це більше священство керує євангелією та тримає ключ від таємниць царства, саме ключ від пізнання Бога.

Отже, у його обрядах явлена сила божественності”¹⁸.

Якщо бачити вчення про Батька і Сина в його істинному світлі, воно є вченням про вічну сім’ю. Кожна людина раніше існувала, як духовне дитя небесних батьків¹⁹, а Христос є Першонародженим від Батька у цій небесній сім’ї²⁰.

Так і з усіма нами. Ми—діти нашого Небесного Батька.

Президент Езра Тефт Бенсон з пророчою проникливістю сказав: “Коли ми перейдемо через завісу на її інший бік, ніщо не здивує нас більше, ніж усвідомлення того, наскільки добре ми знаємо нашого Батька [на Небесах] і наскільки добре нам знайоме Його обличчя”²¹.

Я пізнав, що неможливо передати людською мовою те, що відкривається лише Святим Духом і силою Бога. Саме у цьому дусі я виголошую своє урочисте свідчення про реальність, близькість і великодушність нашого Вічного Батька і Його святого Сина, Ісуса Христа. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Kenneth Scott Latourette, *A History of Christianity, Volume 1: Beginnings to 1500*, rev. ed. (1975) та *A History of Christianity, Volume 2: Reformation to the Present*, rev. ed. (1975); див. також Diarmaid MacCulloch, *The Reformation* (2003).
2. Іван 17:3.
3. Див. *Lectures on Faith* (1985), 38–44.
4. Джозеф Сміт—Історія 1:17.
5. Дії 7:56.
6. Об’явлення 4:8.
7. Об’явлення 5:9.
8. 3 Нефій 11:7.
9. Матвій 7:21; курсив додано.
10. Іван 5:19; курсив додано.
11. Лука 23:46; курсив додано.
12. 1 Коринтянам 15:24. Щоб глибше зрозуміти Спасителя і Його місію, див. “Живий Христос: Свідчення апостолів”, *Ліягона*, квіт. 2000, сс. 2–3.
13. Іван 17:20–22; курсив додано.
14. Іван 14:26.
15. 2 Нефій 31:18.
16. 3 Нефій 9:20; Мороній 6:2.
17. Див. Іван 3:5; 3 Нефій 11:31–38.
18. Учення і Завіти 84:19–20.
19. Див. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
20. Див. Колоссянам 1:15; Учення і Завіти 93:21.
21. Ezra Taft Benson, “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” in *Speeches of the Year, 1974* (1975), 313; див. також “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *Tambuli*, May 1977, 24.

Старійшина Енріке Р. Фалабелла
Сімдесятник

Дім: школа життя

Уроки [життя] пізнаються вдома—місці, яке може стати частинкою небес тут, на землі.

Деякі батьки виправдовуються за зроблені вдома помилки. Причиною цього вони називають те, що не існує школи для батьків.

Насправді, така школа існує і вона може бути кращою за всі інші. Ця школа називається *домом*.

Повертаючись у минуле на крилах своєї пам'яті, я згадую дорожочні миті, пережиті разом з дружиною. Коли я буду ділитися цими спогадами з вами, ви можете пригадати власні історії—як щасливі, так і сумні; бо на них ми вчимося.

1. Храм—єдине вірне місце

Коли я повернувся з місії, то зустрів прекрасну дівчину з довгим темним волоссям аж до пояса. Вона мала великі красиві очі медового кольору і чарівну усмішку. Вона полонила мене з першого погляду.

Моя дружина поставила ціль вийти заміж у храмі—хоча у ті дні, щоб дістатися до найближчого храму, потрібно було здійснити подорож у 6 400 км.

Церемонія укладання нашого цивільного шлюбу була водночас і щасливою, і сумною, тому що нам оголосили, що прийде час, коли він припиниться. Ведучий промовив

слова: “А тепер я проголошую вас чоловіком і дружиною”,—але відразу після цього він сказав: “Доки смерть не розділить вас”.

Завдяки жертвуванню ми заощадили гроші на придбання квитків в один кінець до храму в Месі, штат Аризона.

У храмі, коли ми стояли навколів у олтаря, вповноважений служитель промовив слова, яких я так чекав і які проголошували нас чоловіком і дружиною на час і на всю вічність.

Наш друг повів нас на Недільну школу. Під час зборів він піднявся і представив нас класу. Після тих зборів до мене підійшов один брат, потиснув мені руку і залишив у ній 20-доларову купюру. Невдовзі підійшов ще один брат і, на мій подив, також залишив купюру в моїй руці. Я швидко знайшов очима свою дружину, яка була в іншому кінці класу і вигукнув: “Бланкі, потисни кожному руку!”

Незабаром ми зібрали достатньо грошей, щоб повернутися у Гватемалу.

“У целестіальній славі є три неба, або ступені;

І для того, щоб здобути найвищий, людина має ввійти в цей чин священства”¹.

2. Для суперечки потрібні дві людини

Одним із правил моєї дружини було таке: “Для суперечки потрібні дві людини, і я ніколи не буду однією з них”.

Господь ясно описав якості, якими ми повинні керуватися у своїх справах з іншими людьми. А саме: переконання, довготерпіння, м'якість, лагідність і любов нелицемірна².

У ряді країн вже менше зустрічаються випадки жорстокого поводження в сім'ї, і ми радіємо цьому. Однак ми все ще далекі від усунення емоційних образ. Кривда, нанесена цим видом жорстокого поводження живе в нашій пам'яті, вона ранила нашу особистість, сіє ненависть у наших серцях, занижує нашу самооцінку і сповнює нас страхом.

Не достатньо самої лише церемонії целестіального шлюбу. Ми також повинні вести целестіальне життя.

3. Дитина, яка співає—щаслива

Це інше правило, яке часто згадує моя дружина.

Спаситель розумів важливість священної музики. Після того, як Він з учнями спожив Пасху, в Писаннях говориться: “А коли відспівали вони, на гору Оливну пішли”³.

І говорячи через пророка Джозефа, Він сказав: “Бо Моя душа втішається в пісні серця; так, пісня праведних є молитвою для Мене, і на неї відповіддю буде благословення на їхні голови”⁴.

Як зворушливо чути пісню маленьких дітей, які були навчені своїми батьками співати “Я Божее дитя”⁵.

4. Мені потрібні твої обійми

Слова: “Я тебе люблю”, “Дуже дякую” і “Пробач мені” діють, як бальзам, на душу. Вони перетворюють

сльози на щастя. Вони втішають обтяжену душу і підтверджують ніжні почуття нашого серця. Так само, як рослини всихають від нестачі дорогоцінної води, наша любов в'яне і помирає, коли ми забуваємо про слова і вчинки любові.

Я пригадую часи, коли ми відправляли листи з посланням любові звичайною поштою і як ми збирали монетки, щоб дзвонити дорогим нам людям з телефонної будки, або як ми малювали і писали вірші про любов на звичайних аркушах паперу.

Сьогодні все це звучить, як музейний матеріал!

Розвиток технологій у цей час і добу дозволяє нам робити чудеса. Як же легко відправити текстове повідомлення з висловленням любові і вдячності! Молодь, робіть це постійно. Мені цікаво, чи будемо ми продовжувати цю та інші прекрасні справи після того, як

створимо сім'ю. В одному з недавніх текстових повідомлень, отриманих від моєї дружини, написано: "Обіймаю небом, цілую сонцем і чекаю під місяцем. Гарного дня. Люблю тебе".

Я не можу не відчувати себе на небесах, коли отримую такі повідомлення.

Наш Небесний Батько є досконалим прикладом у висловлюванні любові. Представляючи Свого Сина, Він сказав так: "Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!"⁶

5. Я люблю Книгу Мормона і мого Спасителя Ісуса Христа.

Мене переповнюють почуття, коли я бачу, як моя дружина кожного дня читає Книгу Мормона. Коли вона читає, я можу відчувати її свідчення просто завдяки радості, яку я бачу на її обличчі, коли вона читає уривки, які свідчать про місію Спасителя.

Якими мудrimi є слова нашого Спасителя: "Дослідіть-но Писання, бо ви думаєте, що в них має вічне життя,—вони ж свідчать про Мене!"⁷

Натхнений цими словами я запитав свою онучку Ракель, яка недавно навчилася читати: "Як ти ставишся до того, щоб поставити ціль прочитати Книгу Мормона?"

Вона відповіла: "Але, дідусю, це так важко. Це—велика книга".

Тоді я попросив її прочитати мені сторінку. Я взяв секундомір і засік час. Я сказав: "Ти витратила всього лише 3 хвилини; а Книга Мормона іспанською має 642 сторінки, тож тобі потрібно 1926 хвилин".

Це могло ще більше її налякати, тому я розділив це число на 60 хвилин і сказав, що їй потрібно лише 32 години, щоб прочитати цю книгу. Це менше, ніж півтора дні!

Потім вона сказала мені: "Це так легко, дідусю".

Зрештою, Ракель, її брат Естебан та інші наші онуки витратили більше часу, ніж я казав, тому що це книга, яку потрібно читати з духом молитви і розмірковування.

З часом, коли ми навчимося втішатися Писаннями, то вигукнемо, як автор псалмів: "Яке то солодке слово Твоє для мого піднебіння, солодке від меду воно моїм устам!"⁸

6. Не достатньо знати Писання; ми повинні жити згідно з ними

Я пам'ятаю, як повернувшись з місії, де старанно досліджував Писання, я думав, що вже все про це знаю. Під час наших побачень ми з Бланкі вивчали Писання разом. Я використовував багато своїх нотаток і посилань, щоб ділитися з нею своїм знанням євангелії. Після нашого одруження я прийшов до серйозного усвідомлення, бо завдяки їй виніс важливий урок:

можливо, я й намагався *навчати* її євангелії, але вона навчила мене, як *жити* за нею.

Коли Спаситель закінчив Проповідь на горі, Він дав таку мудру пораду: “Отож, кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені”⁹.

Люди, які живуть за цілестіальними принципами, що знаходяться в Писаннях, дають втіху тим, хто страждає. Вони приносять радість тим, хто пригнічений; спрямування тим, хто збився з дороги; мир тим, хто страждає і надійний провід тим, хто шукає істину.

Підсумовую:

1. Храм—єдине вірне місце.
2. Для суперечки потрібні дві людини, і я ніколи не буду однією з них.
3. Дитина, яка співає—щаслива.
4. Мені потрібні твої обійми.
5. Я люблю Книгу Мормона і мого Спасителя, Ісуса Христа.
6. Не достатньо знати Писання; ми повинні жити за ними.

Ці та багато інших уроків пізнаються вдома—місці, яке може стати частинкою небес тут, на землі¹⁰. Я свідчу, що євангелія Ісуса Христа і план нашого Небесного Батька дають надійне скерування в цьому житті й обіцяння вічного життя.

В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 131:1–2.
2. Див. Учення і Завіти 121:41.
3. Марк 14:26.
4. Учення і Завіти 25:12.
5. “Я Божє дитя”, *Гімни*, № 186.
6. Матвій 3:17; див. також Марк 1:11; 3 Нефій 11:7.
7. Іван 5:39.
8. Псалми 118:103.
9. Матвій 7:24.
10. Див. *Учення Президентів Церкви: Девід О. Мак-Кей* (2004), с. 47, с. 156.

Старійшина Еріх В. Копічке
Сімдесятник

Бути прийнятими Господом

Прагнення і отримання прихильності Господа вестиме до знання, що нас обрано і благословенно Ним.

Пам'ятаю, коли я був хлопчиком, мій батько іноді брав мене з собою попрацювати у садку. У нас був невеличкий садок у кількох кілометрах від того місця, де ми жили, і там завжди було дуже багато роботи, щоб піклуватися про сад кожного сезону. Ми майстрували альтанку або зводили чи лагодили паркани. У моїх спогадах ця робота завжди виконувалася у лютий мороз, під час снігопаду або під проливним дощем. Але вона мені подобалася. Мій батько навчав мене, як виконувати роботу з терпінням і прихильністю.

Одного дня він попросив мене закрутити гвинт і попередив: “Пам'ятай, якщо ти закрутиш його надто сильно, він зламається”. Я з гордістю хотів показати йому, що я можу зробити. Я почав закручувати гвинт з усієї сили і, звичайно, зламав його. Він весело прокоментував це, і ми почали все з початку. Навіть коли в мене щось не виходило, я завжди відчував його любов і впевненість у мені. Він помер понад 10 років тому, але я все ще можу чути його голос, відчувати його любов, підтримку і прихильність.

Відчуття прихильності з боку когось, кого ми любимо, є однією з фундаментальних людських потреб. Прихильність з боку хороших людей мотивує нас. Вона збільшує наше відчуття особистої гідності та самоповаги. Ті, хто не можуть знайти прихильність з бажаних джерел, часто шукають її десь ще. Вони можуть сподіватися на людей, які не зацікавлені в їхньому благополуччі. Вони можуть знаходити собі хибних друзів і чинити сумнівні справи, щоб спромогтися здобути визнання, якого прагнуть. Вони можуть шукати прихильність, носячи певний бренд одягу, щоб створити відчуття належності до певного кола чи статусу. Для деякого прагнення певної ролі або визначної посади також може бути способом пошуку прихильності. Вони можуть визначати свою цінність за посадою, яку обіймають, або набути статусом.

Навіть у Церкві ми не завжди вільні від такого способу мислення. Прагнучи прихильності з невірних джерел або з хибних причин, ми стаємо на небезпечний шлях—той, що скоріш за все поведе нас на манівці або навіть до знищення.

Замість відчуття любові і впевненості у собі, ми зрештою відчуємо себе полишеними і приниженими.

Алма радив своєму сину Геламану: “Гляди, щоб ти сподівався на Бога і жив”¹. Найвищим джерелом підтримки і незмінної прихильності є наш Небесний Батько і Його Син, Ісус Христос. Вони знають нас. Вони люблять нас. Вони прихильно ставляться до нас незалежно від нашого титулу чи посади. Вони не дивляться на наш статус. Вони дивляться у наші серця. Вони приймають нас такими, якими ми є і якими ми прагнемо стати. Прагнення і отримання Їхньої прихильності завжди підносить і підбадьорює нас.

Я поділюся простою схемою, яка, якщо її застосовувати, може допомогти кожному з нас знайти найвищу прихильність. Цю схему дав Господь через пророка Джозефа Сміта: “Істинно Я кажу вам, усіх тих серед них, хто знають, що їхні серця чесні, і скрушені, і їхні духи упокороно, і хто бажає дотримуватися своїх завітів через жертву—так, будь-яку жертву, що Я, Господь, заповідаю—їх прийнято Мною”².

Ця схема проста—це три кроки:

1. Знати, що наші серця чесні, і скрушені,
2. Знати, що наші духи упокороно, і
3. Бажати дотримуватися наших завітів через жертву, як заповідано Господом.

Перше, нам необхідно знати, що наші серця чесні і скрушені. Як ми можемо дізнатися про це? Ми починаємо це робити з щирої самооцінки. Серце є центром наших почуттів. Коли ми вдивляємося у своє серце, ми оцінюємо себе. Те, чого не знає ніхто з оточуючих, ми знаємо напевно. Ми знаємо свої

мотиви і прагнення. Коли ми проводимо щиру, чесну самооцінку, ми не виправдовуємо або не обманюємо себе.

Також існує спосіб, у який можна оцінити, чи скрушені наші серця. Скрушене серце лагідне, відкрите і сприйнятливие. Коли я чую слова Спасителя: “Ось Я стою під дверима та стукаю”³, я чую, як Він стукає у двері мого серця. Якщо я відкриваю ці двері для Нього, то стаю більш чутливим до запрошень Духа і більш сприйнятливим до Божої волі.

Коли ми щиро і молитовно розмірковуємо над тим, наскільки наші серця чесні та скрушені, нас буде навчено Святим Духом. Ми отримуємо приємне підтвердження або лагідне виправлення, яке спонукає нас діяти.

Друге, нам потрібно знати, що наш дух упокороно. Слову *упокорений* в Оксфордському словнику дане таке визначення: “відчуття або вираження докорів сумління, коли людина визнає, що вчинила неправильно”⁴. Якщо ми маємо

упокорений дух, то визнаємо свої гріхи та недоліки. Ми сприйнятливі до навчання щодо “[свого], що стосується речей праведних”⁵. Ми відчуваємо смуток для Бога і прагнемо каятися. Мати упокорений дух означає прагнути дослухатися “до натхнення Духа Святого”⁶.

Упокорений дух виявляється у нашій готовності і рішучості діяти. Ми готові упокоритися перед Богом, покаятися, навчатися і змінюватися. Ми готові молитися: “Не Моя, а Твоя нехай станеться воля!”⁷

Третім кроком до того, щоб бути прийнятими Господом, є свідоме рішення дотримуватися наших завітів через жертву “так, будь-яку жертву, що Я, Господь, заповідаю”⁸. Дуже часто ми думаємо, що слово *жертва* стосується чогось великого або важкого для нас, що нам слід зробити. У деяких ситуаціях це може бути й так, але переважно це слово стосується того, щоб жити кожного дня як істинний учень Христа.

Один зі способів дотримання наших завітів через жертву—це гідно

причащатися щотижня. Ми свідомо готуємо себе до цього святого обряду. Ми оновлюємо і підтверджуємо наші священні обіцяння Господу. У такий спосіб ми відчуваємо Його прихильність і отримуємо Його запевнення в тому, що наші зусилля визнано і наші гріхи прощено через Спокуту Ісуса Христа. Під час цього обряду Господь обіцяє нам, що якщо ми бажаємо взяти на себе ім'я Його Сина і завжди пам'ятати Його і дотримуватися Його заповідей, ми завжди матимемо Його Дух з нами. Присутність Святого Духа, як нашого постійного супутника, якнайкраще вказує на те, що нас прийнято Богом.

Інші шляхи дотримання наших заповітів через жертву є настільки ж простими, як прийняття покликання у Церкві та віддане служіння у цьому покликанні або відгук на запрошення нашого пророка Томаса С. Монсона знаходити тих, хто стоїть на узбіччі і потребує духовного порятунку. Ми дотримуємося наших заповітів через жертву, коли здійснюємо анонімне служіння своїм сусідам

чи громаді або знаходимо імена наших предків і виконуємо за них храмову роботу. Ми дотримуємося наших заповітів через жертву, коли просто прагнемо праведності, виявляємо відкритість та прислухаємося до спонукань Духа у повсякденному житті. Іноді дотримання нами наших заповітів означає не більше, ніж стояти непохитно і віддано, коли бурі життя лютують навколо нас.

Пояснивши схему того, як бути прийнятими Ним, Господь наводить чудову ілюстрацію, щоб показати, яку користь ми, як окремі люди та сім'ї, отримуємо, коли прагнемо Його прихильності. Він сказав: "Бо Я, Господь, звелю їм давати плоди, як дуже плодовитому дереву, яке посаджено у добру землю біля чистого струмка, яке дає багато дорогіших плодів"⁹.

Коли ми особисто знаходимося в гармонії з Духом Господа і відчуваємо Його прихильність, нас буде благословенно більше, ніж ми можемо собі уявити, і ми принесемо багато плодів праведності. Ми будемо серед тих, кому Він сказав:

"Таразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе,—увійди до радощів пана свого!"¹⁰

Прагнення і отримання прихильності Господа вестиме до знання, що нас обрано і благословенно Ним. Ми набуватимемо все більшої впевненості в тому, що Він поведе нас і скеровуватиме нас на добро. Його лагідні милості стануть очевидними в наших серцях, нашому житті та наших сім'ях.

Від усього серця я запрошую вас шукати прихильності Господа і насолоджуватися обіцяними Ним благословеннями. Коли ми дотримуємося цієї простої схеми, описаної Господом, то пізнаємо, що Він приймає нас, незалежно від нашої посади, статусу або смертних обмежень. Його сповнена любові прихильність мотивуватиме нас, збільшуватиме нашу віру і допомагатиме нам справлятися з усім, з чим ми стикаємося у житті. Незважаючи на наші випробування, ми будемо успішними, будемо процвітати¹¹ і відчувати мир¹². Ми будемо серед тих, кому Господь сказав:

"Не бійтеся, малі діти, бо ви Мої, а Я подолав світ, і ви з тих, кого Мій Батько дав Мені;

І ніхто з тих, кого Мій Батько дав Мені, не загубиться"¹³.

В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Алама 37:47.
2. Учення і Завіти 97:8.
3. Об'явлення 3:20.
4. *Oxford Dictionaries Online*, "contrite," oxforddictionaries.com.
5. Алама 21:23.
6. Див. Мосія 3:19.
7. Лука 22:42.
8. Учення і Завіти 97:8.
9. Учення і Завіти 97:9.
10. Матвій 25:21.
11. Див. Мосія 2:22.
12. Див. Мосія 2:41.
13. Учення і Завіти 50:41–42.

Старійшина Брюс Д. Портер
Сімдесятник

Чудові ранки

Нам не слід боятися майбутнього, не слід вгащати надію і добрий гумор, оскільки Бог з нами.

Вечері у четвер в Єрусалимі Ісус і Його учні зібралися у верхній кімнаті, щоб відсвяткувати Пасху. Чоловіки, які приєдналися до Нього, не знали, що цю вечерю одного дня назвуть Останньою вечерею. Якби вони знали це і розуміли, що це означатиме, вони б заплакали.

Однак їхній Учитель досконало розумів, що невдовзі має початися важке випробування у Гефсиманії і на Голгофі. Уникнути найтяжчих годин в історії світу було неможливо; тим не менш Ісус сказав їм: “Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ перемиг!” (Іван 16:33).

Ми живемо сьогодні в епоху неспокою і невпевненості, у часи, про які Господь у пророцтві Еноху сказав, що вони будуть позначені “днями злочестивості й помсти” (див. Мойсей 7:60). Попереду можуть бути лихо і важкі часи, втім ми також маємо привід, щоб бути в доброму гуморі та радіти, бо ми живемо в останньому розподілі, коли Бог відновив на землі Свою Церкву і царство у підготовці до повернення Свого Сина.

Одного разу президент Бойд К. Пекер говорив про своїх онуків і все більш неспокійний світ, у якому вони живуть. Він сказав: “Протягом

життя вони стануть свідками багатьох подій. Деякі з них будуть перевіркою їхньої сміливості та збільшать віру. Але якщо вони з молитвою шукатимуть допомоги та проводу, їм буде дано силу долати випробування”.

І потім він додав: “Моральні цінності, які мають бути основою для всієї цивілізації, все швидше по спіралі сповзають униз. І все-таки я не боюся за майбутнє” (“Не бійтеся”, *Ліягона*, трав. 2004, сс. 77–78).

Брати і сестри, нам не слід боятися майбутнього, не слід вгащати надію і добрий гумор, оскільки Бог з нами. Серед перших записаних слів поради, даної Ісусом Своїм

новопокликаним учням у Галілеї, була настанова з двох слів: “Не лякайтеся” (див. Лука 5:10). Він повторював цю пораду багато разів протягом Свого служіння. Спаситель сказав Своїм святим у наш час: “Будьте в доброму гуморі і не бійтеся, бо Я, Господь, з вами і стоятиму біля вас” (УЗ 68:6).

Господь стоятиме біля Своєї Церкви та Свого народу і зберігатиме їх у безпеці до Свого пришествя. У Сіоні та його колах буде мир, бо Він проголосив: “Щоб збирання разом на землі Сіону і по його колах могло бути для захисту і для притулку від бурі і від гніву, коли його буде пролито незмішаним на всю землю” (УЗ 115:6).

Церква є безпечним бастионом для її членів. Хоч обставини у світі іноді можуть ставати дуже неспокійними, віддані святі останніх днів знайдуть притулок у колах Сіону. Господь звелів, щоб камінь, який відсічено від гори без рук, покотився, доки він не наповнить усю землю (див. Даниїл 2:31–45; УЗ 65:2). І жодна людська сила не в змозі зупинити його просування, тому що Бог є ініціатором цієї роботи і Ісус Христос—головним наріжним каменем.

Пророк Нефій бачив у видінні, що в останні дні сила Агнця Божого зійде “на завітний народ Господа і вони будуть “озброєні праведністю і силою Бога у великій славі” (1 Нефій 14:14).

Кожен з нас і наші сім’ї можуть бути озброєні силою Бога як захистом, якщо ми лише залишатимемося вірними Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів і дозволимо Духу скеровувати нас. Можуть наставати випробування і ми можемо не розуміти всього, що відбувається з нами чи навколо нас. Але якщо

ми смиренно, спокійно покладаємо свою довіру на Господа, Він зміцнить нас і скеровуватиме під час кожного випробування, з яким ми стикаємося. Якщо наше єдине бажання—догодити Йому, ми будемо благословенні глибоким внутрішнім миром.

На зорі Відновлення члени Церкви зазнали суворих випробувань. Президент Бригам Янг сказав про той час: “В оточенні натовпів погромників, коли повсюди загрожували смерть і знищення, я пам’ятаю, що почувався так само радісно [і] добре, як зараз. Перспективи могли здаватися безрадісними і дуже похмурими, але я ніколи не бачив такого часу для цієї евангелії, коли б я не знав, що результат буде успішним для справи істини” (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], 357).

Мій напарник по місії, Пол, був людиною, яка завжди випромінювала добрий гумор. Його, молодого батька, вразив розсіяний склероз. Втім, незважаючи на лихо, він продовжував служити іншим з радістю і добрим гумором. Одного разу він заїхав у мій кабінет у своєму першому інвалідному візку і промовив: “Життя починається, коли є візок з мотором!” Я завжди пам’ятатиму як

він, за кілька років до своєї смерті, високо тримав олімпійський факел, їдучи на своєму візку, на радість сотням людей. Подібно до вічного вогню, віра Пола ніколи не згасала у бурях життя.

Коли я був студентом Університету Бригама Янга, я жив в одному домі з кількома молодими чоловіками. Мій сусід по кімнаті, Брюс, був найоптимістичнішою людиною з усіх, кого я будь-коли знав. Ми ніколи не чули від нього жодних негативних слів про когось з людей чи якісь обставини, і було просто неможливо не відчувати підтримки в його присутності. Джерелом його доброго гумору була незмінна довіра до Спасителя і Його евангелії.

Одного холодного, похмурого дня ще один мій друг, Том, йшов університетським студмістечком. Була лише 7-а година ранку, і в студмістечку панували порожнеча і темрява. Був сильний снігопад з поривами вітру. Том думав: “Яка неприємна погода”. Він пройшов далі і почув, як крізь темряву і сніг хтось співає.

Безперечно, крізь заметіль наближався наш завжди сповнений оптимізму друг Брюс. З руками, піднятими до небес, він співав пісню з Бродвейського мюзиклу

Оклахома: “О, який чудовий ранок! О, який прекрасний день! Я прекрасно почуваюсь, все по-моєму іде” (див. Richard Rodgers and Oscar Hammerstein II, “Oh, What a Beautiful Mornin’” [1943]).

Відтоді цей радісний голос у темряві під час завірюхи, став для мене уособленням віри і надії. Навіть у дедалі похмурішому світі ми, як святі останніх днів, можемо радісно співати, знаючи, що сили небес перебувають з Божою Церквою і Божим народом. Ми можемо радіти знанню, що попереду на нас чекає чудовий ранок—зоря доби тисячоліття, коли Божий Син піднесеться на Сході і знов царюватиме на землі.

Я також думаю про два чудові ранки в історії світу. Навесні 1820 року вранці чудового, ясного дня у Пальмірі, Нью-Йорк, юнак на ім’я Джозеф Сміт увійшов у гай і став навколішки у молитві. У відповідь на ту молитву явилися Батько і Син, і з цього розпочався розподіл повноти часів і Відновлення Церкви Ісуса Христа на землі.

І ще один чудовий ранок настав майже 2000 років тому неподалік від муру міста Єрусалима. Безсумнівно, сонце винятково яскраво сяяло того Великоднього ранку. Кілька жінок прийшли у сад до гробу, сподіваючись намастити тіло свого розп’ятого Господа. Їх зустріли два ангели і проголосили: “Чого ви шукаєте Живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес!” (Лука 24:5–6).

Я свідчу про тріумф Ісуса Христа над гріхом і смертю. Я свідчу про милостивий план нашого Вічного Батька і Його нескінченну любов. Прокидаючись кожного ранку, вдивляймося ж з вірою в небеса і кажімо: “О, який чудовий ранок”. Про це я молюся, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Викуплення

Оскільки ми йдемо за Христом, то прагнемо брати участь в Його спокутній роботі і сприяти їй.

За колоніальних часів дешева праця в Америці користувалась великим попитом. У XVIII-му і до початку XIX-го століття потенційних іммігрантів-робітників вербували у Великій Британії, Німеччині та інших європейських країнах, однак багато тих, хто бажав би поїхати, не мали змоги сплатити за свій переїзд. Такі люди нерідко їхали за контрактом, або договором, за яким після прибуття їм обіцяли надати роботу; за свою працю вони певний період не отримували зарплати, оскільки ці гроші йшли на сплату за їхній переїзд. Інші прибували, маючи обіцяння, що члени їхніх сімей, які вже жили в Америці, заплащать за їхній переїзд, але якщо цього не ставалося, то новоприбулі були зобов'язані самі сплатити за свій переїзд, працюючи за кабальним договором. Цих іммігрантів, що працювали за таким договором, називали “іммігрантами-боржниками”. Вони повинні були своєю працею сплатити вартість свого переїзду, тобто купити собі свободу¹.

Серед найважливіших титулів, які стосуються Ісуса Христа, є Викупитель. Як зазначено у моїй короткій розповіді про “іммігрантів-боржників”, слово *викупляти* означає сплатити за зобов'язанням чи сплатити борг.

Викупляти також може означати звільняти або звільняти, сплативши за когось викуп. Якщо хтось робить помилку, а потім виправляє її або відшкодовує збитки, то ми кажемо, що він спокутав свою провину. Кожне з цих значень вказує на різні аспекти великого Викуплення, здійсненого Ісусом Христом через Його Спокуту, яка, за словами словника, призначена, щоб “звільнити від гріха та покарань за нього завдяки жертві, принесеній за грішника”².

Викуплення Спасителя складається з двох частин. По-перше, завдяки Йому спокутуються провина Адама і наслідки Падіння людини, при цьому долається те, що можна назвати безпосередніми наслідками Падіння: фізична смерть і духовна смерть. Що таке фізична смерть, зрозуміло; а духовна смерть—це відокремлення людини від Бога. За словами Павла: “Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть” (1 Коринтянам 15:22). Це викуплення від фізичної і духовної смерті є і універсальним, і не обумовленим³.

Другий аспект Спокути Спасителя—це викуплення від того, що можна назвати непрямими наслідками Падіння: від наших власних гріхів, на відміну від провини Адама. Через Падіння ми народжуємося у смертному світі, де повсюдно поширений гріх, тобто непослух божественно встановленому закону. Говорячи про всіх нас, Господь каже:

“Саме тому, коли вони починають підростати, гріх зароджується в їхніх серцях, і вони відчують смак гіркоти, щоб вони могли знати, як цінувати добро.

І дано їм відрізняти добро від зла; отже, вони мають у собі свободу вибору” (Мойсей 6:55–56).

Оскільки ми є підзвітними і робимо вибір, то викуплення від наших власних гріхів є обумовленим: необхідно визнати гріх і полишити його та повернутися до благочестивого життя або, іншими словами, необхідно покаятися (див. УЗ 58:43). “Отже,—наказує Господь,—навчайте своїх дітей, що всі люди повсюди повинні покаятися, інакше вони ніяк не зможуть успадкувати царство Боже, бо ніщо нечисте не може перебувати там, або перебувати в Його присутності” (Мойсей 6:57).

Страждання Спасителя в Гефсиманії та Його смертельні муки на хресті викупають нас від гріха, задовольняючи вимоги справедливості, що поширюються на нас. Він виявляє милість і прощає тих, хто кається. Спокута також повертає нам те, що належить за справедливістю, зцілюючи від будь-якого страждання, яке ми безвинно зазнали, і винагороджуючи нас за нього. “Бо знайте, Він терпить біль усіх людей, так, біль кожної живої істоти, і чоловіків, і жінок, і дітей, які належать

до сім’ї Адама” (2 Нефій 9:21; див. також Алма 7:11–12)⁴.

Оскільки ми йдемо за Христом, то прагнемо брати участь в Його спокутній роботі і сприяти їй. Найбільше служіння, яке ми можемо надати іншим в цьому житті, починаючи з тих, хто належить до нашої власної сім’ї,—це привести їх до Христа через віру і покаятися, щоб вони могли відчутти плоди Його Спокути: мир та радість зараз і безсмертя та вічне життя в світі прийдешньому. Робота наших місіонерів є чудовим виявом викупної любові Господа. Як Його уповноважені посланці, вони пропонують незрівнянні благословення, що приходять завдяки вірі в Ісуса Христа, покаяттю, хрищенню і дару Святого Духа, відкриваючи шлях до духовного відродження та викуплення.

Ми також можемо допомагати в Господньому викупленні тих, хто в могилі. “Вірні старійшини цього розподілу, коли вони залишають це смертне життя, продовжують свою роботу в проповідуванні євангелії покаяття й викуплення через жертву Єдинонародженого Сина Божого, серед тих, хто знаходиться в темряві й у полоні гріха у великому світі духів мертвих” (УЗ 138:57). Використовуючи можливість вікарних обрядів, ми пропонуємо їх в храмах Бога,

щоб навіть ті, хто помер у рабстві гріха, могли бути звільнені⁵.

І хоч найважливіші аспекти викуплення стосуються покаяття і прощення, усе ж дуже важливим є і його фізичний аспект. Про Ісуса сказано, що Він ходив, добро чинячи (Дії 10:38), у тому числі і зцілюючи хворих та немічних, надаючи їжу великій кількості голодних і навчаючи про кращий шлях. “Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох” (Матвій 20:28). Завдяки впливу Святого Духа, це можемо робити й ми—ходити, добро чинячи у справі викуплення за прикладом Учителя.

Цей різновид викупної роботи означає допомагати людям у вирішенні їхніх проблем. Він означає ставати друзями для бідних і слабких, полегшувати страждання, згладжувати образи, відстоювати істину, зміцнювати підростаюче покоління, створювати атмосферу безпеки й щастя вдома. Більшою мірою наша викупна робота на землі полягає в тому, щоб допомагати іншим зростати і здійснювати їхні праведні надії і прагнення.

Один з прикладів цього є в романі Віктора Гюго *Знедолені*, нехай він і вигаданий, але він завжди зворушував і надихав мене. На початку цієї історії єпископ Б’єнвеню нагодував і дав притулок на ніч безхатченку Жану Вальжану, який тільки недавно вийшов на волю після 19 років каторги, на яку потрапив за те, що вкрав буханець хліба, аби нагодувати голодних дітей своєї сестри. Закам’янілий серцем та озлоблений Вальжан віддячує єпископу Б’єнвеню за його доброту тим, що краде в нього столове срібло. Пізніше Вальжан, заарештований жандармами, в яких він викликав

підозру, брехливо заявляє, що це срібло йому було подаровано. Коли жандарми приводять його назад у будинок єпископа, то на превеликий подив Вальжана, єпископ Б'єнвену підтверджує його розповідь і для більшої переконаності каже: "Але я ж дав вам ще й свічки, теж срібні, як і все інше, і вони принесли б вам двісті франків. Чому ви не взяли їх разом з вашими тарілками?" ...

Єпископ підійшов до нього і сказав, понизивши голос:

"Не забувайте, ніколи не забувайте, що ви пообіцяли мені використати це срібло, аби стати чесною людиною".

Жан Вальжан, який не пам'ятав, щоб він таке обіцяв, стояв спантеличений. Єпископ ... урочисто продовжив:

"Жане Вальжане, брате мій, ви вже не належите до зла, а до добра. Це вашу душу я купую для вас. Я витягаю її із темних думок та від духу загибелі і віддаю її Богу!"

Жан Вальжан дійсно став новою людиною, чесною людиною і благодійником для багатьох. Усе своє життя він зберігав ці два срібні свічки, які нагадували йому, що його життя було викуплене для Бога⁶.

Деякі форми фізичного викуплення виникають завдяки спільним зусиллям. Саме це є однією з причин, чому Спаситель заснував Церкву. Будучи організованими у кворуми та допоміжні організації і в коли, приходи та філії, ми можемо не тільки навчати одне одного євангелії та заохочувати одне одного жити за нею, але також можемо й задіяти людей та ресурси, щоб впоратися з нагальними потребами життя. Люди, діючи по-одиночці або в групах за інтересами, не завжди можуть надати засоби для вирішення великомасштабних

проблем. Як послідовники Ісуса Христа, ми є спільнотою святих, організованою, щоб допомогти, так би мовити, викупити потреби наших товаришів-святих та багатьох інших людей, оскільки ми можемо простягнути руку допомоги по всьому світу.

Завдяки нашим гуманітарним зусиллям у минулому році, про які говорив старійшина Даллін Х. Оукс, 890000 чоловік в 36 країнах отримали чисту воду, 70000 чоловік в 57 країнах отримали інвалідні візки, 75000 чоловік в 25 країнах покращили свій зір і люди в 52 країнах отримали допомогу після стихійних лих. Співпрацюючи з іншими, Церква допомогла організувати проведення щеплень для приблизно 8 мільйонів дітей і передала як допомогу все необхідне для життя сирійським біженцям в їхніх таборах, розташованих у Туреччині, Лівані та Йорданії. У той же час у 2012 році для членів Церкви, які опинилися в нужді, були придбані товари й надані послуги на суму понад 500 мільйонів доларів США. Дякуємо за вашу щедрість.

І все це не рахуючи виявів доброти й підтримки окремих людей—подарованих ними харчів, одягу, грошей, турботи, а також ще тисячі інших виявів втішення й співчуття, якими ми можемо брати участь у роботі з викуплення, наслідуючи Христа. У дитинстві я був свідком вчинків моєї мами, направлених на викуплення однієї нужденної жінки. Багато років тому, коли ми ще були малими, моя мама перенесла складну операцію, яка

ледь не закінчилась її смертю і після якої вона залишалась прикутою до ліжка майже рік. У цей час рідня та члени приходу допомагали мамі та нашій сім'ї. Щоб допомогти більше, президент Товариства допомоги приходу, сестра Ейбрахам, порадила моїм батькам найняти жінку з приходу, якій вкрай була необхідна робота. Розповідаючи далі цю історію, я буду використовувати вигадані імена: для цієї жінки—Сара, а для її дочки—Енні. Ось розповідь моєї матері:

"Я пам'ятаю це так ясно, наче це було тільки вчора. Я лежала в ліжку, коли сестра Ейбрахам привела до дверей спальні Сару. Моє серце обірвалось. Там стояла найнеприємливіша людина, яку я будь-коли зустрічала—дуже убога; худя, з розпатланим волоссям; сутула; голова в неї була повішена, а очі дивилися в підлогу. На ній було старе домашнє плаття на чотири розміри більше, ніж треба. Вона не підвела голову і говорила так тихо, що я не могла її чути. За нею ховалася дівчинка років трьох. Ну що мені у світі було робити з цим створінням? Після того як вони вийшли з кімнати, я не могла стримати сліз і довго плакала. Мені ж потрібна була допомога, а не додаткові проблеми. Сестра Ейбрахам залишилася із Сарою на деякий час, і незабаром вони прибрали в будинку й приготували смачну їжу. Сестра Ейбрахам попросила мене спробувати, як підуть справи в ці кілька днів, і додала, що ця жінка переживає справді важкі часи і потребує допомоги.

Наступного ранку, коли прийшла Сара, я нарешті домоглася, щоб вона підійшла до мого ліжка, аби я могла її почути. Вона запитала, що я хочу, аби вона зробила. Я сказала, а потім додала: “Але найголовніше—мої хлопчики; проводьте час з ними, читайте їм—вони важливіші, ніж дім”. Вона була хорошим кухарем і тримала дім у чистоті, прала, була доброю з хлопчиками.

Через кілька тижнів я дізналась історію Сари. [Оскільки вона була туга на вухо, то не дуже добре навчалась у школі і в кінці кінців кинула її. Вийшла заміж молодою за розпусного чоловіка. Народилась Енні, вона стала радістю в житті Сари. Одного зимового вечора чоловік прийшов додому п'яний, силоміць посадив Сару і Енні, які були у постільній білизні, в машину, повіз з дому та висадив десь на узбіччі шосе. Вони його більше ніколи не бачили. Босоніж, замерзлі, Сара і Енні пройшли кілька миль, поки дійшли до будинку Сариної матері]. Її мати погодилась на те, щоб вона залишилася за умови, що буде виконувати всю хатню роботу й готувати їжу, а також піклуватися про своїх сестру і брата, які навчались у старших класах.

Ми повели Сару до лікаря з вушних захворювань, і вона отримала слуховий апарат. ... Ми переконали її відвідувати школу для дорослих,

і вона отримала свідоцтво про закінчення середньої школи. Вона навчалась у вечірній школі, з часом закінчила коледж і навчала людей з особливими потребами. Вона придбала собі невеличкий будинок. У Енні був храмовий шлюб, у неї двоє дітей. Сарі з часом зробили кілька операцій на вухах, і вона нарешті могла добре чути. З часом вона пішла на пенсію і служила на місії. ... Сара часто дякувала нам і казала, що багато чого навчилась від мене, особливо, коли я сказала їй, що мої сини важливіші, ніж будинок. Вона сказала, що це навчило її так ставитись до Енні. ... Сара—дуже особлива жінка”.

Як учні Ісуса Христа, ми повинні зробити все від нас залежне, щоб викупити інших зі страждань і звільнити від тягарів. І все ж наше найважливіше служіння для їхнього викуплення—вести їх до Христа. Без Його викуплення від гріха й смерті у нас є тільки євангелія соціальної справедливості. Вона може надати певну допомогу і примирення у теперішньому, але вона не має сили привернути з небес досконалу справедливість і безмежну милість. Остаточне викуплення—в Ісусі Христі і тільки в Ньому одному. Я смиренно і з вдячністю визнаю Його як Викупителя, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10th ed. (1993), “redemptioneer.”
2. *Webster's New World College Dictionary*, 3rd ed. (1988), “redeem.”
3. “Син Бога спокутував первісну вину, через що відповідальність за гріхи батьків не може впасти на голови дітей, бо вони є непорочними від заснування світу” (Мойсей 6:54). Завдяки Викупленню Христа, усі подолають смерть і воскреснуть для безсмертя. Крім того, усі подолають духовну смерть і повернуться у присутність Бога, щоб бути судженими. Ісус

сказав: “Так як Мене було піднято [на хресті] людьми, так і людей буде піднято Батьком, щоб вони стали переді Мною, щоб бути судженими за свої діяння” (3 Нефій 27:14). Очищені від гріхів залишаться з Богом у небесному царстві, а ті, хто не покаються і залишатимуться нечистими, не зможуть перебувати зі святим Богом і після Суду повинні будуть піти від Нього, тим самим зазнаючи духовної смерті ще раз. Іноді це називають другою смертю, тобто це означає зазнати духовну смерть вдруге. (Див. Гелама 14:15–18).

4. Це стосовно наших власних гріхів у Писаннях сказано про тих, хто не матиме користі від викуплення: “Злочестиві залишаються, начебто не було зроблено ніякого викуплення, тільки звільнення від пут смерті” (Алма 11:41). “Хто не має віри в покаєння, піддається цікавитому законові, що вимагає справедливості; отже, тільки для того, хто має віру в покаєння, здійснюється великий і вічний план викуплення” (Алма 34:16). Якщо людина відкидає Спокуту Спасителя, то вона повинна сама сплатити свій борг, щоб виправдати себе. Ісус сказав: “Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються. Але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я” (Учення і Завіти 19:16–17). Страждання за гріх людини, яку не викуплено, називають пеклом. Ці страждання означають, що людина стає підвладною дияволу, і вони описані біблійними метафорами як перебування в ланцюгах або в озері вогню і сірки. Легій благав своїх синів, щоб вони вибрали Христове Викуплення, “а не вибрали вічну смерть за бажанням плоті, і зло, яке в ній, яке дає духові диявола силу підкоряти, вести вас до пекла, щоб він міг царювати над вами в своєму власному царстві” (2 Нефій 2:29). І навіть за цих умов Спокута Ісуса Христа кладе край пеклу і ті, хто повинен пройти його, будуть викуплені від диявола в останньому воскресінні (див. Учення і Завіти 76:85). “Синів загибелі” порівняно мало, “і це ті єдині, над ким друга смерть матиме [постійно] владу; так, істинно, ті єдині, кого не буде викуплено в належний час Господа, після страждань від Його гніву” (Учення і Завіти 76:32, 37–38).
5. Пророк Джозеф Сміт торжествував: “Нехай мертві виголошують гімни вічної хвали Царю Еммануїлу, Який призначив ще до заснування світу те, що дає нам змогу викупляти їх із в'язниці; бо в'язні вийдуть вільними” (Учення і Завіти 128:22).
6. Див. Victor Hugo, *Les Misérables* (1992), 91–92.

Президент Томас С. Монсон

До нових зустрічей

Я молюсь, щоб Господь благословляв і оберігав вас, мої брати і сестри. Нехай обіцяний Ним мир перебуває з вами зараз і завжди.

Мої брати та сестри, якою славетною була ця конференція! Я знаю, ви погодитеся зі мною, що послання, які ми чули, були надихаючими. Наші серця були зворушені, а наші свідчення про цю божественну роботу зміцнилися, коли ми відчували Дух Господа.

Давайте не забувати те, про що ми чули протягом цих двох останніх днів. Я закликаю вас продовжувати досліджувати ці послання, коли їх буде надруковано в майбутніх випусках журналів *Ensign* та *Ліягона*.

Ми висловлюємо нашу вдячність кожному, хто виступав перед нами,

та тим, хто промовляв молитви. Музика також підносила й надихала. Ми любимо наш чудовий Хор скінії і дякуємо всім іншим, хто також забезпечував музичний супровід.

Всі разом ми висловлюємо нашу вдячність тим членам президентства і генерального правління Товариства молодих жінок, яких було звільнено вчора. Вони надзвичайно добре служили і цілком присвячували себе цьому.

Піднятою рукою ми підтримали братів і сестер, яких було покликано на нові посади під час цієї конференції. Ми хочемо, аби всі вони знали, що ми з нетерпінням чекаємо нагоди служити з ними у справі Господаря.

Ми є всесвітньою Церквою, брати і сестри. Наші члени Церкви живуть по всьому світу. Я прошу вас бути хорошими громадянами

країн, в яких ви живете, і хорошими сусідами у ваших громадах, допомагаючи як тим, хто сповідує інші вірування, так і тим, хто належить до нашої Церкви. Давайте будемо толерантними, добрими й люблячими до тих, хто не розділяє наших вірувань і наших норм. Спаситель приніс на цю землю послання любові й доброї волі всім чоловікам і жінкам. Давайте завжди наслідувати Його приклад.

Я молюсь, щоб ми могли знати про потреби тих, хто навколо нас. Є такі, і особливо серед молоді, хто страждає від наркотиків, аморальності, порнографії й подібних речей. Є такі, хто самотній, і серед них є вдови і вдівці, яким дуже потрібні друзі й турбота інших. Давайте завжди будемо готові допомогти їм і огорнути своєю любов'ю.

Ми живемо в той час світової історії, коли існує багато важких випробувань, але й великих можливостей і причин для радості. Звичайно

ж, є й часи, коли ми відчуваємо розчарування, душевний біль і навіть переживаємо трагедії у своєму житті. Однак, якщо ми покладемося на Господа, Він допомагатиме нам долати наші труднощі, якими б вони не були. Автор Псалмів запевнив нас: “Буває увечері плач, а радість на ранок!”¹

Мої брати і сестри, я хочу, щоб ви знали, наскільки я вдячний за євангелію Ісуса Христа, відновлену в ці останні дні через Пророка Джозефа Сміта. Вона є ключем до нашого щастя. Давайте будемо смиренними й не забувати про молитву, маючи таку віру, завдяки якій наш Небесний Батько міг би скеровувати й благословляти нас у нашому житті.

Я складаю вам своє особисте свідчення про те, що Бог живе, що Він чує молитви людей зі смиренным серцем. Його Син, наш Спаситель і Викупитель, звертається до кожного з нас: “Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій

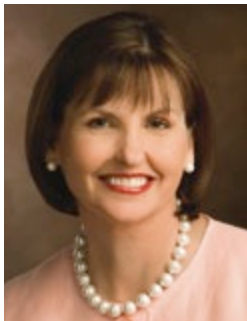
голос і двері відчинить, Я до нього ввійду”². Давайте вірити цим словам і скористаймося цим обіцанням.

Із завершенням цієї конференції, я закликаю благословення небес на кожного з вас. Нехай ваші домівки будуть сповнені миру, злагоди, ввічливості й любові. Нехай вони будуть сповнені Духом Господа. Зміцнюйте й підживлюйте свої свідчення про євангелію, щоб вони слугували вам захистом проти биття Сатани.

Допоки ми не зустрінемося через шість місяців, я молюсь, щоб Господь благословляв і оберігав вас, мої брати і сестри. Нехай обіцяний Ним мир перебуває з вами зараз і завжди. Дякую вам за ваші молитви за мене і за всіх генеральних авторитетів. Ми глибоко вдячні вам. В ім'я нашого Спасителя і Викупителя, Якому ми служимо, Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Псалми 30:6.
2. Об'явлення 3:20.

Енн М. Ді66

Другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок

Ваші святі місця

Якими б не були [ваші святі місця]—географічними чи моментами в часі—вони однаково священні та сповнені неймовірною зміцнюючою силою.

Назва нашої теми для Спільних заходів молоді у 2013 році взята з 87-го розділу Учення і Завітів.

Цей наказ міститься в трьох окремих розділах; очевидно, що цей заклик є важливим. В ньому пояснюється, як ми можемо отримати захист, силу й мир у тривожні часи. Натхненна настанова звучить так: “Сійте на святих місцях і не сходьте”¹.

Обмірковуючи цю тему, я не можу не запитати себе: “Про які “святі місця” говорить Небесний Батько?” Президент Езра Тефт Бенсон казав: “Святими місцями є наші храми, наші каплиці, наші домівки і коли Сіону, які ... існують “для захисту і для притулку”². Крім цих місць, я переконана, кожен з нас може знайти й багато інших місць. Спочатку ми можемо розуміти слово *місце*, як якесь фізичне середовище або географічне розташування. Однак, *місцем* може бути “певне становище, положення, або певний стан розуму”³. Це означає, що святими місцями також можуть бути *моменти в часі*—моменти, коли Святий Дух свідчить нам, моменти, коли ми відчуваємо любов Небесного Батька, або моменти, коли ми отримуємо відповідь на наші молитви. Більш того, я вірю, що кожен раз, коли ви виявляєте мужність, щоб відстоювати те, що правильно, особливо в тих ситуаціях, коли цього не бажає робити ніхто, ви створюєте святе місце.

Протягом короткого, але величного життя Джозефа Сміта, він дійсно “[стояв] на святих місцях” і не сходив. Коли він був підлітком, його непокоїло релігійне безладдя в його громаді і він хотів знати, яка з усіх церков була істинною. Гай неподалік від його дому став святим місцем, коли він схилив коліна серед дерев і вперше помолився вголос.

На його молитву прийшла відповідь і сьогодні святі останніх днів називають цей гай—Священним гаєм.

Молоді жінки по всьому світу стоять на святих місцях на природі в таборах Товариства молодих жінок. Одна з провідників поділилася зі мною історією про досвід, набутий однією молодого жінкою. Ця дівчина була малоактивною і дещо скептично ставилася до отримання духовного досвіду в лісі. Пробувши у таборі один день вона сказала провіднику: “Я чудово проводжу час, та чи не могли б ми, будь ласка, трохи менше говорити про Духа? Я тут, щоб відпочити, насолодитися природою, бути зі своїми друзями і веселитись!” Однак, під час завершальних зборів свідчень ця сама дівчинка зі сльозами на очах визнала: “Я не хочу їхати додому. Як мені весь час відчувати те, що я відчуваю прямо зараз, цей Дух?” Вона відкрила для себе святе місце.

Ще одним святим місцем в житті Джозефа Сміта була його спальня. Можливо в це буде важко повірити, бо, як і багато з вас, він спав в одній спальні зі своїми братами. Спальня стала святим місцем, коли він помолвився з великою вірою, покорою і, маючи потребу. Він пояснював: “Я вже в ліжку віддався молитві, благуючи Всемогутнього Бога, щоб Він простив усі мої гріхи та глупоти”⁴. Три роки, які минули з того часу, як Джозеф мав видіння у Священному гаю, не були легкими. Сімнадцятирічний Джозеф зносив нескінченні глузування, висміювання й залякування. Але тієї ночі, у відповідь на його благання, в спальні Джозефа явився ангел Мороній. Джозеф здобув знання і втішення. Тієї ночі його спальня стала святим місцем.

Переглядаючи відеофрагмент з Мормонських послань для молоді,

я стала свідком того, як ще одна спальня стала святим місцем. У фільмі показано Інґрід Дельгадо, молоду жінку з Сан-Сальвадора, яка ділиться своїми почуттями про храм. Вона каже: “Як чудово знати, що у нас є місце, куди ми можемо піти від того, що від світу, і отримати священні обряди й допомогти тим, хто не міг отримати їх у цьому житті”. Під час її розповіді у відео показується, як Інґрід читає Писання, а навколо неї в кімнаті мормонські плакати, цитати, брошура “Особистий розвиток”, фотографії її сім’ї й храму і, так, її улюблені м’які іграшки-тваринки⁵. Можливо, навіть не усвідомлюючи цього, вона створила своє святе місце осторонь від речей світу. Хотіла б я знати, як часто Інґрід читала свої Писання, відчувала Духа і отримувала відповіді на свої молитви у своєму святому місці.

Ще одним несподіваним святим місцем у житті Джозефа Сміта була в’язниця Ліберті. Старійшина Джеффри Р. Холланд сказав: “В житті Джозефа не було важчого часу, ніж коли його було жорстоко, незаконно й несправедливо ув’язнено”. Старійшина Холланд продовжував, пояснивши, що в’язницю Ліберті називали “в’язницею-храмом”, завдяки священному досвіду, який пророк Джозеф Сміт отримав там⁶.

Дехто з вас, молоді жінки, можливо відчувається так, наче перебуває в особистій в’язниці Ліберті, місці, де ви стикаєтеся з приниженням, місці, де ви не відчуваєте любові й доброти, місці, де над вами глузують, де вас залякують, або навіть завдають фізичної шкоди. Вам, молоді жінки, я пропоную почути слова старійшини Холланда: “Ви можете отримати священний, глибоко повчальний досвід і одкровення від Господа у *найскрутніші моменти*

свого життя ... , переживаючи найбільш несправедливе ставлення, стикаючись з найбільш непереборними труднощами й протидією, які тільки зустрічалися вам”⁷. Іншими словами, подібно до пророка Джозефа Сміта, *ви* можете створювати і стояти на святих місцях навіть у найважчі часи, які ви будь-коли переживали.

Молода жінка на ім’я Кірстен розповіла мені про свій болісний досвід. Школа була її в’язницею Ліберті. На щастя, музичний клас став її віддушиною. Вона сказала: “Коли я увійшла в цей клас, мені здалося, ніби я увійшла в безпечне місце. Там не було чутно слів глузування, приниження й блюзнірства. Натомість ми чули слова підтримки й любові. Ми виявляли доброту. То було місце, де відчуваєшся щасливим. Музичний клас був сповнений Духом, коли ми репетирували і виконували музичні твори. Великою мірою цей клас був таким завдяки впливові вчителя музики. Він був хорошим християнином. У моїх спогадах середня школа була для мене місцем для вдосконалення. Було важко, але я навчилася відновлювати свої духовні сили. Я завжди буду вдячна за мій притулок, моє святе місце, музичний клас”⁸.

Чи замислювалися ви сьогодні увечері про свої святі місця? Я звернулася до сотень молодих жінок з проханням розповісти мені про їхні “святі місця”. Якими б вони не були—географічними чи моментами в часі—вони однаково священні та сповнені неймовірною зміцнюючою силою. Ось дев’ять їхніх лагідних відповідей:

- Перша: “Коли я була в лікарні й тримала на руках свого новонародженого братика”.
- Друга: “Щоразу, як я читаю своє

патріарше благословення, то відчуваю, що Небесний Батько знає й любить мене”.

- Третя: “Коли мені виповнилося 12 років, молоді жінки з мого приходу прикрасили мої двері паперовими сердечками⁹. Я відчувала, що мене люблять і приймають. Я була щасливою!”
- Четверта: “Коли я читала Писання одного дня, то ясно побачила одну фразу. Я знайшла відповідь на мої молитви”.
- П'ята: “Я прийшла на вечірку, де люди випивали і брали участь в інших неприйнятних справах. Дух сказав мені розвернутися і йти додому. Я так і зробила, і, так, через це у мене виникли проблеми з друзями. Однак, тієї миті я здобула потрібну мені впевненість у тому, що я можу жити за євангелією”.
- Шоста: “Під час причастя я думала про Спокуту. Я усвідомила, що мені потрібно простити людину, на яку я тримала зло. Моє рішення простити, було позитивним вчинком, завдяки якому Спокута діятиме в моєму повсякденному житті”.
- Сьома: “Після відвідання Нових починань зі своєю мамою вона поцілувала мене у щоку і сказала, що любить мене. Вона вперше на моїй пам'яті зробила це”.
- Восьма: “Запевнена своїм єпископом, я знала, що обіцяння з Писань є істинним: “Коли ваші гріхи будуть як кармазин,—стануть білі, мов сніг”¹⁰. Я здобула надію і знала, що могла почати свій довгий процес покаяння”.
- Остання: “Одного вечора я набралася мужності, щоб поділитися своїми почуттями про євангелію і Книгу Мормона зі своєю найкращою подругою.

Пізніше, я мала привілей бути на її хрищенні. Зараз ми ходимо до Церкви разом”.

Дозвольте мені розповісти вам про одне з моїх святих місць. Якось я відчувала приголомшення, страх і цікавиту самотність. Я подумки помолилась: “Небесний Батько, я не знаю, як це зробити. Будь ласка, допоможи мені!” Невдовзі, до мене неочікувано підійшла людина, поклала мені на плече руку і сказала щирі слова підтримки. В ту мить я відчула мир. Я відчула, що про мене дбають. Все змінилось. На думку спали слова Президента Спенсера В. Кімбола: “Бог помічає нас, Він пильнує за нами. Але зазвичай наші потреби він задовольняє через інших людей”¹¹. Для мене той момент, те місце, стали святими.

Дорогі молоді жінки, існує безліч інших святих місць, про які б я хотіла, аби ми розповіли одна одній. Коли ви повернетесь додому ввечері, я запрошую вас написати у своєму щоденнику про ті місця, які ви знаєте і пам'ятаєте. Для мене є очевидним, що тисячі з вас стоять на святих місцях. Ці місця надають вам захист, сили й мир у тривожні

часи. Ваші свідчення стають міцнішими, тому що ви відстоюєте істину і праведність у *славетні* способи.

Ви, благородна молодь Церкви, є моїми героями. Я люблю вас. Я відчуваю, як неймовірно сильно вас любить Небесний Батько, і свідчу вам, що євангелія Ісуса Христа є істинною. Він чекає, готовий підтримати вас, коли ви стоятимете на святих місцях і не сходитимете. Я люблю й підтримую Президента Томаса С. Монсона, нашого істинного й люблячого пророка. Я кажу це в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 87:8; див. також Учення і Завіти 45:32; 101:22.
2. Ezra Taft Benson, “Prepare Yourself for the Great Day of the Lord”, *New Era*, May 1982, 50; див. також Учення і Завіти 115:6.
3. Merriam-Webster Online, “place”, merriam-webster.com/dictionary/place.
4. Джозеф Сміт—Історія 1:29.
5. Див. “Practice, Celebration, Dedication: Temple Blessings in El Salvador”, lds.org/youth/video.
6. Jeffrey R. Holland, “Lessons from Liberty Jail”, *Ensign*, Sept. 2009, 26, 28.
7. Jeffrey R. Holland, “Lessons from Liberty Jail”, 28.
8. Особиста розмова з автором.
9. Інколи у Сполучених Штатах це називають “серцевий напад”.
10. Ісаїя 1:18.
11. “Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол”, с. 88.

Сан-Сальвадор, Сальвадор

Мері Н. Кук

Перший радник у генеральному президентстві
Товариства молодих жінок

Коли ви спасаєте дівчинку, ви спасаєте кілька поколінь

*Ваше добродіє життя благословить предків, ваші
теперішні сім'ї та тих членів сім'ї, які ще прийдуть
у цей світ.*

Яка честь для мене звертатися до відважних молодих жінок Церкви. Ми бачимо, як ви просуваєтеся вперед на шляху, обраному тими, хто шанує свої завіти, і ми знаємо, що ваше добродіє життя благословить предків, ваші теперішні сім'ї та тих членів сім'ї, які ще прийдуть у цей світ, бо, як сказав Президент Гордон Б. Хінклі: “Коли ви спасаєте дівчинку, ви спасаєте кілька поколінь”¹.

Ви стали на шлях завітів, коли охристілися і отримали дар Святого Духа. Ви продовжуєте йти цим шляхом щотижня під час причасних зборів—святого місця, де ви поновлюєте свій завіт хрищення. Зараз для вас настав час готуватися до укладення храмових завітів. “Священні обряди і завіти, доступні у святих храмах, дають [нам можливість] повернутися в присутність Бога, а [нашим] сім'ям об'єднатися навічно”².

Стійте на святих місцях заради

ваших предків. “Кожне людське створіння, яке приходить на цю землю, своєю появою завдячує поколінням прабабків. Ми маємо природне бажання об'єднатися з нашими предками”³. Досліджуючи сімейну історію і виконуючи храмову роботу, ви переплітаєте своє життя з життям своїх предків, виконуючи для них спасительні обряди.

Стійте на святих місцях заради себе і найближчих членів сім'ї. Ваш праведний приклад буде джерелом великої радості незалежно від того, якими є ваші сімейні обставини. Ваш праведний вибір зробить вас гідними укладання і дотримання завітів, що навічно об'єднують вашу сім'ю.

Стійте на святих місцях заради вашої майбутньої сім'ї. Візьміть зобов'язання запечататися у храмі зі своїм чоловіком силою святого священства, коли започаткуєте свою вічну сім'ю. Ваші діти матимуть благословення істини, якщо ваш

праведний приклад і непохитне свідчення вплетуться у їхнє життя і служитимуть їм дороговказом на шляху завітів.

Я бачила ці вічні принципи, показані на нещодавньому Міжнародному конкурсі молодих митців. Меган Уорнер Тейлор за допомогою цифрової фотографії по-новому підійшла до Христової притчі про десятьох дів⁴. Я зустрілася з Меган і вона пояснила символізм десятої дівки, яку вона зобразила молодою чеснотою жінкою, сповненою віри, підготовленою до укладання і дотримання священних храмових завітів. Як і всі мудрі дівки, під час своєї підготовки вона додавала олію до свого каганця—крапля за краплею—постійним праведним способом життя. Я помітила, що її волосся заплетене у красиву косичку. Меган пояснила, що косичка була символом того, як добродіє життя цієї молодої жінки переплітається з життям безлічі поколінь. Одна прядка була символом її любові та поваги до своїх предків, друга—символом праведного впливу на теперішню сім'ю, а третя—символом того, як, готуючись зараз, вона вплете своє життя у життя майбутніх поколінь.

Я познайомилася зі ще однією жінкою, яка шляхом завчасної духовної підготовки вплела своє праведне життя в життя багатьох поколінь.

Чудового вересневого дня ми з чоловіком були у храмі, чекаючи нагоди взяти участь у храмових обрядах. У кімнату зайшов наш друг Кріс. Було так чудово побачити цього юнака, який нещодавно повернувся з Росії, де служив на місії.

Коли сесія вже мала от-от початися, біля мене сіла прекрасна молода жінка. Вона просто сяяла, усміхалася і була сповнена світла.

Квін-Крик, Аризона, США

Я захотіла з нею познайомитися, тож тихенько назвала своє ім'я. Вона прошепотіла своє ім'я—Кейт, а коли назвала прізвище, то я пригадала сім'ю, яка колись жила в Мічигані, неподалік від моєї сім'ї. Кейт була їхньою дочкою, яка вже виросла, і п'ять тижнів тому повернулася з місіонерського служіння в Німеччині.

Під час сесії до мене постійно приходила думка: "Познайом Кейт з Крісом". Я відкидала це спонукання, думаючи: "Коли, де і як?" Перед самим виходом з храму Кріс підійшов до нас попрощатися, і я скористалася нагодою. Нахилившись до Кейт, я прошепотіла: "Ви обоє доброчесні молоді люди. Вам слід познайомитися". Я пішла з храму, задоволена тим, що діяла за спонуканням.

По дорозі додому ми з чоловіком згадували про труднощі, з якими колись стикнулася сім'я Кейт. З того часу я ближче познайомилася з Кейт, і вона допомогла мені зрозуміти причини радості на її обличчі, яку я помітила в той день у храмі.

Кейт завжди намагалася залишатися на шляху завітів, шукаючи

святі місця. Вона виховувалася в сім'ї, де проведення домашнього сімейного вечора, спільна молитва і вивчення Писань зробили її дім святим місцем. З дитинства вона знала про храм і пісня "Люблю на храм дивитись" була улюбленою під час домашніх сімейних вечорів⁵. Маленькою дівчинкою вона спостерігала за батьками, які показали приклад того, де шукати святі місця: вечір вихідного дня вони присвячували відвідуванню храму замість того, щоб сходити в кіно чи десь пообідати.

Вона дуже любила батька, і він застосував свою владу священства, щоб допомогти їй укласти перший завіт—хрищення. Потім їй на голову поклали руки, і вона отримала Святого Духа. Кейт казала: "Я так раділа, що отримую Святого Духа, і я знала, що це допоможе мені залишатися на шляху до вічного життя".

Життя йшло, і у Кейт все складалося добре і щасливо. Коли їй було 14 років, вона перейшла до старших класів середньої школи і полюбила семінарію, ще одне святе місце, де вивчають євангелію. Одного дня

вчитель почав казати про випробування і запевнив, що всі ми стикнемося з ними. Дівчинка сказала собі: "Я не хочу випробувань; я не хочу про це слухати".

Минуло лише кілька тижнів, і її батько прокинувся Великоднього ранку дуже хворим. Кейт розповідала: "Мій батько мав надзвичайно здоров'я. Він бігав марафон. Маму настільки занепокоїв його стан, що вона відвезла батька до лікарні. Протягом 36 годин з ним стався тяжкий інсульт, що спричинив параліч майже всього тіла. Він міг лише моргати, але решта його тіла не рухалася. Пригадую, що коли я побачила його, у мене з'явилася думка: "О ні! Це сталося. Мій вчитель семінарії був правий. У мене випробування". Через кілька днів батько Кейт пішов з життя.

Продовжуючи, Кейт розповідала: "Це було так важко. Вам ніколи не хочеться втрачати свого героя. Я знала, що ця подія може стати або трампліном для зростання, або перепоною. Я не хотіла допускати, щоб моє життя було зруйноване, оскільки мені було лише 14 років.

Я намагалася якомога більше наблизитися до Господа. Я багато читала Писання. У книзі Алми в розділі 40 я отримала запевнення, що воскресіння реальне і завдяки Христовій Спокуті я зможу знову бути з батьком. Я багато молилася. Якомога частіше я робила записи у щоденнику. Я зміцнювала силу свого свідчення, записуючи його. Кожного тижня я ходила до церкви і в Товариство молодих жінок. Я оточила себе хорошими друзями. Я підтримувала стосунки з турботливими родичами і в першу чергу з мамою, яка була якорем у нашій сім'ї. Я просила благословення священства у дідуса та інших носіїв священства”.

Такі послідовні рішення, подібні до тих, що робили мудрі діви, додавали олії до каганця Кейт. Її мотивувало бажання знову бути разом з батьком. Кейт знала, що батькові відомо про її рішення, і вона не хотіла його розчаровувати. Вона хотіла мати з ним вічні стосунки, і вона розуміла, що, залишаючись на шляху завітів, вона тісно переплете своє життя з його життям.

Однак випробування не закінчилися. Коли Кейт виповнився 21 рік

і вона підготувала документи для служіння на місії, мамі встановили діагноз: рак. Кейт потрібно було прийняти важливе рішення у житті: слід їй залишатися вдома, щоб підтримувати маму, чи їхати на місію? Мамі було надано благословення священства з обіцанням, що вона подолає хворобу. Будучи запевнена цим благословенням, Кейт з вірою рушила вперед і продовжила втілення планів щодо служіння на місії.

Кейт розповідала: “Я робила крок у темряву, але вже під час місії світло нарешті почало з'являтися, і я отримала новини, що благословення, дане мамі, здійснилося. Я була така рада, що не відклала служіння Господу. Коли трапляється щось важке, мабуть легко впасти у відчай і не мати бажання рухатися вперед. Але якщо ви ставите Господа на перше місце, випробування можуть завершитися прекрасними благословеннями. Ви можете бачити Його руку і стати свідком чудес”. Кейт відчула на собі реальність слів Президента Томаса С. Монсона: “Наші найбільші можливості будуть відкриватися в часи найбільших труднощів”⁶.

Кейт мала таку віру, оскільки розуміла план спасіння. Вона знала, що ми жили раніше, що земля—це час випробувань і що ми житимемо знову. Вона мала віру в те, що її мама матиме благословення, але завдяки пережитому після смерті батька вона знала, що якщо мамі доведеться піти з життя, все буде добре. Кейт сказала: “Я не просто пережила смерть батька, вона змінила моє ество на краще. І якщо буде забрано мою маму, відбудеться те ж саме. Ще сильніше свідчення буде вплетено в моє життя”⁷.

Кейт шукала святе місце того вечора, коли я зустріла її в храмі. Намагаючись міцніше переплести вічні стосунки за допомогою храмового служіння, вона наслідувала взірць регулярного відвідування храму, встановлений батьками.

Того вечора, коли я познайомила Кейт і Кріса, нічого особливого не відбулося, але шукаючи ще одне святе місце наступної неділі, Кейт побачила Кріса серед сотень молодих неодружених людей на духовному вечорі інституту релігії. Там вони більше дізналися одне про одного. Через кілька тижнів Кріс запросив її разом подивитися генеральну конференцію. Вони продовжували шукати місця, де перебуває Дух, упродовж усього періоду побачень і згодом запечаталися у храмі—святому місці, де вони і познайомилися. Обое зараз виконують священні обов'язки батьківства, вплітаючи свої свідчення про план спасіння в життя трьох маленьких хлопчиків, показуючи їм шлях завітів.

“Коли ви спасаєте дівчинку, ви спасаєте кілька поколінь”. Завдяки рішення залишатися на шляху, прийнятому Кейт у 14-річному віці, вона постійно додавала олії до свого каганця, а завдяки рішення

стояти на святих місцях, *спасає і буде* спасати покоління. Завдяки пошуку своїх предків і служінню у храмі, її серце переплелось з їхніми серцями. Якщо ви братимете участь у дослідженні сімейної історії та в храмовій роботі, то також об'єднаєтеся серцем зі своїми предками і дасте їм можливість отримати вічне життя.

Живучи за євангелією вдома, ви також додасте олії до свого каганця, вплетете духовну міць у свою домівку зараз і благословите свою майбутню сім'ю неймовірним чином. І більше того, як сказав старійшина Роберт Д. Хейлз: "Якщо приклад, отриманий від батьків, не був хорошим, наш обов'язок розірвати це коло ... і навчати правильних традицій прийдешні покоління"⁸.

Вирішіть зараз робити все можливе, щоб наповнити свої каганці, щоб ваше сильне свідчення і приклад вліталися в життя багатьох поколінь—минулих, теперішніх і майбутніх. Я свідчу, що ваше добротне життя не лише спасе покоління, але також спасе *ваше* вічне життя, бо це єдиний спосіб повернутися до Небесного Батька і знайти справжню радість зараз і у вічності. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Гордон Б. Хінклі, "Стояти міцно й непорушно", *Всесвітні збори навчання провідників*, 10 січ. 2004 р., с. 20; див. також Gordon B. Hinckley, "Our Responsibility to Our Young Women", *Ensign*, Sept. 1988, 10.
2. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
3. Рассел М. Нельсон, "Покоління, поєднані любов'ю", *Ліягона*, трав. 2010, с. 92.
4. Див. Матвій 25:1–13.
5. Див. "Люблю на храм дивитись", *Збірник дитячих пісень*, с. 99.
6. Томас С. Монсон, "Meeting Your Goliath," *New Era*, Jun. 2008, 7.
7. Особиста розмова з автором, 2013 р.
8. Роберт Д. Хейлз, "How Will Our Children Remember Us?" *Ensign*, Nov. 1993, 10.

Елейн Ш. Дальтон

Генеральний президент Товариства молодих жінок

Не сходьте!

Будьте стійкими. Будьте непохитними. "Стійте за істину й праведність". Будьте свідком. Будьте взірцем для світу. Стійте на святих місцях.

Сьогодні ввечері, стоячи за цією кафедрою, я стою на святому місці в присутності пророків, провидців і одкровителів та царських дочок Бога. Це чудовий час, щоб жити на землі і бути молодою жінкою. Ви є вибраними дочками нашого Небесного Батька. Сподіваюся, що ви відчуваєте, наскільки ви є особливими і як сильно вас любить наш Небесний Батько. Він любить кожну з вас, і я також.

На столі в моєму офісі стоїть бронзова репродукція скульптури молодої жінки на ім'я Крістіна. Оригінал скульптури "Крістіна" в натуральну величину стоїть на п'єдесталі в Копенгагені, Данія,

розташований так, що вона стоїть обличчям до моря, дивлячись в напрямку Сіону. Її рішення приєднатися до Церкви і залишити свій дім було не легким, і ви можете бачити, що супротивні вітри несамовито дмуть їй на зустріч. Вона стоїть твердо, роблячи те, що для неї важко, але вона знає, що це правильно. Її нащадки поставили цю скульптуру там, на тому п'єдесталі, як данину Крістині, бо прийняте нею того дня рішення мало вічне значення для поколінь.

Як на мене, то скульптура Крістини уособлює кожну з вас. Подібно до того, як це було з Крістиною, перед вами постають багато важливих рішень, і ви щоденно приймаєте рішення, деякі з них важкі, які формуватимуть не тільки ваше майбутнє, але й долю поколінь. Вам в обличчя також дмуть штормові вітри протидії, нападів, тиску однолітків і аморального бруду. І все ж ви стійко стоїте і живете за євангелією, не зважаючи на ці люті бурі, що вирують в нашому суспільстві. Як і Крістину, вас скеровує Святий Дух. Ви приймаєте правильні рішення. Ви—вірні і походите з царського роду.

Я не уявляю собі більш важливої поради від люблячого Небесного Батька, ніж Його заклик до кожної з вас: “Стійте на святих місцях і не сходьте”¹. Він каже: “Будьте стійкими. Будьте непохитними”². “Стійте за істину й праведність”³. Будьте свідком⁴. Будьте взірцем для світу. Стійте на святих місцях. Отже моє послання кожній з вас є простим—не сходьте.

Не сходьте, коли ваш вибір правильний. В ці останні дні немає незначних рішень. Рішення, які ви приймаєте прямо зараз, є надзвичайно важливими. Свобода волі або здатність вибирати є одним з найвеличніших дарів Бога Його дітям. Вона є складовою плану щастя, який і ви, і я вибрали і захищали в нашому доземному існуванні. Живіть так, щоб мати можливість слухати й

чути Святого Духа, і Він допомагатиме вам приймати вірні рішення. Насправді, Він скаже “вам усе, що вам треба робити”⁵.

Кілька тижнів тому я вперше за багато років повернулася в мою стару середню школу. Я брала участь в конференції колу, яка проходила в актовому залі школи. Коли я йшла її коридорами, у моїй пам’яті один за одним почали оживати численні спогади. Я відчувала себе саме так, як відчувала, коли ходила до школи молодою жінкою—беззахисною, невпевненою в собі, соромливою і дуже прагнучою вписатися в колектив. Я увійшла в актовий зал. І знову я поринула у потік спогадів. Я знала кожну деталь того актового залу. Лише одне змінилось—я.

Того дня я мала нагоду стояти на подіумі саме так, як я багато разів робила це в школі, будучи старостою. Серед аудиторії я навіть бачила кількох своїх колишніх однокласників—з деякими з них я навіть ходила на побачення! Але цього разу, замість того, щоб організовувати збори учнів, я мала привілей—там, в актовому залі моєї школи—“бути свідк[ом]”⁶ і виголошувати своє свідчення про нашого Спасителя Ісуса Христа.

Молоді жінки, переконайтеся, що ваші стосунки з іншими є такими, що не змусять вас соромитися через 40 років. Ніякий тиск однолітків, ніяке прийняття в своє коло, ніяка популярність не варті компромісу. Ваш вплив на молодих чоловіків допоможе їм залишатися гідними їхньої сили священства, храмових завітів і служіння на місії. І хто знає, років через 40 можливо хтось з них навіть підійде до вас, там, в актовому залі вашої школи, і подякує за те, що ви допомогли йому залишитися гідними того, щоб виконати свій

обов'язок у священстві—з честю відслужити на місії. І хто знає, можливо ви навіть отримаєте листа від дружини одного з тих молодих чоловіків з подякою *вам* за ваш вплив на її чоловіка і їхню майбутню сім'ю ще тоді, у дні вашого навчання у школі. Ваш вибір має значення. Ваш вибір зараз впливає не лише на вас, але й на інших. Він має вічне значення. Не сходьте!

Не сходьте у вашому бажанні й зобов'язанні залишатися цнотливими й статево чистими. Плекайте цнотливість. Ваша особиста чистота є одним з ваших найбільших джерел сили. Коли ви прийшли на землю, то отримали дорогоцінний дар—тіло. Ваше тіло є знаряддям вашого розуму і божественним даром, за допомогою якого ви використовуєте свою свободу волі. Це той дар, у якому було відмовлено Сатані, і тому, майже всі свої атаки він спрямовує на ваше тіло. Він хоче, аби ви зневажали своє тіло, неналежно ставилися до нього і зловживали ним. Нескромність, порнографія, аморальність, татуювання й пірсинг, вживання наркотиків та всілякі згубні звички—все це спрямоване на те, щоб заволодіти цим дорогоцінним даром, і позбавити вас можливості користуватися своєю свободою волі. Павло запитав: “Чи не знаєте ви, що ви—Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?”⁷

Ваше тіло—це храм. Чому? Тому що воно спроможне не тільки дати притулок вашому вічному духові, але й вічним духам інших, хто прийде на землю, щоб бути членами вашої вічної сім'ї. Старійшина Даллін Х. Оукс навчав: “Сила створювати смертне життя—це небесна сила”⁸. Ваша роль є величною. Бог наділив вас священною довірою! Ви готуєтеся стати матерями майбутніх

поколінь. Залишайтеся чистими й гідними та захищайте те, що є “найдорожчим і найціннішим за все”—свою чесноту й цнотливість⁹. Небесний Батько мудро радить особисто вам, Своїм вибраним дочкам, ходити дорогами чесноти¹⁰.

Чеснота є золотим ключем до храму. *Отже не сходьте у тому, щоб бути гідними укласти священні завіти і дотримуватися їх.* Завіт, який ви укладаєте під час хрищення, допоможе вам залишатися на шляху чесноти й щастя, коли ви щотижня поновлюєте цей завіт, приймаючи причастя. Якщо ви дотримуетесь завіту хрищення, то будете виглядати інакше, вдягатися інакше і діяти не так, як чинить світ. Дотримання цього завіту допоможе вам мати скерування від Святого Духа. Стійте на святих місцях і навіть не наближайтеся до тих місць, музики, медіа чи компаній, через які ви можете втратити напарництво Святого Духа¹¹. Дотримуючись своїх заповітів, ви залишатиметеся гідними й готовими увійти у святі храми Господа.

І останнє—приймавши Спокуту Спасителя, не сходьте. Спокута здійснено і для вас, і для мене. Вона є силою, яка уможливає й викупляє. Якщо ви не відчуваєте себе гідними стояти у святих місцях, не несіть цей тягар ні днем більше. У смертному житті, всі

ми робитимемо помилки. Будьте певні, що Спаситель любить вас так сильно, що забезпечив для вас можливість змінитися і покаятися, якщо ви припускаєтеся помилки. Сатана не хоче, щоб ви думали, що можете змінитися¹². Він намагатиметься переконати вас, що все втрачено. Це—обман. Ви можете повернутися. Ви можете покаятися. Ви можете бути чистими і святими завдяки безмежній Спокуті Спасителя.

Тепер дозвольте мені закінчити однією з найвеличніших історій любові, яку будь-коли розповідали. Можливо ви спитаєте: “Яке відношення історія любові має до того, щоб стояти на святих місцях?” Вона має безпосереднє відношення до цього. Це історія про молоду жінку на ім'я Ревека¹³.

В ній говориться про те, що Авраам доручив своєму слугі знайти гідну молоду жінку, яка буде дружиною його синові Ісаку. Вона повинна бути достойною храмового шлюбу—чесотною, чистою й гідною. Отже, він посилав свого слугу в довгу й небезпечну подорож у місце, що називалося Нахор. Причина, з якої він мав іти туди, є очевидною—святим чоловікам потрібно, щоб біля них були святі жінки. Коли слуга наблизився до міста Нахор, то зупинився біля криниці з водою, щоб напувати своїх верблюдів, та помолвився про

Місто Бразилія, Бразилія

те, щоб його було скеровано до праведної молодої жінки, і щоб він упізнав її по тому, що вона запропонує воду йому і для його 10 верблюдів. Я їздила на верблюди і знаю напевно, що верблюдам потрібно *багато* води!

У книзі Буття ми читаємо, що Ревека не тільки зійшла до криниці й набрала води, але “метнулась”¹⁴, або поспішила, щоб виконати це завдання. Тоді слуга надів Ревеці браслети й сережки і спитав, чи була в домі її батька кімната, де б він міг зупинитися. Я переконана, що тут допомогли й сережки! В Писаннях написано: “І побігла дівчина, і розповіла в домі своєї матері про цю пригоду”¹⁵. Ревека напевно була бігункою!

Слуга розповів родині Ребеки про мету його довгої подорожі і Ревека погодилася стати дружиною Ісака. Слуга хотів вирушити додому вже наступного дня з Ревекою, однак її сім'я благала її побути з ними ще принаймні 10 днів. Тоді вони спитали Реваку, чи хотіла вона піти, і її відповідь була простою: “Піду”¹⁶. Чи не нагадує вам ця відповідь, відгук

тисяч тих, хто рішуче відповів: “Я піду і зроблю”¹⁷, коли наш пророк, Президент Томас С. Монсон, оголосив про можливість для молодих чоловіків і молодих жінок служити на місії у більш ранньому віці?

А тепер мораль і кінцівка цієї історії любові: Ревека була підготовлена й гідна укласти священні завіти і дотримуватися їх, щоб стати завітною дружиною Ісака. Їй не потрібно було чекати й готуватися. До того, як залишити свою сім'ю, вона отримала благословення, і сказані їй слова є дуже хвилюючими для мене, бо їй було обіцяно, що вона стане “матір'ю для тисяч десятків тисяч”¹⁸. Але найкращою частиною цієї історії любові є та, коли Ревека вперше побачила Ісака, а він її. В Біблії про це не сказано, але я думаю, що то була любов з першого погляду! Бо “чеснота любить чесноту; [а] світло припадає до світла”¹⁹. Коли Ісак виїхав, щоб зустріти караван, Ревека “злізла зі [свого] верблюда”²⁰. А потім сказано: “І він її покохав”²¹. На цьому місці я зітхаю!

І для Ребеки, і для Крістини не легко було стояти на святих місцях.

Не сходити було нелегко. Шалено дули вітри, носити воду з криниці було тяжко, а залишити свої рідні домівки і звичне життя було, безперечно, нелегко. Але вони прийняли правильні рішення. Їх скеровував Святих Дух. Вони були сповнені чесноти і підготувалися укласти священні завіти й дотримуватися їх. Спаситель був нащадком Ребеки. Чи знала вона тоді, що це станеться? Ні! Чи має значення ваш вибір зараз? Так!

Молоді жінки, від вашого вибору, вашої чистоти і вашого гідного життя залежить доля багатьох поколінь. Не сходьте. На вас чекає чудова доля. Це ваш час! Я справді вірю, що одна чеснотна молода жінка, скерована Духом, може змінити світ!

Я свідчу, що Спаситель живе! Він буде з вами. Він дасть вам сил. І у важкі часи Його “ангели [будуть] навколо вас, щоб підтримувати вас”²². В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 87:8.
2. Див. Мосія 5:15.
3. Див. гасло Товариства молодих жінок, в *Особистий розвиток молодих жінок* (брошура, 2009), с. 2.
4. Див. Мосія 18:9.
5. 2 Нефій 32:5.
6. Див. Мосія 18:9.
7. 1 Коринтянам 3:16.
8. Dallin H. Oaks, “The Great Plan of Happiness”, *Ensign*, Nov. 1993, 74.
9. Мороній 9:9.
10. Див. Учення і Завіти 25:2.
11. Див. 1 Коринтянам 6:9; 1 Солунянам 5:22; 2 Тимофію 2:22; Учення і Завіти 9:13.
12. Див. *Заради зміцнення молоді* (брошура, 2011), сс. 28–29.
13. Див. Буття 24.
14. Буття 24:20.
15. Буття 24:28.
16. Буття 24:58.
17. Див. 1 Нефій 3:7.
18. Буття 24:60.
19. Учення і Завіти 88:40.
20. Буття 24:64.
21. Буття 24:67.
22. Учення і Завіти 84:88.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Ваша дивовижна подорож додому

Якщо ви з радістю використовуєте карту, яку ваш люблячий Батько підготував для вашої подорожі, вона приведе вас у святі місця і ви зростете до вашого божественного потенціалу.

Цього вечора нас вшановано присутністю Президента Томаса С. Монсона, нашого улюбленого пророка. Президенте, ми завжди молимося за вас.

Мої дорогі сестри, дякуємо вам за музику і слово проповіді. Все було надихаючим і таким доречним для Великодня, священної пори, яку ми святкуємо цього тижня.

Яка це радість бути з вами, дорогоцінні молоді сестри, разом з вашими матерями і чудовими провідниками. Ви випромінюєте світло й усміхаєтеся, спонукаючи й інших усміхатися. Безсумнівно, Господь пам'ятає про вас і з любов'ю дивиться на вас з небес.

Я виріс у Цвікау, в колишній Східній Німеччині. Коли мені було близько 11 років, за моїм батьком, який був політичним дисидентом, було встановлено дедалі суворіший нагляд, і мої батьки відчули, що єдине безпечне рішення для нашої сім'ї—це втекти до Західної Німеччини. Було вирішено, що найбезпечнішим планом для членів сім'ї

буде від'їхати в різний час і різними шляхами добиратися на Захід, залишивши все наше майно.

Оскільки в найнебезпечнішій ситуації був мій батько, він вирушив найшвидшим шляхом, через Берлін. Мої старші брати попрямували на північ і кожен з них добирався на захід своїм шляхом. Моя сестра—якій тоді було стільки років, скільки багатьом з вас сьогодні—разом із Хельгою Фассман, її вчителькою у Товаристві молодих

жінок, та кількома іншими, сіли на потяг, маршрут якого в одному місці трохи заходив на територію Західної Німеччини. Вони заплатили провіднику, щоб той відімкнув їм одну з дверей, і після того, як поїзд перетнув кордон Західної Німеччини, вони на ходу зістрибнули з поїзда назустріч свободі. Я був у захопленні від мужності своєї сестри.

Я був найменшою дитиною і моя мама вирішила, що ми з нею пішки підемо через гірський хребет, який розділяє дві країни. Пам'ятаю, як вона завершила обід, ніби ми збиралися на пішу прогулянку або пікнік в горах.

Поїздом ми проїхали стільки, скільки могли, а потім багато годин йшли пішки, потроху наближаючись до кордону із Західною Німеччиною. Кордони ретельно охоронялися, але у нас була карта і ми знали про час і місце, де могли перетнути кордон безпечно. Я відчував тривогу матері. Вона постійно дивилася навкруги, щоб переконатися, що за нами не стежать. З кожним кроком її ноги й коліна, здавалося, слабшали. Коли ми забиралися на останній, довгий пагорб, я допомагав їй нести важку валізу з їжею, важливими документами та сімейними

Собрал, Бразилія

фотографіями. Напевно вона гадала, що ми вже перетнули кордон. Коли вона нарешті відчула, що ми у безпеці, ми сіли й почали їсти наш обід для пікніка. Я переконаний, що вперше того дня вона почала дихати спокійніше.

Лише тоді ми побачили знак, що кордон попереду. Ми були ще так далеко від нього! Ми влаштували пікнік на не тому боці кордону. Ми все ще були у Східній Німеччині!

Прикордонники могли з'явитися будь-якої миті!

Моя мама несамовито збрала наш обід і ми з усіх сил поспішили вгору на пагорб. Цього разу ми не наважувалися зупинитися, поки достеменно не дізналися, що перейшли на інший бік кордону.

Хоча кожен член нашої сім'ї вирушив окремою дорогою і зазнав дуже великих труднощів на шляху, згодом всі ми були у безпеці. Зрештою ми возз'єдналися як сім'я. Який то був чудовий день!

Історії про подорожі

Те, що я вам щойно розповів, є моїм досвідом, який для мене є дуже цінною подорожжю. Зараз я можу озирнутися на своє життя й упізнати багато таких своїх "подорожей". Не всі вони полягали в перетинанні

гірських хребтів або політичних кордонів; деякі більше стосувалися подолання випробувань або духовного зростання. Але всі вони були подорожами. Я вважаю, що кожне життя є зібранням особистих "історій про подорожі".

Я певен, що ви знаєте, що кожна культурна традиція є багатою на історії про подорожі. Наприклад, можливо ви знаєте про подорож Дороті і її собачки Тото, з кінофільму *Чарівник країни Оз*. Торнадо підхопило Дороті й Тото і віднесло їх в країну Оз. Там Дороті знаходить ту відзначну жовту цегляну дорогу, якою проходить її подорож, що зрештою приводить її додому.

А ще є Ебенезер Скрудж Чарльза Діккенса, чия подорож простягається не з місця до місця, а з часу в час. Це подорож всередині його власного серця, яка допомогла йому усвідомити, чому він став таким, яким є, і що станеться з ним, якщо він продовжуватиме йти своїм шляхом егоїзму й невдячності¹.

Одним з великих класичних романів китайської літератури є роман *Подорож на захід*. Він був написаний в 16 столітті. В ньому розповідається прекрасна історія про пригоди і паломництво монаха, який за допомогою чотирьох дружніх осіб

подорожує в напрямку духовного просвітлення.

І звичайно ж є Більбо Бегінз, маленький, скромний хоббіт, який дуже хотів би залишатися вдома і їсти свій суп. Але, коли в його двері постукали, він відгукнувся на заклик великого невідомого і вийшов у світ разом із чарівником і групою гномів, щоб виконати небезпечну, але життєво важливу місію².

Історія всесвіту

Чи не любимо ми ці історії про подорожі, тому що можемо бачити у мандрівниках себе? Їхній успіх і невдачі можуть допомогти нам знайти наш власний шлях крізь життя. У відео, яке ми переглядали кілька хвилин тому, також розповідається історія про прекрасну подорож. Можливо ці історії також нагадують нам подорож, про яку всі ми маємо знати—історію подорожі, в якій кожен з нас відіграє важливу роль.

Ця історія бере початок дуже давно. Задовго до того, як Земля почала обертатися на своїй орбіті, задовго до того, як сонце почало простягати свої полум'яні руки в холодний космос, задовго до того, як великі й малі створіння з'явилися на нашій планеті. На початку цієї історії ви жили дуже далеко у прекрасному місці.

Ми не знаємо багатьох подробиць стосовно життя в доземному існуванні, але дещо ми знаємо. Наш Небесний Батько відкрив нам Хто Він такий, хто ми такі, і ким ми можемо стати.

У тому першому стані ви знали з абсолютною впевненістю, що Бог існує, бо ви бачили й чули Його. Ви знали Ісуса Христа, Який мав стати Агнцем Божим. Ви мали віру в Нього. І ви знали, що це не ваша доля залишатися у безпечній

доземній домівці. Так само, як ви любили те вічне існування, ви знали, що мали почати подорож, і бажали цього. Вам потрібно було піти з присутності вашого Батька, пройти крізь завісу забуття, отримати смертне тіло і засвоїти й відчути те, що, як слід сподіватися, допоможе вам зростати й стати більш схожими на Небесного Батька і повернутися в Його присутність.

У тому священному місці, в оточенні тих, кого ви знали й любили, важливим питанням, що було у вас на вустах і у вашому серці можливо було таке: “Чи повернуся я безпечно в мій небесний дім?”

На землі буде стільки всього, чого ви не зможете контролювати. Смертне життя іноді буде важким, сповненим несподіваних поворотів на дорозі: хвороб, розбитого серця, нещасних випадків, конфліктів.

Не пам’ятаючи про своє попереднє існування—про те, що колись ви ходили зі своїм Небесним Батьком—чи зможете ви все ще впізнати Його голос серед всього гомону й шаленості смертного життя?

Майбутня подорож здавалася такою довгою й мінливою—сповненою великого ризику.

Вона не буде легкою, але ви знали, що вона варта будь-яких зусиль.

Отже, ви стояли на краю вічності, дивлячись вперед з невимовною радістю й надією—але, я припускаю, і з тінню тривоги й страху.

Вкінці ви знали, що Бог буде справедливим—що Його великодушність перемаже. Ви брали участь у великих небесних нарадах і знали, що ваш Спаситель забезпечить шлях, щоб вас могло бути очищено від гріха і врятовано від фізичної смерті. Ви мали віру, що вкінці ви радітимете і здійснимете свій голос разом із небесним хором,

Копенгаген, Данія

виголошуючи хвалу Його святому імені.

Отже, ви глибоко вдихнули ...

І зробили великий крок уперед ...

І тепер ви тут!

Ви, кожен з вас, розпочали свою власну дивовижну подорож назад у свій небесний дім!

Ваша карта

Тепер, коли ви тут, на землі, можливо буде мудро спитати себе, як проходить ваша подорож. Чи на вірному ви шляху? Чи стаєте ви тією людиною, якою були створені бути і якою хотіли стати? Чи приймаєте ви ті рішення, які допоможуть вам повернутися до вашого Небесного Батька?

Він послав вас у цю подорож не для безцільного блукання на самоті. Він хоче, щоб ви повернулися додому до Нього. Він дав вам люблячих батьків і відданих провідників Церкви, а також карту, на якій зображено місцевість і позначено небезпечні місця; на карті показано, де можна знайти мир і щастя, і вона допоможе вам прокласти свій курс назад додому.

Тож, де вам знайти цю карту?

- У Священних Писаннях.
- У словах пророків і апостолів.

- І через особисте одкровення від Святого Духа.

Ця карта—це євангелія Ісуса Христа, радісна звістка і щасливий шлях учня Христа. Це заповіді й приклад, дані нам нашим Заступником і Наставником, Який знає шлях, оскільки Він сам є шляхом³.

Звичайно ж, якщо у вас просто є карта, це ніяк не допоможе вам, якщо ви не вивчаєте її,—якщо ви не користуєтеся нею, щоб мати провід у житті. Я запрошую вас зробити вивчення Божого слова своїм найвищим пріоритетом і застосовувати його в житті. Відкрийте своє серце Святому Духу, щоб Він міг скерувати вас під час вашої подорожі життям.

Ваша карта містить послання, сповнені підтримки й повчань від вашого Небесного Батька і Його Сина Ісуса Христа. Сьогодні я хотів би поділитися з вами трьома з цих послань, які допоможуть зробити вашу подорож додому успішною.

Перше послання “Не бійтеся, бо, Я, Господь, з вами”⁴.

Ви не одні в цій подорожі. Ваш Небесний Батько знає вас. Навіть, коли ніхто не чує вас, Він чує вас. Коли ви тішитесь у праведності, Він

тішитися з вами. Коли вас оточують випробування, Він сумує з вами.

Небесний Батько зацікавлений у вас незалежно від того, наскільки ви багаті, красиві, здорові або розумні. Він бачить вас не так, як бачить вас світ; Він бачить вас тими, ким ви дійсно є. Він дивиться на ваше серце⁵. І Він любить вас⁶, тому що ви Його дитина.

Дорогі сестри, щиро шукайте Його і ви знайдете Його⁷.

Обіцяю вам—ви не самотні.

А тепер на хвилинку подивіться на людей навколо вас. Дехто з них можуть бути вашими провідниками, друзями або членами сім'ї. Інших ви можете бачити вперше. Однак кожен, кого ви бачите навколо себе,—на цих зборах або в будь-якому іншому місці, сьогодні або в будь-який інший час—був доблесною людиною в доземному світі. Та скромна й звичайна на вигляд людина, яка сидить поруч із вами, можливо була однією з тих великих

особистостей, кого ви любили й ким захоплювалися у середовищі духів. Ви самі могли бути таким зразком для наслідування!

В одному ви можете бути певні: кожен, кого ви бачите—незалежно від раси, релігії, політичних переконань, статури або зовнішності—одна сім'я. У молодій жінки, на яку ви дивитеся, той самий Небесний Батько, що і у вас, і вона, так само, як і ви, залишила Його присутність, де її любили, палко бажаючи прийти на цю землю і жити так, щоб одного дня повернутися до Нього.

Однак вона може почуватися самотньо, саме так, як інколи можете почуватися й ви. Часом вона може навіть забувати мету своєї подорожі. Будь ласка, нагадайте їй своїми словами й діями, що вона не самотня. Ми тут, щоб допомагати одне одному.

Життя може бути складним, і через це серця людей можуть кам'яніти такою мірою, що до деяких

людей, здається, важко достукатися. Дехто сповнився гніву. Інші можуть висміювати тих, хто вірить у люблячого Бога, й глузувати над ними. Але поміркуйте над цим: хоча вони цього й не пам'ятають, вони також колись жадали повернутися до свого Небесного Батька.

Це не ваш обов'язок навертати когось. Це робота Святого Духа. Ваше завдання—ділитися своїми віруваннями і не боятися. Будьте друзями всім людям, але ніколи не поступайтеся своїми нормами. Залишайтеся вірними своїм переконанням і вірі. Стійте з високо піднятою головою, бо ви є дочкою Бога, і Він підтримує вас!

Друге послання: “Любіть один одного, як Я вас полюбив”⁸.

Чи цікавилися ви колись, якою мовою всі ми розмовляли, коли жили в присутності Бога? Я дуже підозрюю, що то була німецька мова, хоча, гадаю, що цього напевно не знає ніхто. Але я знаю, що в нашому доземному житті ми вивчили універсальну мову безпосередньо від Батька наших духів—мову, яка має силу подолати емоційні, фізичні й духовні бар'єри.

Ця мова є чистою любов'ю Ісуса Христа.

Це наймогутніша мова у світі.

Любов Христа—це не удавана любов. Це не та любов, яку зображують на вітальних листівках. Це не та любов, яку славлять у популярних піснях і кінофільмах.

Ця любов викликає справжню зміну характеру. Вона може приборкувати ненависть і розчиняти заздрість. Вона може зцілювати образи і утамовувати вогонь люті. Вона може творити чудеса.

Ми отримали свої “перші уроки”⁹ цією мовою любові як духи в присутності Бога, і тут, на землі, ми

Сідней, Австралія

маємо можливості говорити нею вільно. Ви можете знати, що вивчаєте цю мову любові, оцінюючи те, що мотивує ваші думки і вчинки.

Коли ваші думки переважно зосереджені на тому, яку користь щось може принести вам, ваші мотиви можуть бути егоїстичними й низькими. Це не та мова, яку ви хочете вивчити.

Але коли ваші думки й поведінка переважно зосереджені на служінні Богу та іншим—коли ви дійсно бажаєте благословляти й надихати оточуючих вас—тоді сила чистої любові Христа може діяти у вашому серці й житті. Це та мова, яку ви хочете вивчити.

Коли ви почнете вільно говорити цією мовою і користуватися нею у ваших стосунках з іншими людьми, вони впізнають щось таке, що може пробудити в них давно приховане прагнення шукати вірний шлях у подорожі назад в їхній небесний дім. Зрештою, мова любові також є й їхньою справжньою рідною мовою.

Цей глибокий і незмінний вплив є мовою, яка сягає самої душі. Це мова розуміння, мова служіння, мова натхнення, радості й втішення.

Навчайтеся користуватися універсальною мовою Христової любові.

І третє послання: “Будьте в доброму гуморі”¹⁰

Чи не правда, що ми іноді невдоволені тим, де знаходимося в нашій подорожі? Якщо вам 12 років, можливо ви хотіли б, щоб вам було 14. В 14 вам хочеться бути 18-річними. А в 18 вам іноді навіть хочеться знову, щоб вам було 12 років, і ви отримали можливість все почати знову.

Завжди буде на що жалітися—на те, що, здається, відбувається не зовсім правильно. Ви можете прожити життя, відчуваючи сум, самотність, непорозуміння або свою непотрібність. Але це не та подорож, на яку ви сподівались, і це не та подорож, в яку послав вас Небесний Батько. Пам’ятайте, ви справді є дочкою Бога!

Пам’ятаючи про це, я запрошую вас, ходити упевнено і з радістю. Так, на дорозі є вибоїни, об’їзди й навіть деякі небезпеки. Але не переймайтеся ними. Шукайте щастя, яке Небесний Батько приготував для вас на кожному кроці вашої подорожі. Щастя—це кінцева точка подорожі, але це також і сама подорож. Мир у цьому світі і вічне життя у світі прийдешньому—це те, що Він обіцяє¹¹. Саме тому Він наказує нам бути у доброму гуморі.

Якщо ви з радістю використовуєте карту, яку ваш люблячий Батько підготував для вашої подорожі, вона приведе вас у святі місця і ви зростете до вашого божественного потенціалу. Ви станете такою дочкою Бога, якою сподівалися стати.

Дорогі сестри, дорогі молоді друзі, як апостол Господа я залишаю вам благословення, щоб ви знайшли свій шлях у цій подорожі додому, і щоб ви були натхненням для ваших товаришів у подорожі. Це також моє обіцяння й молитва: якщо ви шануватимете завіти, принципи і цінності евангелії Ісуса Христа й вірно житимете за ними, в кінці вашої подорожі вас зустріне Небесний Батько. Він обійме вас і ви раз і назавжди знатимете, що безпечно дісталися додому. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Чарльз Діккенс, *Різдвяна історія*.
2. Див. Д. Р. Р. Толкієн, *Хоббіт*.
3. Див. Іван 14:6.
4. Учення і Завіти 68:6; див. також Ісаїя 41:10; Іван 14:18.
5. Див. 1 Самуїлова 16:7.
6. Див. 1 Петра 5:6–7.
7. Див. Єремія 29:13.
8. Іван 15:12; див. також Іван 13:34; Мороній 7:45–48.
9. Учення і Завіти 138:56.
10. Учення і Завіти 78:18; див. також Іван 16:33; 3 Нефій 1:13.
11. Див. Учення і Завіти 59:23.

Як зробити конференцію частиною нашого життя

Подумайте над тим, як використати деякі з цих завдань і запитань, як початок для сімейного обговорення або особистого розмірковування.

Перелічені номери сторінок вказують на першу сторінку виступу.

Для дітей

- Президент Томас С. Монсон говорив про важливість послуху і як непослух завжди має наслідки

(сторінка 89). Згадайте час, коли ви були послухні сімейним правилам. А час, коли ви підкорювалися Божим правилам? Як те, що ви були послухними вплинуло на ваші почуття?

- Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, розповів історію про маленьку дівчинку, яка посадила кущик томату з крихітного зернятка (сторінка 18). Прочитайте або перекажіть цю історію з сім'єю і обговоріть, про що вона вчить і про те, як ви можете бути схожими на Небесного Батька. Ви можете поставити мету зробити щось, що допоможе вам стати ближче до Небесного Батька.
- Старійшина Енріке Р. Фалабелла, сімдесятник, говорив, про те, що робить сім'ї міцними (сторінка 102). Він навчав, що найважливішими словами у вашій сім'ї є "Я тебе люблю", "Дуже дякую" та "Пробач мені". Сестра Розмарі М. Уїксон, президент Початкового товариства, запропонувала казати "Я все в тобі люблю" (сторінка 81). Подивіться, що трапиться, коли ви вживаєте ці слова у ваших сім'ях. Чи зроблять вони їх щасливими? Що ви відчуваєте?

Для молоді

- Президент Томас С. Монсон навчав чотирьом принципам для підготовки до місіонерської роботи—не тільки як місіонера повного дня, але також як члена Церкви (сторінка 66). Ви можете вивчати його виступ і обмірковувати таке запитання: Що я можу робити, аби бути кращим місіонером зараз?
- Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, вчив, що це нормально мати сумніви й запитання, але він також навчав: "Міцно тримайтеся за те, що ви вже знаєте і твердо стійте доти, доки не прийде додаткове знання. ... Правильно оцінюйте віру, яка у вас є" (сторінка 93). Не забувайте записувати у свій щоденник свої вірування, свідчення і деякий духовний досвід, який ви пережили. Також запишіть відповіді і зберігайте їх, щоб під час читання Писань і ваших нотаток, ви могли

знайти відповіді на запитання.

- Багато промовців говорили про послух і благословення, які ми маємо, якщо ми послухні. Наприклад, Президент Монсон вчив: “Знання про істину й відповіді на наші найважливіші запитання надходять до нас, коли ми послухні заповідям Божим” (сторінка 89). Подумайте над тим, як висвітлити цю тему, або запишіть численні благословення, які можна отримати через послух. Визначення цих благословень може надихнути вас продовжувати жити праведно.
- Кілька промовців вчили, що ви можете священнослужити в будь-який час, не тільки під час проєктів служіння. “Священнослужіть кожного дня,—навчав брат Девід Л. Бек, президент Товариства молодих чоловіків.— Можливості—всюди навколо вас”. У виступі брата Бека ви можете прочитати про деякі приклади служіння молоді іншим (сторінка 55).

Для дорослих

- Багато промовців свідчили про Ісуса Христа. Що можна дізнатися про Його божественні риси, місію та священнослужіння з виступів на сторінках 22, 70, 96, 99 і 109?
- Тема травневої навчальної програми для молоді—пророки й одкровення. Якщо ви навчаєте молодь у Церкві або маєте дітей-підлітків, ви б могли обговорити з ними навчальну програму і таке запитання: Чому важливо прислухатися до сучасних пророків і слідувати за ними? Подумайте над вивченням цієї теми для

виявлення пророцтв та попереджень про те що, якщо ми прислухатимемося, це допоможе нам процвітати в смутні часи.

- Декілька промовців зосереджувалися на зміцненні сім'ї. Наприклад, старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, навчав: “Коли [Спаситель] посідає центральне місце у вашій домівці, там перебуває мир і спокій” (сторінка 29). Шукайте способи, щоб зробити Спасителя центром вашої домівки, завдяки вивченню виступу старійшини Скотта, а також виступів на сторінках 6, 81, 83 і 102. ■

ЯК НАВЧАТИ З ПИСАНЬ

Подумайте над вивченням цих Писань, які були процитовані або згадані кілька разів на генеральній конференції:

1 Самуїлова 16:7*
Матвій 7:24; 28:19
Іван 13:34–35; 14:6, 16:33
Мосія 3:19*; 18:8–9
Геламан 5:12*
3 Нефій 11:7

Мороній 9:9
Учення і Завіти 42:22; 59:23; 64:34;
84:88; 87:8; 115:6
Джозеф Сміт—Історія 1:17*
* Вірші з Писань для опанування в семінарії

Показчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції

Далі подано перелік вибраних історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції і які можна використати під час особистого навчання, на домашніх сімейних вечорах та інших уроках. Номер відповідає першій сторінці виступу.

ПРОМОВЕЦЬ	ІСТОРІЯ
Старійшина Ніл Л. Андерсен	(77) Пари в Мозамбіку йдуть за Спасителем, а не за своїми традиціями.
Старійшина М. Рассел Баллард	(18) Семирічна онучка відроджує зів'ялий кущ томату.
Девід Л. Бек	(55) Носії Ааронового священства подружилися з молодою жінкою, яка стала жертвою утисків. Диякон у Бангалорі, Індія, допомагає стати знов активними усім молодим чоловікам у своїй філії.
Старійшина Тед Р. Каллістер	(52) Сімнадцятирічний Джордж Ф. Річардс дізнається про силу священства, давши благословення своїй матері.
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон	(109) Мати старійшини Тодда Д. Крістофферсона допомагає молодій жінці у скруті реалізувати свій потенціал.
Мері Н. Кук	(118) Молода жінка стикається зі смертю батька і боротьбою матері з раком, проявляючи свою віру.
Старійшина Квентін Л. Кук	(32) Індуська жінка відчуває спокій під час дня відкритих дверей храму в Суві, Фіджі.
Єпископ Дін М. Девіс	(9) Землетрус Лома-Прита у штаті Каліфорнія, США, у 1989 році підтверджує в розумі і серці Діна М. Девіса важливість будування нашого життя на міцному фундаменті.
Енн М. Дібб	(115) Малоактивна молода жінка відчуває Духа під час перебування у таборі Товариства молодих жінок.
Президент Генрі Б. Айрінг	(62) Хлопець-сирота стає першим членом Церкви у місті з населенням 130 тис. людей. Під час служіння в Нью-Мексико, США, і в Новій Англії, США, Генрі Б. Айрінг бачить руку Бога у розбудові Його царства.
Старійшина Енріке Р. Фалабелла	(102) Члени церкви в Аризоні, США, дали Енріке Р. Фалабеллі і його дружині грошей, щоб вони могли повернутися до Гватемали після укладання храмового шлюбу.
Старійшина Джеффри Р. Холланд	(93) Джеффри Р. Холланд каже 14-річному хлопчині, що той не повинен ніколи виправдовуватися за те, що він "тільки вірить".
Президент Томас С. Монсон	(66) Чоловік у Канаді цікавиться і приєднується до Церкви після того, як двоє місіонерів повного дня приносять переконливе свідчення про пророка Джозефа Сміта. Висловлюючи любов у своїх щотижневих листах, місіонер повного дня наводить свого батька до Церкви. (89) Восьмирічний Томас С. Монсон вчиться послуху після підпалу поля. Відданий член Церкви в Угорщині зберігає свою десятину протягом багатьох років, поки не має можливості віддати її своїм домашнім вчителям.
Старійшина Річард Г. Скотт	(29) Місіонер повного дня після місії хоче мати сім'ю за взірцем президента місії.
Президент Дітер Ф. Ухтдорф	(70) Святі у Західній Африці починають співати гімни після того, як відключається електрика у їхньому домі зборів. Євангелія допомагає молодій жінці подолати темряву жорстокого виховання. (125) Дітер Ф. Ухтдорф і члени його сім'ї тікають із Східної Німеччини.

Учення для нашого часу

Збори Мелхиседеківського священства і Товариства допомоги у четверту неділю мають бути присвячені “Ученням для нашого часу”. Кожний урок може бути підготовлений за допомогою одного або кількох виступів з останньої генеральної конференції (див. таблицю нижче). Президенти колів та округів можуть обрати, які виступи слід використовувати або вони можуть передати цю відповідальність єпископам та президентам філій. Провідники, плануючи вивчення однакових виступів у ті самі неділі, тим самим наголошують на важливості як братів Мелхиседеківського священства, так і сестер Товариства допомоги.

Тих, хто приходить на уроки в четверту неділю, слід заохочувати вивчати матеріали останньої конференції у журналі та приносити його із собою.

Поради стосовно підготовки до уроку на основі виступів

Помоліться, щоб Святий Дух перебував з вами під час вивчення

і навчання на основі виступу(ів). У вас може виникнути бажання підготувати урок, використовуючи інші матеріали, але виступи з конференції є схваленою навчальною програмою. Ваше завдання—допомогти іншим навчатися євангелії і жити за нею, як цьому навчали на останній генеральній конференції Церкви.

Перегляньте виступ(и), шукаючи принципи і вчення, які задовольняють потреби членів класу. Також шукайте історії, посилення на вірші з Писань та твердження у виступі(ах), які допоможуть вам навчити цих істин.

Розробіть план, як навчити принципів і вчень. Подумайте над тим, які запитання можуть допомогти членам класу:

- Шукайте принципи й вчення у виступі(ах).
- Подумайте над їхнім значенням.
- Поділіться розумінням, ідеями, досвідом та свідченням.
- Застосовуйте ці принципи й вчення в їхньому житті. ■

УРОКИ ДЛЯ ВИВЧЕННЯ ПО МІСЯЦЯХ

Квітень 2013–жовтень 2013

Жовтень 2013–квітень 2014

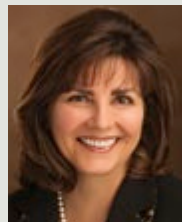
МАТЕРІАЛИ ДЛЯ УРОКІВ У ЧЕТВЕРТУ НЕДІЛЮ

Виступи на квітневій генеральній конференції 2013 року*

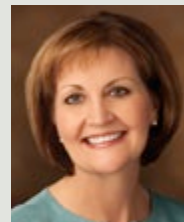
Виступи на жовтневій генеральній конференції 2013 року*

* Для уроків у четверту неділю з квітня по жовтень, можна вибрати виступ(и) з попередньої конференції або з найостаннішої. Виступи доступні багатьма мовами на conference.lds.org.

Генеральні президентства допоміжних організацій ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ

Керол М. Стівенс
Перший радник

Лінда К. Бертон
Президент

Лінда Ш. Рівз
Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЖІНОК

Керол Ф. Мак-Конкі
Перший радник

Бонні Л. Оскарсон
Президент

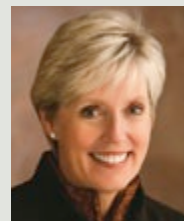

Ніл Ф. Мерріотт
Другий радник

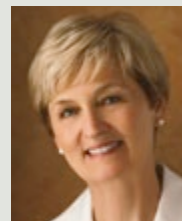
ПОЧАТКОВЕ ТОВАРИСТВО

Джин А. Стівенс
Перший радник

Розмарі М. Уїксон
Президент

Шеріл А. Есплін
Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЧОЛОВІКІВ

Ларрі М. Гібсон
Перший радник

Девід Л. Бек
Президент

НЕДІЛЬНА ШКОЛА

Девід М. Мак-Конкі
Перший радник

Рассел Т. Осгаторп
Президент

Метью О. Річардсон
Другий радник

На 183-й щорічній генеральній конференції було підтримано нове генеральне президентство Товариства молодих жінок

Наші серця були зворушені,—сказав Президент Томас С. Монсон на заключній сесії 183-ї щорічної генеральної конференції 7 квітня 2013 р.,—а наші свідчення про цю божественну роботу зміцнилися, коли ми відчували Дух Господа. Давайте не забувати те, про що ми чули протягом цих двох останніх днів”.

6 і 7 квітня більше 100 000 чоловік відвідали п'ять сесій генеральної конференції у Конференц-центрі в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США. Мільйони по всьому світу дивилися або слухали її завдяки трансляції через телебачення, супутниковий зв'язок, радіо та Інтернет. Прямі трансляція, відео й аудіо версії, а також тексти виступів були доступні для членів Церкви в он-лайн на сайті LDS.org 95-ма мовами.

Президент Монсон відкрив щорічну конференцію оголошенням про плани збудувати храми в Сідар-Сіті, шт. Юта, США, і Ріо-де-Жанейро, Бразилія; таким чином, загальне число храмів, про будівництво яких було оголошено або які знаходяться на стадії будівництва, становить 29. На даний час діє 141 храм.

Під час суботньої післяобідньої сесії було здійснено деякі зміни у провідництві Церкви. Були звільнені усі члени генерального президентства Товариства молодих жінок, і був звільнений старійшина Уолтер Ф. Гонсалес, який служив членом президентства сімдесятиників.

Також був звільнений 51 територіальний сімдесятник.

Старійшина Уліссес Соарес, з Першого кворуму сімдесятиників, був підтриманий як член президентства сімдесятиників.

В якості нового генерального президентства Товариства молодих жінок були підтримані: Бонні Лі Грін Оскарсон, президент, Керол Фолі Мак-Конкі, перший радник, і Ніл Фут Мерріотт, другий радник.

Також було підтримано троє нових членів Першого кворуму сімдесятиників: старійшину Едварда Дубе, із Зімбабве, старійшину С. Гіффорда Нільсена, із Шугер-Ленда, шт. Техас, США, і старійшину Арнульфо Валенсуелу, із Керетаро, Мексика. Було також підтримано п'ятьох нових членів Другого кворуму сімдесятиників.

Елейн Ш. Дальтон, колишній генеральний президент Товариства молодих жінок, служила упродовж 11 років в генеральному президентстві Товариства молодих жінок в якості радника, а потім президента до звільнення її у квітні.

Увесь список підтриманих і звільнених див. на с. 26.

Знайдіть біографії новопокликанних провідників, починаючи зі с. 139. ■

ВИ МОЖЕТЕ ДОПОМОГТИ!

Президент Томас С. Монсон, і старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, закликали членів Церкви робити внески у Головний місіонерський фонд. На 4 квітня 2013 р. на місії повного дня служило 65634 місіонери і більше 20000 отримали своє покликання служити на місії.

Відкриваючи першу сесію генеральної конференції, Президент Монсон зазначив: “Щоб підтримати цю місіонерську силу і зважаючи на те, що наші

місіонери походять із сімей з дуже скромним достатком, ми запрошуємо вас, якщо ви спроможні, робити щедрі внески в Головний місіонерський фонд Церкви”.

Члени Церкви можуть робити свої внески, використовуючи бланк для десятини, в якому слід вказати суму, яку вони мають намір передати, у графі “Головний місіонерський фонд”. Члени Церкви можуть робити свої внески також і в он-лайн ldsphilanthropies.org.

Церкві потрібні зрілість і досвідченість літніх подружніх пар

З зростанням кількості молодих місіонерів через зниження віку для місіонерського служіння, літні пари також дуже потрібні в місіях по всьому світу. Оскільки нещодавно створено 58 нових місій, буде необхідно ще більше літніх пар, щоб передати провідницький досвід та надавати іншу підтримку, які так необхідні для успішної роботи місії.

На генеральній конференції 2013 р. Президент Томас С. Монсон сказав про швидке зростання кількості місіонерів і висловив свою любов до тих, хто готовий служити Господу на місіонерській ниві (див. сс. 4, 66). Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, особливо закликав до служіння літні подружні пари. “Ви,

літні подружні пари, заплануйте день, коли зможете поїхати на місію. Ми будемо дуже вдячні за ваше служіння”, — сказав він (див. с. 45).

У вступному слові на генеральній конференції в жовтні 2012 р. Президент Монсон сказав: “Нам і далі потрібно набагато більше літніх пар. Якщо вам сприяють обставини, якщо ви на пенсії і дозволяє здоров'я, я закликаю вас підготуватися, щоб служити на місії повного дня. Обое— чоловік і дружина—знайдуть більше радості, служачи разом дітям нашого Батька” (“Вітаємо на конференції”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2012, с. 5).

Упродовж багатьох років провідники Церкви закликали літні подружні пари до служіння. Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму

Дванадцятих Апостолів, сказав: “Місіям повсюди потрібно більше літніх подружніх пар. Їхні зрілість і досвід роблять їх найкращими нашими місіонерами. Їхні особливі навички ... допоможуть їм ефективно навчати місцевих провідників, зміцнювати й повертати до активності членів Церкви та приводити до Христа не членів Церкви” (“Missionary Couples—Trading Something Good for Something Better”, *Ensign*, June 1988, 9, 11).

Гідним подружнім парам, які бажають служити місіонерами, радять повідомити своїх єпископів або президентів філій про їхнє бажання служити. Тривалість місії може бути різною: від 6 до 23 місяців.

Ті, у кого є запитання стосовно служіння на місії літніх подружніх пар, можуть зателефонувати за номером 1-800-453-3860, додатковий 2-6741 (або 1-801-240-6741), чи надіслати свої запитання електронною поштою SeniorMissionaryServices@ldschurch.org, щоб отримати відповіді на конкретні запитання. ■

Зрілість і досвідченість літніх подружніх пар дозволить їм навчати місцевих провідників і зміцнювати членів Церкви, а також приводити до Христа не членів Церкви.

ФОТОГРАФІЇ ДОНА Л. СЕРПА © RI

Нові засоби Інтернету допомагають зберігати сімейні фотографії та спогади і ділитися ними

У квітні 2013 р. відвідувачі сайту FamilySearch.org помітять деякі суттєві зміни. Свіжі, яскраві кольори, привабливі фотографії і безліч нових функцій пропонують не лише можливості для дослідження, але й викликають багато різних

переживань. Хоч сайт і надалі буде призначений для дослідників генеалогії та пошуковців, усе ж завдяки новим функціям він буде цікавий для більш широкого кола відвідувачів.

Нові функції допомагають вивести сімейну історію за рамки дослідження і приваблюють ширшу аудиторію молодих і літніх початківців, які досліджують сімейну історію. Тепер відвідувачі можуть спільно створювати генеалогічне дерево своєї сім'ї в он-лайн і зберігати сімейні фотографії та спогади і ділитися ними—і все це безкоштовно.

Сімейні фотографії та історії зберігають пам'ять про предків. Реальні люди, що стоять за цією інформацією, можуть навчити нас, наприклад, таким принципам: якою цінною є старанна праця, як долати життєві труднощі, як зроблений вибір впливає на наше життя.

Полегшення запису і збереження сімейних історій допомагає нам з'єднатися з нашим минулим і створити спадок для майбутнього.

Нові функції на FamilySearch.org

FamilySearch Family Tree. Уперше на сайті FamilySearch.org люди можуть почати співпрацювати, щоб створити їхнє спільне генеалогічне дерево виключно в он-лайн, і почати вони мають, подавши інформацію про себе, а потім поширюючи цю роботу на минулі покоління.

Основна інформація про генеалогічне дерево:

- Його можна знайти на сайті FamilySearch.org під ярликом "Family Tree".

- Це дерево містить імена більш як 900 мільйонів людей, які були надані відвідувачами сайту.
- Його використання є безкоштовним.
- Воно дозволяє людям спільно створювати історію своєї сім'ї, розпоряджатися та ділитися нею цілком в он-лайн.
- Користувачі можуть виявити те, що інші вже могли знайти про їхню сімейну історію.
- Користувачі можуть легко додавати фотографії, розповіді та посилання на джерела.
- Користувачі можуть постійно зберігати їхнє спільне генеалогічне дерево для майбутніх поколінь.
- Можливість легко "схопити і витягти" дозволяє користувачам легко переміщуватися вгору і вниз по своєму генеалогічному дереву.
- Відвідувачі сайту матимуть безкоштовний доступ до мільярдів записів на сайті FamilySearch.org, що допоможе заповнити інформацію на відсутніх гілках їхнього генеалогічного дерева.

Фотографії. Користувачі можуть зберігати улюблені фотографії предків, прикріплюючи їх до своїх профілів на FamilySearch Family Tree та ділитися ними через соціальні медіа. Більше 200000 фотографій вже надано, вони зберігаються і ними обмінюються.

Історії. На FamilySearch Family Tree користувачі можуть написати улюблені історії про конкретного предка. Ця функція дозволяє сім'ям збирати їхні сімейні історії, обмінюватися ними та постійно їх зберігати.

Interactive Fan Chart. У 2012 р. FamilySearch протестувала функцію, яка дає можливість людям побачити себе та своїх предків на кольоровій віялоподібній таблиці. Ця функція тепер удосконалена й

© RI

© RI

доступна для використання на сайті FamilySearch.org.

Family Tree Wizard. Ті, хто починає створювати своє генеалогічне дерево, знайдуть цей інструмент корисним. У привабливому стилі співбесіди за допомогою цього інструмента ставляться запитання про ваших живих і померлих предків, а потім вбудовуються ці зв'язки в генеалогічне дерево сім'ї, щоб допомогти вам почати його створювати.

Live Help. Інтерес до історії сім'ї зростає по всьому світу. Служба FamilySearch створила глобальну Інтернет-спільноту, яка забезпечує безкоштовну допомогу при використанні генеалогічного дерева та допомогу в особистому дослідженні по телефону та на веб-чаті впродовж 24 годин на добу—тепер вже 10-ма мовами.

Languages. Усі нові функції та послуги будуть доступні 10-ма мовами. Колекція безкоштовних відео з практичними рекомендаціями та інші он-лайн-ресурси є для всіх функцій. Для отримання більш докладної інформації щодо допомоги просто клацніть на кнопці Help. ■

Сімейна історія змінює серця

Р. Скотт Плойд

Церковні новини

У майбутньому багато центрів сімейної історії будуть у наших домівках, як це передрік старійшина Бредлі Д. Фостер, сімдесятник, у своєму зверненні, виголошеному 23 березня у зв'язку з проведенням конференції RootsTech 2013 Family History and Technology, що відбулася в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США.

Старійшина Фостер, помічник виконавчого директора відділів сімейної історії, сказав, що невдовзі на землі буде дев'ять мільярдів людей і що Господь підготував технології, які дадуть можливість "пов'язати і з'єднати всі ті сім'ї разом".

Він підкреслив важливість ведення сімейної історії, вивчення історії своїх предків—і не лише генеалогії, знаходження імен і

дат. Надгробки на будь-якому кладовищі у світі, як він сказав далі, містять ім'я, дату народження, ризик і дату смерті. "Ця маленька рисочка між датами народження і смерті здається такою маленькою і незначною, але за нею—уся наша історія,—зазначив він.— І хоч ми часто зосереджуємося на виявленні цих дат, наша любов до своїх предків—повернення наших сердець до наших батьків—виявляється знаходженням того, що криється за тією рисою".

Сімейна історія нас об'єднує, коли ми обмінюємося історіями і працюємо над сімейною історією разом, пояснив він. "Тому генеалогія змінює наші карти родоводу; сімейна історія змінює наші серця". ■

Старійшина Елдред Дж. Сміт помирає у віці 106 років

Сара Джейн Вівер

Церковні новини

Старійшина Елдред Дж. Сміт, який служив патріархом Церкви з 1947 по 1979 р. помер 4 квітня 2013 року в себе вдома. Йому було 106 років.

Вважається, що найстаріший чоловік у шт. Юта, старійшина Сміт, жив довше, ніж будь-хто з колишніх генеральних авторитетів.

Президент Церкви Президент Томас С. Монсон відвідав старійшину Сміта в його останній день народження, 9 січня 2013 р. “Елдред Сміт—мій добрий друг,—сказав Президент Монсон.— Разом ми проїхали багато миль. Я люблю й поважаю цього чоловіка”.

Елдред Дж. Сміт був покликаний служити патріархом Церкви 10 квітня 1947 р. тодішнім Президентом Церкви Джорджем Альбертом Смітом і став останнім, хто служив на цій посаді. У 1979 р. йому було надано статус почесного генерального авторитета. Ця посада була започаткована в 1833 р., коли служити в ній було покинуто Джозефа Сміта старшого, батька пророка Джозефа Сміта. Старійшина Сміт—праправнук Гайрума Сміта, брата Пророка.

Служачи патріархом Церкви, старійшина Сміт відвідав багато

Президент Томас С. Монсон, праворуч, відвідує старійшину Елдреда Дж. Сміта, який служив патріархом Церкви з 1947 по 1979 р., на його 106-му дні народження 9 січня 2013 р. Старійшина Сміт помер 4 квітня у себе вдома.

місць у світі і дав багато патріарших благословень у тих територіях, де не було патріарха. У 1966 р. він відвідав з тоді ще старійшиною Монсоном Австралію та Самоа, щоб дати там членам Церкви патріаршії благословення. Це було вперше за весь час, коли головуючий патріарх відвідав Самоа. Сьогодні більшість колів мають патріарха, який живе в межах колу.

На поховальній службі старійшини Сміта промовляли і Президент Томас С. Монсон, і старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Президент Монсон прочитав лист від Першого Президентства, в якому висловлювалося співчуття сім'ї, а потім додав: “Тимчасово я втратив дорогого друга”.

Старійшина Баллард, який також є праправнуком Гайрума Сміта, сказав про внесок, який

зробив старійшина Сміт для збереження живою історію їхньої сім'ї. “Ми вшановуємо його як патріарха Церкви і як патріарха всієї нашої родини”,—сказав він. Він додав, що старійшина Сміт відчував, що його найбільшим досягненням була його сім'я.

Старійшина Сміт у 1932 р. одружився з Дженні Одрі Несс; у них було п'ятеро дітей. Після її смерті у червні 1977 р. він одружився з Хортенс Чайлд; вона з часом служила радником у генеральному президентстві Товариства молодих жінок. Вона померла у травні 2012 р.

У старійшини Сміта залишилося двоє синів і дві дочки (інша дочка померла), 22 онуки (ще двоє померли), 63 праправнуки і 22 прапраправнуки. ■

Джеррі Евент допомагав у підготовці цієї статті.

Старійшина Уліссес Соарес

*З президентства
сімдесятників*

Старійшина Уліссес Соарес, який почав служити у президентстві сімдесятників у січні 2013 р., на власні очі бачив швидке зростання Церкви в різних куточках світу.

Старійшина Соарес народився в Сан-Паулу, Бразилія, у жовтні 1958 р. Його батьки, Аппаресідо і Мерседес Соарес, приєдналися до Церкви, коли йому було п'ять років. Вони відвідували збори у приміщенні над пекарнею. Старійшина Соарес пам'ятає, що він відчував у свої вісім років, коли в 1966 р. у Південній Америці, в Сан-Паулу, було організовано перший кіл. Церква у Бразилії зростала швидко: від 50 колів у 1990 р. до більш ніж 200 колів у 2000 р.

Старійшина Соарес, який здобув ступінь бакалавра в галузі бухгалтерського обліку та економіки у Папському католицькому університеті та ступінь магістра з управління бізнесом в аспірантурі Національного інституту, працював у міжнародній компанії, яка виготовляла шини, коли йому було запропоновано посаду в Церкві. Його прийняли на роботу у фінансовий відділ, і невдовзі він став директором з мирських справ Церковної території в Сан-Паулу, надаючи підтримку президентству тієї території впродовж 10 років. Також він служив першим президентом колу Котіа в Сан-Паулу, Бразилія.

Він служив президентом місії Португал Порто з 2000 по 2003 р. і був покликаний у Перший кворум сімдесятників у квітні 2005 р. Він служив у президентствах Бразильської та Південно-Східної Африканської територій.

“Завдяки цьому досвіду я зміг побачити, що Церква може бути встановлена скрізь, де в нас є вірні люди,— сказав він,—і побачити, що я повинен вчитись, як краще служити”.

Старійшина Соарес і його дружина, Росана Фернандес Моргадо, одружилися у жовтні 1982 р. у храмі Сан-Паулу, Бразилія. Вони є батьками трьох дітей.

Старійшина Соарес відслужив місію повного дня у Бразильській Ріо-де-Жанейрській місії. Він також служив президентом кворуму старійшин, радником в єпископаті, членом вищої ради, виконавчим секретарем колу та регіональним представником з програми благополуччя. ■

Старійшина Едвард Дубе

Сімдесятник

Старійшина Едвард Дубе дізнався про євангелію у 1981 р. від працедавця, в домі якого він працював. Той чоловік дав йому примірник Книги Мормона. До 1983 р. він не читав її, але потім був настільки вражений свідченням Джозефа Сміта про відвідування Моронія, що прийняв запрошення прийти на збори посту і свідчень у будинок зборів, що в Квекве, Зімбабве.

Спочатку йому було якось ніяково, бо він належав до обслуговуючого персоналу для більшості там присутніх.

“Але коли вони свідчили про Книгу Мормона, я відчув якийсь зв'язок з цими людьми,—згадує він,—і я зміг поділитися власними почуттями, які в мене викликала Книга Мормона”.

З часом місіонери провели з ним уроки, він був охрищений і, зрештою, відслужив місію повного дня в місії Хараре, Зімбабве.

У той час він навчав сім'ю Науме Кересія Саласані, якій тоді було 16 років. Вони продовжили своє знайомство після його місії й одружилися у Квекве 9 грудня 1989 р. У травні 1992 р. вони були запечатані у храмі в Йоганнесбурзі, Південно-Африканська Республіка. У них є троє дочок і один син.

Народжений у травні 1962 р. в Чирумунзу, Зімбабве, у сім'ї Клементя і Розмарі Дубе, старійшина Дубе у 1992 р. отримав диплом про освіту в D. E. College, Зімбабве, а потім почав працювати в Церковній системі освіти, організовуючи семінарії та інститути релігії в Зімбабве, Замбії та Малаві. Він мав благословення бачити, що багато студентів, яким він вручав сертифікат про закінчення навчання в семінарії чи інститути релігії, продовжують служити на керівних церковних посадах в тих країнах, коли зростала Церква.

Він служив президентом кворуму старійшин, президентом філії, президентом округу, президентом колу, радником у президентстві місії і з 2009 по 2012 р.—президентом місії Хараре, Зімбабве. До свого покликання служити у Першому кворумі сімдесятників він служив територіальним сімдесятником. ■

Старійшина С. Гіффорд Нільсен

Сімдесятник

Старійшина Стенлі Гіффорд Нільсен був у захваті від атлетики, однак спорт не був у його житті найважливішим. Він вважав, що необхідно мати баланс і що євангелія є основою для щастя тепер і у вічностях.

Він народився у жовтні 1954 р. в сім'ї Гаррі та Лоїс Нільсен, жив у Прово, шт. Юта, США, до закінчення коледжу. Його батьки навчали його зосереджуватись на євангельських цінностях, які направляли його в житті.

Після перенесення надзвичайно складної операції закінчилась його футбольна кар'єра у команді коледжу, але, як сказав старійшина Нільсен, ніяка операція не могла забрати від нього те, що є найважливішим у житті.

Після одужання він грав квортербеком у Національній футбольній лізі, однак через три роки його кар'єра закінчилась. Його привселюдно висміяли. Це був час для самооцінки і пошуку того, у що він насправді вірить. “Я дізнався, що Спаситель, що б там не сталося, ніколи вас не полишає”,—сказав старійшина Нільсен, який тепер живе в Шугер-Ленді, шт. Техас.

Якщо є уривок з Писань, за яким він намагався потім жити, так це Матвій 5:14–16: “Ви світло для світу. ... Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі”.

“Господь розкрив мені Свої обійми,—сказав старійшина Нільсен.— Ви любите Його, живучи за євангелією”.

Під час навчання в коледжі він зустрів Уенді Олсон. Вони одружились у храмі Прово, Юта, 23 квітня 1975 р. Він отримав ступінь в галузі комунікацій в Університеті Бригама Янга. До свого покликання на служіння повного для в Церкві він був квортербеком у команді Houston Oilers і спортивним директором телестудії KNOU.

Батько шістьох дітей, старійшина Нільсен служив учителем семінарії, президентом Товариства молодих чоловіків, президентом кворуму старійшин, єпископом та президентом колу. На час покликання у Перший кворум сімдесятників він служив територіальним сімдесятником. ■

Старійшина Арнульфо Валенсуела

Сімдесятник

Старійшина Арнульфо Валенсуела зростав у мормонських поселеннях в Чихуахуа, Мексика, і отримав освіту в Академії Хуарес, що належить Церкві. У дитинстві в нього були чудові нагоди для навчання, оскільки його навчали вірні чоловіки і жінки, які віддано жили за євангелією і віддавали себе служінню Господу.

Уроки, засвоєні в тому легендарному куточку Церкви в Латинській Америці, будуть корисні йому і коли він приймає на себе обов'язки члена Першого кворуму сімдесятників.

“Я відчуваю себе дуже благословенним завдяки цьому покликанню служити Господу на постійній основі”,—сказав він.

Народжений у травні 1959 р. у сім'ї Гілберто і Розі Валенсуела, Арнульфо з юного віку тягнувся до церковного служіння. У 19 років він прийняв покликання служити в місії Веракрус, Мексика. У цьому мальовничому регіоні Мексики він усвідомив, яке велике задоволення приносить щоденна робота з проповідування євангелії і яка радість відчувається, коли запрошуєш інших прийти до Христа.

Невдовзі після місії він відвідав сім'ю, яку охрестив і яка з часом переїхала до Мехіко. Їхня сусідка, Пілар Поррас, була вірною навічною до Церкви. Арнульфо і Пілар потоваришували і невдовзі стали зустрічатися. Вони одружилися в храмі Меса, шт. Аризона, 6 квітня 1982 р.; на той час в них на батьківщині храмів ще не було.

Вони виховували трьох дітей, продовжували служити в Церкві й спостерігали, як Мексика стає країною храмів. “Ми ніколи й не уявляли собі, що в Мексиці буде 12 храмів і ще один будується”,—сказав він.

Служачи єпископом, радником в президентстві колу і місії та територіальним сімдесятником, старійшина Валенсуела став свідком дивовижної відданості безлічі мексиканських членів Церкви, які з готовністю віддають усе, що мають, для Господньої справи.

Отримавши освіту в галузі бухгалтерського обліку та адміністрування в Університеті Мехіко, старійшина Валенсуела працював на різних керівних посадах в міжнародних корпораціях. ■

Старійшина
Тімоті
Дж. Дайчес

Сімдесятник

Для старійшини Тімоті Дж. Дайчеса одна з улюблених ролей в житті—“бути свідком” і свідчити іншим, допомагаючи їм прийти до Христа. І під час служіння на місії, і у спілкуванні зі своєю сім’єю, і працюючи в себе на роботі, він з радістю виконує цю роль і приймає на себе відповідальність за неї, а також старається допомогти іншим робити те саме.

Він народився у січні 1951 р. в Мюррей, шт. Юта, США, у сім’ї Міло Фредріка та Мері Кетрін Дайчес і був їхньою другою дитиною із семи дітей. Коли він був молодим дияконом, сім’я переїхала в Елко, шт. Невада, де він після школи працював у батьковій аптеці. Коли вони працювали з ним пліч-о-пліч, батько навчав його важливості старанної праці—того, що допомогло йому як молодому місіонеру у Південній Німецькій місії, де він служив з 1970 по 1972 р.

“Це була важка місія, однак дуже важлива для мене,— сказав він.— Я засвоїв цінність старанної праці, навчився бути слухняним і не здаватись”.

Таке ставлення до роботи у нього зберігалося й після місії, коли він навчався, працював і виконував церковні доручення. Старійшина Дайчес зустрів свою майбутню дружину, Джіл Дадлі, під час навчання в Університеті Бригама Янга. Вони одружилися 26 квітня 1974 р. в храмі Ментай, шт. Юта. У них троє дітей.

Старійшина Дайчес здобув ступінь бакалавра в Університеті Бригама Янга в галузі вищої освіти, а потім диплом лікаря у Вашингтонському медичному університеті. Він працював хірургом-отоларингологом у приватній клініці в Рено, шт. Невада.

На час покликання в Другий кворум сімдесятників старійшина Дайчес служив у Товаристві молодих чоловіків порадиником у кворумі дияконів. Він служив у багатьох інших покликаннях, у т.ч. територіальним сімдесятником, президентом Орегонської Портлендської місії, президентом колу, радником у президентстві колу, членом вищої ради, храмовим обрядовим працівником, президентом Недільної школи і діловодом приходу. ■

Старійшина
Ренді Д. Фанк

Сімдесятник

Старійшина Ренді Денніс Фанк, з Другого кворуму сімдесятників, усе своє життя жив за цим найважливішим для нього принципом: “Довіряй Господу і Його доброті”.

Під час навчання на третьому курсі юридичного факультету його дружина була вагітна їхньою другою дитиною, а він був помічником редактора юридичного огляду, коли його покликали служити президентом кворуму старійшин. “У цей непростий час я прийняв те покликання і молився Небесному Батьку, щоб я міг його виконувати,—сказав він.— Мені потрібна була допомога, щоб служити у своєму покликанні, успішно закінчити навчання, знайти роботу і дбати про свою молоду сім’ю. Благословення, які ми отримали, були набагато більшими за ті, що ми заслуговували. Цей досвід викликав в мені велику віру в доброту Господа і те, що Він дає благословення тим, хто старається щиро служити Йому”.

Він народився в серпні 1952 р. у сім’ї С. Денніса і Ребекки Фанк, його дитинство пройшло у Ментай, шт. Юта; Медісоні, шт. Вісконсін, і Смітфілді, шт. Юта, США. Він бачив, як його батько віддано служив у Церкві, і він був навчений, як важливо виконувати обов’язки у священстві.

Відслуживши місію в Індонезії, 29 травня 1976 р. він одружився з Андреа Клайд у храмі в Логані, шт. Юта. Вони є батьками шістьох дітей. Старійшина Фанк здобув ступінь в галузі історії в Державному університеті Юти і ступінь доктора юриспруденції в Університеті штату Юта. До свого покликання на церковне служіння повного дня, коли він у 2010 р. почав служити президентом місії в Бангалорі, Індія, він був партнером у великій юридичній компанії в Денвері, шт. Колорадо.

“Приїхавши в Індію, ми вірили в слова Спасителя: “І знову, Я кажу вам, що всі належно рекомендовані й уповноважені вами, кого голосом ваших братів, Дванадцятьох, ви посилатимете в ім’я Мое, матимуть силу відкривати двері Мого царства для будь-якого народу, куди б ви не послали їх” (УЗ 112:21)”. Старійшина Фанк служив президентом кворуму старійшин, президентом Товариства молодих чоловіків, єпископом, президентом колу і територіальним сімдесятником. ■

Старійшина
Кевін
С. Гамільтон

Сімдесятник

Старійшина Кевін Скотт Гамільтон описує себе як “результат навернення і рятування”.

Його народження у березні 1955 р. в Уеначе, шт. Вашингтон, США, викликало в його матері, Кей, запитання про значення життя. Вона говорила про це зі своїм другом и членом Церкви, Річардом Праттом, який познайомив її з місіонерами.

З’ясувалося, що її чоловік, Норман Рассел Гамільтон, уже був членом Церкви, однак з підліткового віку він був неактивним. Він відразу став активним у Церкві, як тільки до неї приєдналась його дружина.

“Мої батьки були дивовижними людьми, які передали нам віру, яку ми маємо сьогодні”,—сказав старійшина Гамільтон.

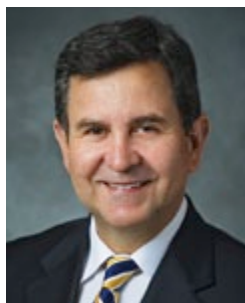
Але зміцнила цю віру його місія у Франції та Швейцарії, яка дійсно змінила його життя. “Вона викликала в мені палке бажання, яке ніколи не зникало”,—сказав він.

27 липня 1978 р. він одружився в Лос-Анджелеському храмі з близькою йому по духу Клаудією Кейсор. Виховуючи своїх шістьох дітей у Каліфорнії, вони перетворили свій дім на своєрідний центр для відвідувачів.

“Нам сказали, що вдома ми можемо читати тихі проповіді, і у нас були розвішані навколо дому ці короткі цитати”—сказала сестра Гамільтон. Біля входу в дім лежали примірники Книги Мормона, брошури *Заради зміцнення молоді* та інша церковна література, яка завжди поповнювалась, як тільки відвідувачі розбирали її.

Рішуче бажання старійшини Гамільтона служити дало йому нагоди служити єпископом, президентом колу і президентом Бельгійської Брюссельської Нідерландської місії з 2003 по 2006 р. До покликання у Другий кворум сімдесятників він був директором ради зі зв’язків з громадськістю Церкви у Південній Каліфорнії, в яку входили 64 коли з території Лос-Анджелеса та його околиць.

Він здобув ступінь бакалавра в Університеті Бригама Янга та ступінь магістра у Вашингтонському університеті у галузі бізнесу і впродовж усієї своєї кар’єри працював в індустрії телекомунікації, багато разів займаючи головні керівні посади. ■

Старійшина
Адріан Очоа

Сімдесятник

Служачи територіальним сімдесятником у Мексиці, старійшина Адріан Очоа провів пару днів у місті Чихуахуа, де провів нараду з президентом колу та іншими, а потім сів на літак, щоб повернутися додому. Але, зайнявши своє місце, він відчув сильне духовне спонукання—його робота в Чихуахуа не була завершена.

Екіпаж літака робив останні приготування до зльоту. “Але,—сказав старійшина Очоа,—я знав, що повинен зійти з літака”. Так він і зробив. Кілька наступних співбесід дали можливість отримати важливу інформацію, що допомогла розв’язати складне питання і сприяла духовному розвитку одній сім’ї.

Проте робота старійшини Очоа в Чихуахуа все ще не була завершена. Дух також направив його до скромного дому його двоюрідної сестри, з якою він не бачився багато років. Він з’ясував, що його двоюрідна сестра, яка вже стала майже чужою йому, неактивна в Церкві, а її маленька сім’я перебуває у відчайдушному становищі. “Я знав, що розв’язання її проблеми—у Церкві та Христі. Я благав свою двоюрідну сестру повернутися в Церкву”,—сказав він.

Двоюрідна сестра повернулася до активності, і безцінні родинні зв’язки були відновлені. Господу вдалося врятувати кілька життів у Чихуахуа тому, що один чоловік прислухався до підказок Духа.

Усі люди мають право на такі духовні підказки, що змінюють життя, свідчив старійшина Очоа, який служив у різних церковних покликаннях і працював у галузі реклами. З 2004 по 2007 р. він головував над місією Сан-Педро Сула, Гондурас, а потім, з 2009 р. до свого покликання у Другий кворум сімдесятників, служив другим радником у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків.

Він народився у березні 1954 р. в Сан-Франциско, шт. Каліфорнія, США, в сім’ї Едуардо і Консуели Очоа, дитинство провів у Каліфорнії та Мексиці. У молодому віці був покликаний служити на спеціальній місії налагодження зв’язків з громадськістю в Мексиці. Він та його дружина, Ненсі Віллареал, були запечатані в храмі в Мехіко. Вони є батьками п’яťох дітей. ■

Старійшина
Теренс
М. Вінсон

Сімдесятник

Старійшина Теренс М. Вінсон, нещодавно покликаний служити в Другому кворумі сімдесятників, ніколи не чув слово *Мормон*, поки не зустрів на початку 1970-х років у Сідней, Австралія, Кей Енн Карден. Пара говорила про релігію і зрештою прийшла до згоди. Кожної неділі вони відвідували і церкву, в яку в юності ходив Теренс, і маленьку філію Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Одна група людей збиралася у просторій і прекрасній будівлі, а інша—у маленькому орендованому приміщенні, яке могло вмістити кілька святих останніх днів.

Але з часом “порівнювати стало недоречно”, і місіонери почали проводити з Теренсом бесіди. У нього було багато запитань. Пізніше, під час відвідування конференції колу, він відчув послання так чітко, неначе воно було сказане. “Я зрозумів, що мені потрібно приєднатися до Церкви, щоб розвиватись. На всі свої запитання я матиму відповідь”,—сказав він.

Його охрестили наступного тижня.

Теренс Майкла Вінсон народився у Сідней, Австралія, у березні 1951 р. в сім’ї Джона Лоуренса і Мей Терези А. Вінсон. Його батько, який працював пожежником, зробив усе для того, щоб його семеро дітей отримали освіту.

Старійшина Вінсон здобув ступінь бакалавра в галузі математики і статистики в Сіднейському університеті і диплом педагога в Сіднейському педагогічному коледжі. Він також отримав диплом як спеціаліст в галузі фінансового планування в університеті Дікін та ступінь магістра в галузі прикладного фінансування в Університеті Мекворті. За час своєї кар’єри він був відомим викладачем математики, лектором і фінансовим радником, а також керував компанією, що займалась фінансовим плануванням та інвестиціями.

Він одружився з Кей Енн, жінкою, яка познайомила його з євангелією, 2 травня 1974 р. в Сідней, і пара була запечатана 23 серпня 1975 р. в Гамільтонському Новозеландському храмі; у них шестеро дітей. Менш як через три роки після свого хрещення старійшина Вінсон був покликаний служити єпископом. Він служив у складі кількох президентств колу, а також регіональним представником та територіальним сімдесятником. ■

Бонні
Л. Оскарсон

*Генеральний президент
Товариства молодих
жінок*

Служачи матроною Стокгольмського храму, Швеція, з 2009 по 2012 р., Бонні Лі Грін Оскарсон бачила святих останніх днів зі Швеції, Норвегії і Латвії, які багато чим жертвували, щоб поклонитися в домі Господа.

Однак тоді вона ще не знала, що уроки, які засвоють від цих “дуже смиренних, надзвичайно вірних і відданих” членів Церкви, допомагатимуть їй зосередити свою увагу у покликанні генерального президента Товариства молодих жінок.

“Оскільки тепер багато молодих жінок вибирають служити на місії і відвідувати храм у молодшому віці, я сподіваюсь, що мій досвід роботи в храмі допоможе мені зрозуміти, як допомогти їм підготуватися до цього”,—сказала вона.

Бонні Лі Грін народилась у жовтні 1950 р. у Солт-Лейк-Сіті в сім’ї Тео Джеймса і Джин С. Грін. Коли її батьки вирішили, що хочуть, аби їхні діти ознайомилися з Церквою поза штатом Юта, дев’ятирічна Бонні та її сім’я переїхали у штат Оклахома, США. Сім’я також деякий час жила в штатах Колорадо і Теннессі, а потім переїхала в штат Міссурі, де Бонні зустріла Пола Кента Оскарсона у Фар-Уесті, шт. Міссурі, на храмовій ділянці—важливому для обох місці, оскільки і його, і її предки жили у місцевості Фар-Уест.

Закінчивши навчання в Університеті Бригама Янга, пара 19 грудня 1969 р. одружилась у Солт-Лейкському храмі; згодом в сім’ї народжувалися діти, усього їх було семеро.

Сестрі Оскарсон було лише 25 років, коли її чоловік, який служив на місії повного дня у Шведській місії з 1965 по 1968 р., було покликано очолити Шведську Гетеборзьку місію.

Коли Оскарсони повернулися у Сполучені Штати, вони жили у штатах Міссурі, Нью-Джерсі, Массачусетс і Техас, де брат Оскарсон працював регіональним віцепрезидентом універмагів. Як і її батьки, сестра Оскарсон з великою радістю живе в місцях, де мало членів Церкви.

Сестра Оскарсон служила тричі президентом Товариства молодих жінок, дев’ять років учителем ранкової семінарії, а також учителем євангельського вчення. ■

Керол Ф. Мак-Конкі

Перший радник у Генеральному президентстві Товариства молодих жінок

З юності сестра Керол Фолі Мак-Конкі мала “бажання бути в храмі”. Зосередженість на храмі направляла її дії впродовж всього життя.

Вона народилась у квітні 1952 р. у Спокані, шт. Вашингтон, США, у сім'ї Уільяма та Джоанн У. Фолі, сестра Мак-Конкі ще була малим дитям, коли місіонери постукали у двері батьківського дому в Уїлмінгтоні, шт. Делавер, і познайомили її сім'ю з євангелією. Її батьки швидко сприйняли це вчення, хоч їм і довелося подолати певний спротив та змінити стиль свого життя.

У дитинстві вона проїхала зі своєю сім'єю потягом через усю країну, щоб бути запечатаними у храмі Ментай, шт. Юта.

“Це були такі чудові переживання,—сказала вона.— Я пам'ятаю, що ми були у білому вбранні і що це означало для нас. Це був прекрасний досвід, і хоч я тоді була ще малою, усе ж пам'ятаю, що відчувала, дивлячись на біле і відчуваючи красу того дня. Той досвід викликав у мене перше бажання триматися храму все своє життя”.

Храм став маяком надії у часи випробувань і коли вона мала вже свою власну сім'ю.

Вона зустріла свого чоловіка, Оскара Уолтера Мак-Конкі III, коли навчалась у Державному університеті Аризони. Сестра Мак-Конкі здобула ступінь бакалавра з англійської мови. Вони одружилися 22 грудня 1973 р. в храмі Меса, штат Аризона, і є батьками сімох дітей.

На час покликання служити першим радником у генеральному президентстві Товариства молодих жінок сестра Мак-Конкі служила в головному управлінні Товариства молодих жінок. Більшість її покликань у Церкві були пов'язані з навчанням, вона також була президентом Товариства молодих жінок і радником у президентствах Товариства допомоги і Початкового товариства приходу. Вона служила разом зі своїм чоловіком, коли він очолював Каліфорнійську місію Сан-Хосе з 2005 по 2008 р. ■

Ніл Ф. Мерріотт

Другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок

Ще до приєднання до Церкви Ніл Фут Мерріотт вже маленькою дівчинкою знала, що існує Бог і що Він любить її.

“Мій батько був неначе наш Небесний Батько,—сказала сестра Мерріотт, нещодавно покликана служити другим радником у генеральному президентстві Товариства молодих жінок.— Його любов і дружелюбність до інших були безмежними. Мені було просто й природно перейти від любові і довіри, які я мала до свого земного батька, до довіри і любові до мого Небесного Батька”.

Вона народилась в сім'ї Джорджа і Антонії Фут у жовтні 1947 р. в Александрії, шт. Луїзіана, США, була єдиною сестрою своїх шістьох молодших братів. Закінчила Південний методистський університет у Далласі, шт. Техас, і здобула ступінь у галузі англійської літератури та середньої освіти, після цього переїхала в Кембридж, шт. Массачусетс, де працювала секретарем у Гарвардському університеті. Там вона зустріла Девіда Кеннона Мерріотта, який сказав їй: “У мене є друзі, з якими я хочу, щоб ти зустрілася”. Невдовзі він привів місіонерів, які навчали її та її сусідок по кімнаті.

Слухаючи місіонерів, вона сказала, що “ці уроки заповнили прогалини в її розумінні євангелії”. Після свого хрищення в травні 1970 р. вона і Девід залишалися друзями; через рік вони почали зустрічатися і одружилися у червні 1971 р. у Солт-Лейкському храмі.

Сестра Мерріотт трудилася разом зі своїм чоловіком: вона—вдома з їхніми 11-ма дітьми, а він займався бізнесом. Вони служили в багатьох церковних покликаннях. Вона служила з ним, коли він очолював місію Інтерлагос в Сан-Паулу з 2002 по 2005 р., вона служила храмовим обрядовим працівником у Солт-Лейкському храмі, президентом Товариства допомоги колу і приходу, президентом Товариства молодих жінок, учителем євангельського вчення і спеціалістом з питань зберігання продуктів харчування.

Виконуючи своє нове призначення, сестра Мерріотт сподівається ділитися тим самим свідченням, яке вона отримала, будучи молодою жінкою. Вона хоче, щоб молоді жінки знали, що “Небесний Батько любить їх найглибшою, найславетнішою любов'ю”. ■

“Я був сліпим, а тепер бачу!”, скульптор Бреді Фейрбенкс

“А коли Він проходив, побачив чоловіка, що сліпим був з народження. ...

Промовивши це, [Ісус] сплюнув на землю, і з слини грязиво зробив, і очі сліпому помазав грязивом, і до нього промовив: Піди, умийся в ставку Сілоам. ... Тож пішов той і вмився,—і вернувся видючим. ...

Він відповів: ... Одне тільки знаю, що я був сліпим, а тепер бачу!” (Іван 9:1, 6–7, 25).

“Ми живемо в той час світової історії, коли існує багато важких випробувань, але й великих можливостей і причин для радості,—сказав Президент Томас С. Монсон на заключній сесії 183-ї щорічної генеральної конференції Церкви.—Звичайно ж, є й часи, коли ми відчуваємо розчарування, душевний біль і навіть переживаємо трагедії у своєму житті. Однак, якщо ми покладемося на Господа, Він допомагатиме нам долати наші труднощі, якими б вони не були”.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ